

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 27

Ple del Parlament

Sessió 17, primera reunió, dimecres 12 de febrer de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la col·laboració del Govern amb relació a les darreres iniciatives presentades per Junts per a reactivar els sectors més necessitats davant la manca de pressupostos	
317-00063/15	4
Pregunta al president de la Generalitat sobre la concreció de la nova data per a la reunió de la Junta de Seguretat de Catalunya amb relació a l'assumpció de les competències en ports i aeroports pels Mossos d'Esquadra	
317-00064/15	6
Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva política energètica	
317-00057/15	8
Pregunta al president de la Generalitat sobre les accions de seguretat previstes per a aturar la recent escalada criminal	
317-00060/15	9
Pregunta al president de la Generalitat sobre les accions previstes per a garantir preus justos per a la pagesia	
317-00058/15	10
Pregunta al president de la Generalitat sobre els interessos que protegeix amb les decisions relatives al projecte del Centre Recreatiu Turístic de Vila-seca i Salou	
317-00062/15	12
Pregunta al president de la Generalitat sobre la continuïtat de les adjudicacions per a polítiques d'acolliment de menors no acompanyats	
317-00061/15	13
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'acció de govern	
317-00059/15	14
Pregunta al Govern sobre la mobilitat a les Terres de l'Ebre	
310-00109/15	16
Pregunta al Govern sobre el finançament als ens locals	
310-00110/15	17
Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per a garantir la protecció jurídica i operativa dels mossos d'esquadra en intervencions amb indicis de perillositat	
310-00103/15	19

Pregunta al Govern sobre la desinformació als agricultors i l'abandonament del sector agrari	
310-00102/15	21
Pregunta al Govern sobre la seguretat a Catalunya	
310-00108/15	22
Pregunta al Govern sobre el desenvolupament del projecte Barnahus	
310-00099/15	24
Pregunta al Govern sobre el pla del vehicle elèctric	
310-00100/15	25
Pregunta al Govern sobre les mesures per a simplificar els tràmits administratius al sector agroalimentari	
310-00101/15	27
Pregunta al Govern sobre les mesures per a evitar l'especulació amb l'habitatge de protecció oficial	
310-00098/15	28
Pregunta al Govern sobre les polítiques d'habitatge	
310-00104/15	30
Pregunta al Govern sobre la seguretat a Catalunya	
310-00105/15	32
Pregunta al Govern sobre l'equitat en les polítiques de salut	
310-00106/15	33
Pregunta al Govern sobre les polítiques de seguretat viària	
310-00107/15	35
Procediment per a elegir tres membres de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau	
284-00010/15	37
Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 22/1998, de 30 desembre, de la carta municipal de Barcelona	
200-00007/15	38
Projecte de llei de modificació del Codi civil de Catalunya en matèria de suports a l'exercici de la capacitat jurídica de les persones (debat de totalitat)	
200-00002/15	49
Proposició de llei de modificació de la Llei 11/2014, de 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia (debat de totalitat)	
202-00023/15	62
Interpel·lació al Govern sobre la sanitat pública	
300-00075/15	75
Interpel·lació al Govern sobre la situació del registre d'entitats esportives	
300-00071/15	82
Interpel·lació al Govern sobre la gestió dels residus	
300-00073/15	86
Interpel·lació al Govern sobre la mobilitat i la sostenibilitat a les Terres de l'Ebre	
300-00079/15	93
Interpel·lació al Govern sobre la fiscalitat que perjudica la compra d'habitatge habitual	
300-00070/15	100
Interpel·lació al Govern sobre les perspectives de l'economia catalana	
300-00078/15	107
Interpel·lació al Govern sobre les proves d'accés a la universitat	
300-00072/15	115
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància	
300-00076/15	120
Interpel·lació al Govern sobre la garantia dels drets i la inclusió socials	
300-00074/15	126

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 17.1

La sessió s'obre a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 22/1998, de 30 desembre, de la carta municipal de Barcelona (tram. 200-00007/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple (text presentat: BOPC 125, 5).
3. Projecte de llei de modificació del Codi civil de Catalunya en matèria de suports a l'exercici de la capacitat jurídica de les persones (tram. 200-00002/15). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 86, 12).
4. Proposició de llei de modificació de la Llei 11/2014, de 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia (tram. 202-00023/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 119, 82).
5. Procediment relatiu al compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici del 2022 (tram. 257-00001/15). Comissió de la Sindicatura de Comptes. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 112,23).
6. Procediment per a elegir tres membres de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau (tram. 284-00010/15). Consell Català de Foment de la Pau. Designació.
7. Interpel·lació al Govern sobre la sanitat pública (tram. 300-00075/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre la situació del registre d'entitats esportives (tram. 300-00071/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la gestió dels residus (tram. 300-00073/15). Lluís Mijoler Martínez, del Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la mobilitat i la sostenibilitat a les Terres de l'Ebre (tram. 300-00079/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la fiscalitat que perjudica la compra d'habitatge habitual (tram. 300-00070/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre les perspectives de l'economia catalana (tram. 300-00078/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre la garantia dels drets i la inclusió socials (tram. 300-00074/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància (tram. 300-00076/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre les proves d'accés a la universitat (tram. 300-00072/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre el mercat de treball (tram. 300-00077/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte de la fauna cinegètica i les accions previstes per a fer-hi front (tram. 302-00049/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'increment de les violacions a Catalunya (tram. 302-00050/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la posició i les actuacions del Departament d'Unió Europea i Acció Exterior davant el retrocés de la democràcia i de la garantia de drets al món (tram. 302-00051/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les prioritats en matèria educativa (tram. 302-00053/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'Administració de justícia a Catalunya (tram. 302-00052/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sector turístic (tram. 302-00054/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les infraestructures a la vegueria del Penedès (tram. 302-00055/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els drets lingüístics (tram. 302-00056/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació.

El president

Bon dia, comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que tres diputats han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig i Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en el diputat Albert Batet i Canadell. El diputat David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

A continuació i en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Mundial de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2025 hi ha un total de noranta-tres víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Finalment, d'acord amb la sol·licitud formulada pel Govern i atès que tots els grups parlamentaris ja n'han estat informats prèviament, els comunico l'intercanvi de l'ordre a les interpellacions sobre la garantia dels drets i la inclusió socials i sobre les proves d'accés a la universitat, corresponents als punts 13 i 15 de l'ordre del dia. És a dir, el punt 15 se substanciarà després del punt 12 i el punt 13 després del 14.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la col·laboració del Govern amb relació a les darreres iniciatives presentades per Junts per a reactivar els sectors més necessitats davant la manca de pressupostos

317-00063/15

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral al president de la Generalitat. Per iniciar aquest torn, té en primer terme la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Albert Batet Canadell, que li pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics. Té la paraula, senyor Batet.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, diputats i diputades, bon dia i bona hora a tothom. Sis mesos, president, sis mesos, en els quals ja es poden constatar les mancances clamoroses del seu projecte. Vostè presideix un govern sense pressupostos, un govern dèbil, sense majoria parlamentària, un govern franquícia, a les ordres de Pedro Sánchez i del PSOE, un govern més dedicat a fer anuncis que a gestionar i a prendre decisions, un govern que defensa una cosa i fa la contrària.

Per exemple, els anuncis que han estat fent durant aquests últims quinze dies, des de l'últim Ple fins ara, em sembla que vostè ha anunciat més de 20.000 milions d'euros per l'impuls econòmic. Com ens poden anunciar una pluja de milions sense tenir pressupostos? Sis mesos, ni nació, ni gestió. I, per altra banda, durant aquests sis mesos també s'ha constatat que hi ha una força política, que és Junts per Catalunya, que és qui treballa per portar recursos a Catalunya, ja sigui amb projectes empresarials tan importants com l'Ecoplanta de Repsol al Camp de Tarragona o ja sigui defensant més sostre de despesa, que vol dir recursos directes a les persones pel pressupost de la Generalitat de Catalunya, que som els únics que, per cert, ho defensem. Fem la feina que vostès no fan.

Per això, davant d'aquesta paràlisi del Govern dèbil i sense pressupostos, el país no es pot aturar. Hi ha molts sectors que estan patint. El decret de pròrroga que van presentar fa uns dies era clarament insuficient. Vostè va prometre pressupostos el 31 de desembre i res de res, no tenim res. Hi han sectors i persones que estan patint aquesta manca de pressupostos que portem durant aquests dos anys. L'escola concertada, habitatge, el català, els centres de recerca. Per això, Junts per Catalunya, amb un sentit de responsabilitat i de país, aquest matí hem registrat un projecte de llei per lectura única per fer front a les ajudes a aquests sectors que tant ho necessiten.

I la pregunta és clara, president. Pensa agafar aquesta oportunitat o pensa continuar amb el país adormit i paralitzat?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Molt bon dia, president. Senyor Batet, jo li podria fer una llista, que seria llarga, de les mancances en què m'he trobat al fer-me càrrec del Govern de Catalunya després de bastants anys de governs amb participació del seu grup polític. No ho faré. Soc de mirar endavant i no mirar endarrere. Soc d'intentar posar solucions a les qüestions, hi insisteixo, mirant endavant. El meu és un govern en minoria, ho he dit des del primer dia, amb un acord d'investidura, amb Esquerra Republicana i amb els Comuns, amb uns compromisos que compliré.

El Govern en aquests sis mesos –crec que és objectiu– ha fet feina. En queda molta per fer, moltíssima, però ha fet feina. Hem posat endavant..., tenim un pla de govern, hem aprovat i presentat el pla «Catalunya lidera», amb 18.500 milions d'euros en cinc anys per posar l'economia catalana a liderar l'economia espanyola; abans d'ahir, sense anar més lluny, un pla de xoc per impulsar el vehicle elèctric; però també l'avantprojecte de llei de l'estatut de municipis rurals, o la llei de l'amiant, o un mecanisme per reformar la sanitat pública.

Crec que hem traçat una línia de treball. La pregunta que jo li faig a vostès, i vostès què faran? Vostès collaboraran? Faran la seva aportació com a segon grup d'aquesta cambra? Perquè no crec que sigui el cas, perquè jo el conec a vostè bé, i el seu grup crec que no té aquest tarannà, però se n'alegren que no hi hagi pressupostos a Catalunya? A vegades dona aquesta impressió.

El Govern seguirà treballant.

Gràcies.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Senyor Illa, jo ja entenc que vostè viu en un oasi, però es trobarà que cada quinze dies aquí a la sessió de control es trobarà amb la realitat del país. La realitat del país, que és que qui té la responsabilitat de presentar pressupostos és vostè i el seu Govern, i no ho estan fent. I davant d'aquesta situació hi ha molts sectors que estan patint. L'escola concertada, habitatge, el català, les residències. I davant d'això què farem Junts? Responsabilitat...

El president

Senyor Batet, se li ha acabat el temps. Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Malauradament en els darrers deu anys Catalunya té certa experiència amb exercicis sense pressupostos aprovats, malauradament. *(Veus de fons.)* Malauradament. Jo faré tot el possible perquè això no sigui així. Ho feia quan no governava Catalunya i ho seguiré fent quan governi Catalunya.

Dit això, no vull deixar cap cosa al tinter. El meu grup estudiarà, com no pot ser d'una altra manera, el projecte de llei que vostès han registrat. I en tot allò que sigui beneficiós per tirar endavant el país i que no contradigui els acords d'investidura –d'aquí jo no em mouré–, oberts a parlar-ne.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la concreció de la nova data per a la reunió de la Junta de Seguretat de Catalunya amb relació a l'assumpció de les competències en ports i aeroports pels Mossos d'Esquadra

317-00064/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Josep Maria Jové Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, fa unes setmanes, just després de la Junta de Seguretat, li vam retreure que hagués renunciat a assumir les competències perquè els Mossos tinguessin el control en ports i aeroports del país, tal com havia pactat el Govern republicà. Vostè, però, va assegurar que aquesta competència l'assumirien i, en el debat que vam forçar-lo a tenir, va assegurar que convocarien una nova Junta de Seguretat per tal que els Mossos assumissin aquestes competències a principis d'any, però dilluns la consellera Parlon va parlar del mes de setembre com la data que aquestes competències serien efectives.

President, va dir «principis d'any», i ja som al febrer. Per tant, quan tenen prevista la celebració d'aquesta Junta de Seguretat que vostè va prometre'm?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor Jové. Reitero el meu compromís, que li vaig expressar a vostè aquí, de que els Mossos d'Esquadra tinguin participació i assumeixin el que vostès van deixar endegat en matèria de ports i aeroports, i el meu compromís de celebrar una Junta de Seguretat al més aviat possible. Estem buscant data per fer aquesta Jun-

ta de Seguretat al més aviat possible, i a partir d'aquí, en el mínim temps possible fer tots els passos que s'hagin de fer per poder assumir aquestes competències.

Hi insisteixo i reitero el meu compromís.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové Lladó.

Josep M. Jové Lladó

President, ens felicitem de nou que vingui als postulats d'Esquerra i que defensi que el Cos de Mossos d'Esquadra ha de ser la policia integral de Catalunya i que, per tant, com ja havia pactat Esquerra, s'assumeixin les competències en ports i aeroports. Però cal concretar-ho de veritat. Vostè es va comprometre a fer una Junta de Seguretat a principis d'any. Ara ens està parlant del mínim de temps possible. No s'hi valen excuses, com per exemple dels efectius. Sap que Esquerra va acordar el finançament de fins a 22.000 efectius, i això ja permet assumir noves competències. No cal esperar els 25.000 que la consellera no es cansa de repetir. No falten efectius, falta ambició i voluntat.

Per cert, 25.000 efectius que no tenen tancats amb ningú i que ara la consellera demana el suport d'altres grups parlamentaris. Que no són vostès els que tenen el grup parlamentari més gran a Madrid? Que no tenen prou força aquests diputats, els seus diputats, a Madrid o els alts càrrecs que vostès tenen al Govern espanyol? Si guem seriosos, president, i no barregem carpetes, si us plau. I, si us plau, tinguin una mica de respecte per la feina i sobretot per la realitat i la veritat. No es pot faltar a la veritat dient que quan vostès van arribar es portaven set anys sense convocatòries de Mossos, 2.600 places els darrers tres anys. Aquesta és la veritat.

Nosaltres, president, ens felicitem d'haver aconseguit el seu compromís públic altre cop aquí, en seu parlamentària. Però li demanem, li exigim concreció i celeritat. L'Ertzaintza ja està assumint aquestes competències des del passat 3 de febrer. A què esperem nosaltres? El Cos de Mossos d'Esquadra pot assumir la competència en ports i aeroports. Té suficients recursos humans i materials. Facin, si us plau, efectiu el traspàs d'aquesta competència i posin fil a l'agulla per tal que aquesta sigui operativa al més aviat possible. No esperin més i, si us plau, concreti d'una vegada la data.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies. Crec que..., o almenys he intentat ser sempre molt respectuós amb la feina de governs anteriors. En algunes coses no hi estem d'acord, però hi han hagut coses ben fetes i sempre que he tingut ocasió no he tingut cap problema en posar-ho en relleu. Es vulgui o no es vulgui sempre hi ha una continuïtat en les accions del Govern, es vulgui o no es vulgui. I a vegades hem tingut tots plegats unes excessives..., hem posat excessiu èmfasi en marcar els punts de trencament –que hi són–, però jo no he tingut mai cap problema en reconèixer coses que s'havien fet i de les que en som continuadors. Una d'elles és aquesta. Té vostè el meu compromís, farem al més aviat possible la Junta de Seguretat i a partir d'aquí, en el mínim temps possible, assumirem aquestes competències.

Al País Basc l'Ertzaintza ha tardat, des de que es va traspasar aquesta competència, vuit mesos a fer-ho efectiu. Intentarem fer-ho en menys temps, també prenent nota de l'experiència d'aquesta altra policia autonòmica que és l'Ertzaintza.

Per tant, queda reiterat el meu compromís, senyor Jové.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva política energètica
317-00057/15

I, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la formula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. ¿Cuál es su política energética?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Descarbonitzar.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Con la energía ocurre un poco como con el agua. La gente solo se acuerda de ella o bien cuando hay restricciones o cuando el precio se dispara. Precisamente por ello hay que evitar que eso ocurra y es necesario prevenir. Una mala política energética no solo afecta a los hogares, sino que ahuyenta las inversiones y paraliza la industria. Y en Cataluña, señor Illa, su política energética y la de sus antecesores está siendo tan desastrosa como fue la del agua.

Analicemos los datos, que son demoledores. En Cataluña solo el trece por ciento de la electricidad procede de las renovables, cuando la media española es del cincuenta y dos por ciento. Solo el 1,2 por ciento de la fotovoltaica y el 4,5 de la eólica del conjunto de España proceden de Cataluña. Y ante semejante catástrofe en renovables insisten ustedes en cerrar las nucleares. ¿No se da cuenta, señor Illa, de la salvaje imprudencia que ello supone? El cincuenta y seis por ciento de la energía consumida en Cataluña es de origen nuclear, y ustedes insisten en cerrar las nucleares. Estamos de nuevo ante una manifestación de su cultura del no a todo. Perros del hortelano que ni comen ni dejan comer. Dicen «nucleares, no», pero acaban diciendo «renovables, tampoco.»

Nosotros decimos sí a las dos porque no son excluyentes y necesitamos las dos: renovables y nuclear. La dependencia energética del exterior nos cuesta a los catalanes 10.000 millones de euros anuales. Van ustedes directos al desastre y al colapso como ya pasó con el agua. Y me dirá usted «catastrofista», esto que suele decir. Pues no, les avisamos en su momento de lo que ocurriría con el agua, y ocurrió. En definitiva, está muy bien, señor Illa, que usted no insulte, pero con eso no basta; Cataluña necesita un gobierno y un presidente, no una terapia de autoayuda.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

És veritat que Catalunya ho pot fer molt millor en matèria d'energies renovables i és veritat que es va començar a inflexionar amb el passat Govern i que espero que puguem donar un salt important en matèria d'energia renovable amb alguns projectes rellevants que espero que obtinguin el suport del seu grup. Per exemple, l'energia eòlica *offshore* del golf de Roses. Això és veritat. Jo crec que els propers quatre o cinc anys donarem un salt endavant i ens posarem a nivell en aquesta matèria –punt primer. Per tant, aquí li reconec que hi ha una feina a fer.

Punt segon. Jo no soc dels del «*Drill, baby, drill*». No sé si m'entén. (Pausa.) No. Nosaltres som d'Europa, i Europa descarbonitza. I deixi-m'ho dir d'una forma directa –espero que no s'ho prengui malament–: més Merkel i menys Trump. Més

Merkel en tots els sentits: en matèria d'immigració i també en matèria de nuclears –sí, per això l'hi esmento; per això l'hi esmento. També en matèria de nuclears. Hi han uns compromisos que s'han de complir. El futur és la descarbonització i el futur és l'energia renovable, i, afortunadament, vivim en un país que té recursos d'energia renovable: té sol i té vent.

Gràcies.

El president

La següent pregunta també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les accions de seguretat previstes per a aturar la recent escalada criminal

317-00060/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, en las últimas semanas se ha recrudecido de manera alarmante la espiral de violencia e inseguridad en nuestra tierra: el 8 de enero se produjo un tiroteo con más de ciento cincuenta disparos; el 25 de enero, una turba agredió a un grupo de *mossos* que intentaban evitar una ocupación. Llevamos seis semanas y no paran de crecer las agresiones a los funcionarios de prisiones; los vigilantes de metro en Barcelona están hasta las narices, y están a las puertas de convocar una huelga general; por no hablar de los sindicatos de enfermeras, que también denuncian las agresiones a diario que sufren en los centros hospitalarios. Pero el colofón fue la semana pasada, con cinco asesinatos con arma blanca en cinco días.

¿Piensa hacer algo para acabar con esta escalada criminal?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Ja ho estem fent. La Policia de Catalunya, els Mossos d'Esquadra, ja ho estan fent. A Catalunya, qui la fa la paga. I, efectivament, hi han hagut un seguit de fets aïllats que han coincidit en el temps, però, a Catalunya, qui la fa la paga. I el Cos dels Mossos d'Esquadra està fent la seva feina, i té tot el suport –tot el suport– del Govern de Catalunya.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Mire, señor Illa, estamos acostumbrados a sus lemas, y los aguantamos, pero sus mentiras no las vamos a aguantar y las vamos a desmontar. En primer lugar, sobre términos de seguridad y su gran «*qui la fa la paga*». Pues bien, mentira, porque Cataluña es la región donde más multireincidentes hay, señor Illa. Y el claro ejemplo es el caso reciente, dramático, de un ecuatoriano llamado Henry, que en octubre agredió a un bebé y a sus abuelos y hace pocos días asaltó de manera violenta a un viandante en el paseo Olímpico. Luego, lo de «*qui la fa la paga*» es absolutamente mentira.

En segundo lugar, usted siempre lo atribuye a los casos aislados, como así se refirieron a los sucesos producidos en la Mina. Pues bien, es mentira, porque usted sabe que cada vez hay más barrios que están rendidos a la criminalidad. Y no son casos aislados: podríamos hablar de Sant Adrià de Besòs, de Canovelles, de Mataró, de Lleida, de Barcelona, de Tarragona, de un sinfín de municipios, señor Illa, donde cada día lo que se impone es la ley del más fuerte, y esa es la nueva realidad criminal a la que han condenado a nuestros barrios y a nuestras ciudades.

Y usted tiene que elegir, señor Illa, entre el caos y el orden, porque la indiferencia lo único que va a hacer es abandonar a la gente más humilde a estar sometida, como he dicho, a la ley del más fuerte. Y créame si le digo que no hay mayor política social que garantizar la seguridad, porque sin seguridad no hay libertad, señor Illa, y sin seguridad se impone, como le he dicho, la ley del más fuerte. Si la policía pierde, ganan los delincuentes y perdemos los catalanes honrados, y créame que estamos hartos de perder siempre los mismos. Haga algo de una vez o deje su cargo, que parece que le va demasiado grande.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Jo reivindico la seguretat com una política d'esquerres. Crec que està a la base de tot, que pugui gaudir-se de l'espai públic i que es pugui gaudir dels equipaments i que es puguin desenvolupar els projectes vitals amb llibertat i amb seguretat. Ho he reivindicat –punt 1.

Punt 2. A Catalunya, l'hi torno a dir, qui la fa la paga. I el Cos dels Mossos d'Esquadra està fent una bona feina.

Punt 3. Em sembla equivocat utilitzar, en els termes en què vostè ho fa políticament, la seguretat –em sembla equivocat. Disposats a tenir debats sobre seguretat seriosos i amb rigor, però allunyats d'un ús, des del meu punt de vista, equivocat de la seguretat.

I, per finalitzar, un últim comentari. Senyor Garriga, es plasma molt bé la diferent concepció que tenim de les coses i lo allunyats que estem en termes polítics veient què feia vostè aquest diumenge i què feia jo: jo estava al congrés d'Unió de Pagesos; vostè estava amb la internacional ultra a Madrid.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les accions previstes per a garantir preus justos per a la pagesia

317-00058/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia, president. Aquest cap de setmana precisament coincidíem a Mollerussa, al congrés d'Unió de Pagesos, un sector que és essencial però que està travessant moments difícils des de fa molt de temps. Entre múltiples causes, però una de les principals, és que el preu que cobren els productors té una diferència abismal amb el que acaba pagant el consumidor. De fet, per un quilo de cebes, al pagès li paguen vint-i-tres cèntims i, en canvi, el consumidor paga set vegades més. I mentre els agricultors estan venent a pèrdues, tenim Mercadona fent beneficis nets de 1.000 milions d'euros l'any. Per això, president, volem saber què pensa fer per a garantir preus justos per a la pagesia.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies. Efectivament, vam coincidir amb vostès a la clausura del congrés d'Unió de Pagesos, també amb diputats d'altres formacions polítiques –d'Esquerra Republicana. I ha sigut un cap de setmana en què el Govern de Catalunya ha fet crec

que una manifestació de voluntat d'entesa amb tothom i, en particular, amb aquest sector, arribant a acords des de la conselleria per atendre o per començar a atendre les demandes d'un sector que, efectivament, té bàsicament tres grans problemes.

Tot el que fa referència a una excessiva burocratització de les demandes que se'ls hi fan. Això, en una part, afecta el Govern de la Generalitat, en una altra part, són mesures a nivell europeu on també intentarem que es vagi en aquesta línia.

Tota una qüestió referent al control cinegètic, que està arribant a uns límits –vull ser molt clar– preocupants, i on, probablement, ens haurem de plantejar fer un salt d'escala en la resposta que estem donant a aquest fenomen, sempre acompanyats de les recomanacions científiques i tècniques i en el marc de la legalitat. Segurament haurem de plantejar-nos fer un salt d'escala o provar altres camins.

I, finalment, tota la qüestió relacionada amb la sequera, una sequera que afecta molt.

A més a més, també hi ha noves qüestions, que vostè ha mencionat, d'una cadena de valor on s'han d'intentar preus justos. El Govern, crec que amb l'acord al que hem arribat amb el sector i que hem de desplegar i, per cert, amb algunes coses que concerniran aquest Parlament i que m'agradaria que poguéssim donar-hi tots suport, doncs intentarà atendre totes aquestes qüestions d'una forma progressiva, no? I hi insisteixo, m'agradaria que tots poguéssim sumar esforços en aquest sentit.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. S'ha de fer complir la llei de la cadena alimentària, i això vol dir posar recursos per fer el seguiment dels contractes de compravenda. És la manera de garantir condicions dignes i també d'atraure i retindre la gent jove al camp.

En segon lloc, l'aigua s'ha de garantir, també un ús prioritari per al sector agrari i no per al turisme.

En tercer lloc, la terra cada vegada està concentrada en menys mans, i també s'ha de regular el seu preu.

I, per últim, també cal instar Pedro Sánchez a no ratificar tractats com el de Mercosur, però també altres que existeixen, semblants, amb altres països, que només acaben beneficiant les multinacionals i que acaben perjudicant els petits productors del sud global, però també la nostra pagesia, que té condicions de seguretat alimentària, socials, laborals que són molt més exigents. I també és important, president, no equivocar-se d'interlocutor quan parlem amb la pagesia i tindre clar qui té la representació del sector.

I acabe. Acabe fent una referència sobre les darreres informacions que han aparegut al voltant del Hard Rock. Ja li anuncio que hem demanat la compareixença de la consellera Paneque i també del director de Polítiques Ambientals –que, per cert, és el mateix que estava amb el Govern d'Esquerra Republicana– per aclarir què està passant amb aquest desgavell d'informes ambientals que van i venen. I que la ciutadania no està entenent absolutament res de per què hi ha tanta opacitat i per què no es parla clar.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Sí; respecte al primer punt, en fi, amb l'aigua, nosaltres farem esforços importants per ajudar a garantir els regs de suport, i s'ha fet ja, s'ha posat en marxa una taula per a la renovació del canal d'Urgell, que és la principal infraestructura en aquest àmbit. Intentarem també prendre mesures per garantir el relleu generacional. I intentarem també prendre mesures, i prendrem mesures, per, en el cas que hi hagin

collectius afectats, del sector primari o d'altres sectors, per acords de lliure comerç, doncs compensar-los. Compte, l'economia catalana és una economia que necessita ser oberta; nosaltres no estem per una economia tancada, eh?, i estem en el marc d'Europa i hem de saber defensar els nostres interessos. Per tant, no deixarem ningú endarrere en aquest sentit, eh?

Respecte al que em diu... *(El president retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els interessos que protegeix amb les decisions relatives al projecte del Centre Recreatiu Turístic de Vila-seca i Salou

317-00062/15

La següent pregunta també és sobre la situació política. I, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Senyor Illa, quins interessos estan protegint fins al punt d'haver de mentir amb relació a les suposades indemnitzacions que s'haurien d'assumir en cas de posar punt final al Hard Rock?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

U, protegim sempre l'interès general. Dos, el Govern no menteix.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

El seu Govern, senyor Illa, menteix, tergiversa informació, manipula, oculta informació, com en el cas de l'informe ambiental, i ho fan per sortir-se amb la seva. Li poso tres exemples en el cas concret del Hard Rock.

En primer lloc, les indemnitzacions. Miri, el Hard Rock té una llicència fraudulenta, pertany a un evasor fiscal, ha portat l'Administració a assumir riscos totalment inadmissibles i ha portat l'Incasòl a desenvolupar un paper vergonyós d'API immobiliari. Tothom sap que hi ha motius de sobres per a enterrar el Hard Rock. I vostès alimenten la ficció de les indemnitzacions astronòmiques que s'haurien d'assumir, quan tenen un informe del Gabinet Jurídic de la Generalitat que diu que això és mentida, bàsicament per espantar la gent i per dir-li: «No, és que això ho hem de tirar endavant, perquè si no ens costarà molts diners», quan és mentida.

En segon lloc, vostès diuen que volen tirar endavant el Hard Rock perquè tenen un compromís amb el territori, amb el territori del Camp. Perquè vostès a la Costa Brava no el volen posar, eh? Ens el volen posar només al Camp de Tarragona, el Hard Rock. En realitat, el Hard Rock no ajuda el Josep, que cada dia s'ha d'esforçar en sobreviure treballant la terra; no ajuda l'Anna, que cada dia es passa hores segrestada a la Renfe per anar del Camp a Barcelona; no ajuda la Carme, que ha de trigar deu dies perquè la visiti el CAP. El Hard Rock no ajuda la gent del territori. El seu compromís no és amb la gent del territori; és amb gent com Isidre Fainé o el James Allen, que són les fortunes de sempre.

I, en tercer lloc, vostè fa veure que això és un tema del Camp, quan això és una qüestió de país. En definitiva, lo que volen és convertir-nos en la taverna d'Europa,

igual que ho és Espanya en relació amb Europa. Vostès el que volen és convertir el nostre país en un territori sense identitat i espoliat, perquè vinguin els «guiris» a emborratxar-se i a gastar-se els quartos en ruletes i majorets, com va dir el periodista que vostès es van encarregar que fessin fora de TV3.

Ni al Camp ni al país necessitem el casino més gran d'Europa. El que necessitem són trens dignes i que arribin a l'hora; el que necessitem són serveis públics forts; el que necessitem és sobirania alimentària, energètica, i sobirania amb majúscules per decidir el nostre futur i que no es vinguin el nostre país. Per tant, senyor Illa, enterrin d'una vegada el Hard Rock, que no hi haurà conseqüències econòmiques, i ho saben.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

U, el meu Govern no menteix –li ho torno a dir– i defensa l'interès general.

Dos, el meu Govern compleix els acords. Vam assolir un acord d'eliminar les exempcions fiscals, i així s'ha fet.

Tres, jo tinc tot el respecte per la seva opinió; tingui vostè també respecte per opinions diferents a la seva. Jo defenso prosperitat compartida, sense exempcions fiscals per a ningú, però prosperitat. I tingui respecte sobretot per opinions diferents i miri quin ressò tenen les seves, tant al Camp de Tarragona, en forma del suport que ha obtingut, com al conjunt de Catalunya. Potser això la farà reflexionar.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la continuïtat de les adjudicacions per a polítiques d'acolliment de menors no acompanyats

317-00061/15

Per formular-la en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Dos mil milions d'euros adjudicats irregularment a la DGAIA en un dels escàndols més notoris destapats mai sobre les polítiques d'acolliment. Gravacions que confirmen que se'n tenia constància i que, en comptes d'investigar-ho i esmenar-ho, es va optar per fer veure que no havia passat res. Un treballador que podria perdre la feina i la mesada per haver prioritzat l'honestedat abans que la cobdícia i un govern que fa bandera de la transparència i que es nega a donar explicacions en seu de comissions parlamentàries.

Sembla un acudit tot plegat, oi? Però no ho és; és la trista realitat. A vós potser us fa gràcia, però qui es lleva a les sis del dematí, no per anar a córrer sinó per anar a fer peces a la fàbrica, per servir a les cafeteries o per abeurar el bestiar, no n'hi fa i tampoc fa gràcia que intentin minimitzar-ho, que intentin fer veure que no ha passat res.

Diu la dita popular que els catalans de les pedres en fem pans i certament som un poble treballador i productiu, que s'escarrassa a prosperar. Però alhora som un poble sotmès, sotmès per dos estats artificials que malden per diluir-nos i per governs com el seu, que regala el fruit de la nostra suor al primer que passa. Fins quan, senyor Illa? Fins quan faran de Robin Hoods? Fins quan robaran els catalans per donar-ho als MENAs?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Em permeto suggerir-li que vagi en compte amb el seu llenguatge –em permeto suggerir-li que vagi en compte amb el llenguatge–: això és el Parlament de Catalunya; els que seiem aquí hem estat escollits pels ciutadans de Catalunya. I jo soc president de la Generalitat de Catalunya perquè una majoria d'aquesta cambra m'ha donat la confiança. No sé que té a veure això amb el sotmetiment. No sé quin garbuix mental porta vostè.

Segona cosa, Catalunya no és racista; vostè, sí. Perquè l'hi quedi clar: Catalunya no és racista; vostè, sí.

Tercera cosa, el meu Govern no amaga res i és transparent. I si alguna cosa no s'ha fet bé, donarem la cara i corregirem el que s'hagi de corregir. Per a la seva informació, qui decideix qui compareix en aquesta cambra no és el Govern de Catalunya, és aquesta cambra. Vostè té dos diputats; n'hi ha 135.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Fa bé de recordar, senyor Illa, que tinc dos diputats. Diu que vostè ha set escollit a les urnes, nosaltres també; i per contra, ens aplica un cordó sanitari, l'anomenat «pacte antifeixista», obviant la voluntat popular dels catalans i prescindint de discursos que se senten també als menjadors de casa d'aquest país. Per tant, és vostè qui nega la democràcia i vostè qui nega el valor de les urnes.

I li diré una altra cosa: a Ripoll, de petits, ens ensenyen que assenyalar és de mala educació. L'hi dic perquè vostè, en aquesta cambra, m'ha assenyalat amb to amenaçador més d'una vegada. Potser li convindria venir a Ripoll, que li ensenyarem quatre coses.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

A Ripoll, com a president de Catalunya..., quan cregui que hi hagi de venir. I cuidi vostè el seu llenguatge una vegada més, en lloc de donar lliçons de com ens hem de comportar els altres, miri vostè quines expressions utilitza a la seu de la sobirania de Catalunya.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'acció de govern

317-00059/15

I en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia. Bon dia, president. Avui fa efectivament, sis mesos que comptem amb el govern que vostè presideix i malgrat els esforços hercúlis però estèrils d'algunes formacions polítiques per provar de construir una realitat alternativa i per, en aquesta realitat alternativa, batre's amb la caricatura del Govern que intenten construir –que ja entenem que és més fàcil batre's amb una caricatura que amb el Govern de què efectivament disposa Catalunya–, el cert és que tenim un govern que escolta; escolta les inquietuds, demandes i propostes de la ciutadania de Catalunya, dels seus diversos sectors i dels seus agents socials, i que actua, actua

amb determinació i actua amb capacitat de planificar el futur de Catalunya a mitjà i a llarg termini.

Ho hem vist des de les qüestions que tenen una repercussió més directa en la quotidianitat de la gent, com és en l'àmbit de l'habitatge o de la seguretat, que efectivament, és la base necessària per a l'exercici de la resta de drets, com ho hem vist en qüestions que tenen a veure amb l'ambició de lideratge econòmic de Catalunya en el conjunt d'Espanya i d'Europa, com és en el pla «Catalunya lidera». Però ho hem vist també en la capacitat d'aterrar..., tenir els peus a terra i escoltar demandes que tenen a veure amb la recuperació de la cobertura de telefonia mòbil en un municipi –una qüestió que sembla mentida que no estigui resolta però que s'ha resolt–, amb qüestions que tenen a veure amb recuperar l'abastament d'aigua en un municipi, en què tot depenia de poder fer un pou i això ja està en marxa..., fins a qüestions que tenen a veure amb els acords, els grans acords com els que s'han assolit amb la paguesia catalana recentment: un acord que té a veure amb la desburocratització, amb la lluita contra la proliferació de la fauna cinegètica, amb ajuts fiscals, amb una sèrie de mesures –fins a vint– que han de facilitar les qüestions relatives a la producció en aquest àmbit del sector primari i que celebrem que es produeixin no només en aquest àmbit, sinó que aquesta actitud d'escolta i d'actuar amb determinació hagi presidit aquests sis mesos i esperem que presideixi la resta de la legislatura.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor Pedret. No sé si és avui o ahir o abans d'ahir, no ho sé, pràcticament estem al llindar dels sis mesos d'acció de govern; un govern en minoria però que intenta honorar tots els seus compromisos i a data d'avui els ha honorat tots i intenta treballar en un context d'un canvi d'època molt ràpid, molt accelerat. Crec que la majoria de la cambra podria estar d'acord en dir, a més a més, preocupant, per algunes coses que estem veient aquestes darreres setmanes.

Penso que la resposta de Catalunya a la societat catalana ha de ser la de refermar els nostres valors europeistes, la de refermar el nostre model, de generar prosperitat però cohesionant la nostra societat i de tenir una actitud de buscar acords amplis en algunes coses que són, des del meu punt de vista, consensos també amplis de la societat catalana. Aquesta és l'actitud que té el Govern de Catalunya i que jo seguiré tenint en els propers mesos i els propers anys en el que queda de mandat.

Penso que les mesures que hem anat prenent responen als compromisos que vam adquirir. Agraïxo el suport dels grups que les han recolzat i torno a fer una crida a intentar en certes qüestions, hi insisteixo, a buscar consensos molt amplis en el marc d'un món que canvia i canvia molt ràpid, no?

Anem a un món on un dòlar, un vot o un ciutadà, un vot? Anem a un món amb una tecnologia al servei de les institucions –com alguns volem–, o al revés, un món on algunes institucions estiguin al servei de certes empreses tecnològiques, no? Anem a un món on el poder sigui el poder de la força o anem a un món on el poder sigui el poder de la raó, dels arguments discutits en organismes multilaterals? Aquests són els reptes i el context –no ens enganyem– en el que estem.

Des d'aquest punt de vista, hi insisteixo, refermar els valors de la societat catalana, que crec que en aquests tres eixos que he marcat té clar que el poder ha de ser el poder de la raó i no de la força, que cada ciutadà, un vot i que les institucions han de prevaldre per damunt de qualsevol altre interès, en particular d'interessos d'algunes empreses tecnològiques.

Moltes gràcies, senyor Pedret.

El president

Encetem ara el capítol de preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre la mobilitat a les Terres de l'Ebre

310-00109/15

La primera és sobre la mobilitat a les Terres de l'Ebre, i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernández.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Bon dia consellera Paneque. Com bé sap, les infraestructures de mobilitat a les Terres de l'Ebre necessiten millores importants i urgents. Avui per anar de l'Ebre a la capital del país, o a l'inrevés, ho hauríem de poder fer o en tren –millor no parlar-ne avui– o per l'autovia A-7, però curiosament el tram de l'Ebre no està construït: baixant, acaba a l'Hospitalet de l'Infant i no torna a començar fins a la Jana, ja al País Valencià, o per l'AP-7, que és l'única via possible però que lamentablement el seu tram per l'Ebre només disposa de dos carrils i qualsevol incident col·lapsa la via. Ho vam vore divendres passat quan arribar a l'Ebre des de Barcelona va ser impossible..., i on, a més, incomprensiblement es van deixar moltes persones atrapades sense sortida durant hores.

És més necessari i urgent que mai el tercer carril de l'autopista AP-7. Madrid ja va licitar la redacció del projecte fa dos anys, al febrer del 2023 –crec recordar–, però el ritme al que ens té acostumats no el podem assumir: podem estar anys fins que l'obra estigui feta. Li pregunto si com a govern tenen previst o han fet alguna gestió per accelerar la construcció del tercer carril de l'AP-7 i li demano que posin totes les energies per fer-la realitat al més aviat possible. Les Terres de l'Ebre necessitem el tercer carril de l'autopista AP-7 ràpidament.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Silvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, moltes gràcies. Molt bon dia. Efectivament, si em permet una reflexió primer més genèrica, ja li donaré resposta concreta. Des del territori ens demanen diferents millores en la xarxa viària, també en mobilitat pública. Hi estem destinant recursos i esforços. Aquesta és una situació en la mobilitat pública i també en la xarxa viària que, com vostè sap, s'ha anat tensionant al llarg dels últims anys per diferents motius; alguns de positius, com l'augment d'usuaris en el transport públic, d'altres com pot ser l'augment de la demografia, i, a més, té a veure també amb altres debats que estem tenint a l'entorn de l'habitatge, que aquests quilòmetres es puguin convertir en menys temps de recorregut per tenir més equilibri territorial i també per poder desenvolupar habitatge arreu de Catalunya.

Efectivament, hem impulsat des del primer moment, primer, amb l'encomanda de gestió amb aquests recursos que des del ministeri se'ns van traspasar per a la millora dels accessos a l'AP-7 i l'AP-2. Per tant, aquí hi haurà més de trenta punts de millora d'accés, i efectivament, estem impulsant aquest carril addicional a l'AP-7, a Terres de l'Ebre, també al Vallès i també al Penedès.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernández.

Albert Salvadó Fernàndez

Gràcies, consellera. Abans parlàvem de la mobilitat cap a fora del territori. En la mobilitat interna del territori, el projecte més important i esperat durant anys que la passada legislatura van impulsar tant el conseller Juli Fernández com la consellera Ester Capella, és el 2+1 de la C-12, de l'eix de l'Ebre, que ens creua les Terres de l'Ebre de nord a sud i ens connecta cap a Ponent i el Pirineu; un projecte que millora i fa més segura la C-12, que també contempla carrils bici i vies de servei per facilitar el desplaçament i accés a les finques dels vehicles agraris.

L'anterior Govern vam començar la redacció de projectes. Es va acabar la legislatura abans d'hora, però crec que avui ja haurien d'haver començat les obres del primer tram, des d'Amposta fins a la rotonda de Vinallop. Consellera, pensen continuar amb el projecte de trams de doble carril per l'eix de l'Ebre, tal com van plantejar en l'anterior legislatura? En quin punt es troba? Quan començaran les obres?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, moltes gràcies, efectivament. Ara m'introdueix un element addicional, el programa 2+1, que estem desenvolupant a tot Catalunya, 400 milions d'euros. També li dic que estem treballant en un escenari de pròrroga pressupostària. És evident que si tinguéssim més recursos el podríem desplegar amb més eficàcia.

De totes maneres, no... Això no és, no vol ser una excusa. Aquest és l'escenari que tenim, de pròrroga pressupostària, i, en aquest sentit, estem articulant i posant en marxa tots els recursos necessaris per poder donar compromís i compliment al programa 2+1, també, com li dic, des del ministeri i amb les encomandes i amb els recursos vinculats a millorar l'AP-7.

El 2+1, a més a més, no és només una millora en la xarxa viària, sinó també de seguretat. Com vostè sap, disminueix en un vint per cent la mortalitat en els xocs frontals. Per tant, tenen el nostre compromís de millorar en l'àmbit de la seguretat, en l'àmbit del 2+1, en l'àmbit del carril addicional a l'AP-7 i també dels accessos per millorar la mobilitat arreu de Catalunya, però especialment –i així és perquè hi ha aquests dèficits– a la zona de Terres de l'Ebre i del Priorat.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el finançament als ens locals.

Pregunta al Govern sobre el finançament als ens locals

310-00110/15

I en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la formula la senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, president. Molt bon dia, conseller Dalmau. Té alguna intenció de complir amb les resolucions aprovades en aquest Parlament de Catalunya, en concret la que vam aprovar també al debat de política general que li exigeix una dotació de 600 milions d'euros per al pla únic d'obres i serveis de Catalunya per al període 2025-2028?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyora Vilalta, tenim vocació de poder complir amb el conjunt dels compromisos del Govern i amb el conjunt dels compromisos d'investidura. És cert que els hi demanaria que ens ajudin a tenir pressupostos i tindrem més recursos per fer moltes més coses.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Si hi ha diners per 500 milions d'euros sense pressupostos, segur que n'hi pot haver també per 600 milions d'euros sense pressupostos.

En tot cas, aquest primer mig any de govern del Partit dels Socialistes ha estat marcat per dues tendències. La primera, la desautorització de propostes prèvies del mateix PSC, a banda de les rectificacions que hem anat veient, i la segona, l'impuls de la feina feta que havia deixat preparada el Govern republicà. I en el cas que ens ocupa avui, el finançament del món local, el PUOSC, doncs també veiem aquestes característiques, a banda, com li deia, de que no compleixen els acords d'aquest Parlament.

En relació amb el PUOSC, venim de que el PSC, quan estava a l'oposició, defensava una dotació de 650 milions d'euros per als municipis en quatre anys. En aquest mateix Parlament, amb successives resolucions, hem aprovat una dotació de 600 milions d'euros en quatre anys. I què aproven vostès des del Govern? Cinc-cents milions en cinc anys. Per tant, passem de 600 milions en quatre anys, com a consens de país en aquesta cambra, a 500 milions en cinc anys. Per tant, malament.

Això no és tot. Posterguen aquestes inversions endarrere en el temps; la primera anualitat del PUOSC no passa dels 20 milions, davant l'estupefacció dels municipis. Haurien d'adaptar aquestes anualitats a les necessitats dels ajuntaments. El suport de l'ICF, amb interessos a càrrec de la Generalitat, només és un pedaç i també genera moltes incògnites. Amb quins criteris es repartiran aquests diners? O acabarem amb un repartiment discrecional segons necessitats electorals?

I encara més, el repartiment que fan presenta unes desviacions de creixement que perpetuen també el desequilibri territorial: mentre la vegueria de Barcelona incrementa pràcticament un tres-cents per cent, la vegueria de Lleida només ho fa en un quaranta-u per cent o l'Alt Pirineu en un quaranta-set per cent.

Perquè no sigui dit, li vull reconèixer que hagin mantingut i complert el model que havíem deixat preparat des del Govern republicà i que s'havia treballat amb el municipalisme català: convocatòria més flexible, concurrència no competitiva entre els municipis i amb accés també a consells comarcals i a EMDs.

Però justament per la importància que té aquesta eina per al món local, encara són a temps de millorar allò que no han volgut escoltar i de complir amb el que diu el Parlament: increment de recursos, reforç de les primeres anualitats i la defensa de l'equilibri territorial.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Senyora Vilalta, jo li he de dir que, si hi ha una iniciativa sorgida d'aquest Parlament, sorgida d'aquest Govern, que, de les meves visites al conjunt del territori, ha generat unanimitat és el PUOSC, però li he de dir, amb alcaldes de tots els colors, també del seu.

Vostè diu que li falten 100 milions; jo li he de dir que n'hi han 250 més que a l'anterior convocatòria. Per mi seria molt fàcil explicar que això és mèrit del Govern, i estaria mentint, perquè no és cert. M'ho han sentit dir els alcaldes i alcaldesses de tots els colors de Catalunya en les diferents sessions que hem fet: que aquest Govern hagi pogut tirar endavant un pla d'inversions per valor de 500 milions d'euros no és només gràcies al Govern –evidentment, també–, és gràcies als acords d'investidura amb vostès i amb els Comuns; és gràcies a la feina que va deixar feta l'anterior consellera, la senyora Laura Vilagrà; és feina també d'una consellera que va haver-hi anteriorment, la Meritxell Budó, que va iniciar-lo; és gràcies a la feina de la Federació de Municipis i de l'Associació Catalana de Municipis, amb qui l'hem acordat per unanimitat.

A més, hem intentat posar avantatges en aquest pla d'inversions. Hem dit que, malgrat que les anualitats estiguin repartides en el temps, nosaltres posem en marxa aquesta línia de crèdit de l'Institut Català de Finances perquè els ajuntaments que ja tinguin feta aquesta iniciativa la puguin començar l'any 2025.

No només hem fet això, sinó que, en els municipis més petits –vostè, que és, a més, la relatora de l'estatut dels municipis rurals–, hem tirat endavant una línia de subvencions per ajudar-los a pagar les assistències tècniques. És a dir, no només hem fet una dotació de més ambició econòmicament per ajudar els municipis.

Li he de dir que m'ha parlat vostè també del reequilibri territorial. Deixi'm que li posi alguns exemples. A la vegueria de Barcelona, Abrera ha augmentat un 904 per cent; Aiguafreda, un 610 per cent; a la vegueria de Lleida, les Borges Blanques, un 380 per cent; Guissona, un quatre-cents per cent, passant de 98.000 euros a 490.000; Tornabous, 882 per cent; Palau d'Anglesola, de 173.000 euros a 400.000 euros.

Aquesta és la feina que s'ha donat com a resultat del PUOSC. I li he de dir, com li he dit a l'inici, de totes les visites que hem fet al conjunt del país, aquesta és la que té unanimitat del conjunt dels alcaldes i de les entitats municipalistes.

Fora bo, de tant en tant, que poguéssim celebrar més coses.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les mesures previstes per a garantir la protecció jurídica i operativa dels mossos d'esquadra en intervencions amb indicis de perillositat.

Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per a garantir la protecció jurídica i operativa dels mossos d'esquadra en intervencions amb indicis de perillositat

310-00103/15

Per formular-la, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

En aquest país tenen més drets els delinqüents i malfactors que les víctimes, i pateixen més controls i fiscalització els cossos policials que els traficants i lladres. Gràcies al paternalisme polític, a la laxitud en l'aplicació del Codi penal i a la impunitat manifesta de qui reincideix alegrement en el delicte, la inseguretat cotitza a l'alça.

Som un dels estats europeus amb més tràfic de drogues; màfies provinents del Magreb i de Sud-amèrica transporten verí amunt i avall per terra, mar i aire.

Els darrers mesos, a municipis com Llançà, Maçanet de la Selva o Ripoll, els controls de carretera s'han vist sobrepassats per vehicles farcits de droga que se saltaven, a alta velocitat, controls i dispositius de seguretat, posant en risc la vida dels agents policials. En un d'aquests casos, i un cop aturat el vehicle, s'hi van arribar a trobar pistoles i subfusells.

Si un mossos dispara la seva arma contra el vehicle per evitar-ne la fugida o esquivar l'envestida, s'obre una investigació que no només qüestiona la decisió de l'agent, presa en un moment de màxima tensió i vulnerabilitat, sinó que posa en risc el seu lloc de treball i la seva nòmina.

Els agents massa sovint actuen amb por. Se saben indefensos davant possibles expedients, suspensions i sancions.

Com pensen revertir aquesta realitat? De quines eines i garanties pensen dotar el cos per incentivar els agents en la lluita contra la delinqüència?

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies. Bon dia a tothom. Les garanties del Cos de Mossos d'Esquadra en l'exercici de les seves funcions policials, que és la protecció dels béns i les persones i el combat contra el crim organitzat, ve marcada per la llei. És a dir, com a funcionaris públics, en l'exercici de les seves funcions, reben la protecció jurídica per defensar-se en les diferents casuístiques en les que es troben, i la Generalitat, en molts dels casos, es persona al costat dels mossos, quan han patit danys o lesions, o, quan no hi ha entitat de dany, reben l'assessorament adequat per poder gestionar aquelles qüestions que els hi afecten en l'exercici de les seves funcions; reben assessorament jurídic i assessorament sobre procediments, i, a més a més, es fa des de la Direcció General de la Policia, tot aquest assessorament, més enllà de quan ens personem, que aquesta és una tasca que es fa conjuntament amb els serveis jurídics centrals.

I en relació amb la seva protecció en els operatius d'alta complexitat, tenen els mitjans adequats, i, a més a més, un reforç de segona línia a través de la participació de les unitats de l'ARRO.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Menys recursos humans i econòmics a Afers Interns i més a investigar delinqüents. Prou de desmotivar el cos policial amb l'amenaça permanent d'expedients, suspensions i sancions. Més confiança en els nostres cossos policials i més duresa contra qui toca.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Des del primer moment que hem arribat al Govern, i des de la conselleria d'Interior, hem mostrat el suport absolut a la feina que fan els Mossos d'Esquadra, garantint-los, com li he dit, per llei, perquè així els hi toca, la seva defensa jurídica quan s'escau. I, evidentment, estem incrementant els mitjans i els recursos perquè puguin treballar en les millors condicions. Li he comentat la importància de fer un segon cercle d'intervenció en aquelles situacions que es requereix aquest suport, a partir de les ARRO –hem tret ara una convocatòria extraordinària per poder reforçar aquests efectius per fer aquesta funció–, i també dotem el Cos de Mossos d'Esquadra –això s'ha fet sempre– dels mitjans necessaris perquè puguin fer la seva feina amb seguretat.

Per tant, suport absolut a la feina del Cos dels Mossos d'Esquadra.

El president

La següent pregunta és sobre la desinformació als agricultors i l'abandonament del sector agrari.

Pregunta al Govern sobre la desinformació als agricultors i l'abandonament del sector agrari

310-00102/15

Per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Buenos días, presidente. Hace un año estuvimos al lado de agricultores y ganaderos cuando salieron a la calle, hartos de la burocracia, de los costes disparado y del menosprecio de su trabajo.

Hoy, muchos de ellos acuden a VOX porque se sienten abandonados por sus representantes y sindicatos y quieren seguir reivindicando que están hartos de las leyes ideológicas, el pacto verde europeo, la agenda 2030... –en mi provincia, por ejemplo, en Lleida, han hecho desaparecer 2.760 explotaciones en cinco años–; que están hartos igualmente de la excesiva burocracia, con trámites interminables; los altos costes de producción; la competencia desleal por el incumplimiento reiterado del principio de preferencia comunitaria de nuestros productos; la falta de regadíos por la mala gestión del agua. Ha sido ahora noticia que, en Bruselas, por medio de la Comisión Europea, se pide restringir el uso del agua en España, lo cual afectará al sesenta y cinco por ciento de la producción agraria. Y que están hartos de los impuestos verdes europeos, de las falsas promesas y abandonos de los gobiernos de turno, tanto regionales como nacionales.

Hoy su situación es muchísimo peor que hace un año. Este fin de semana hemos vuelto a ver cómo los socialistas, grandes vendedores de humo, lo han vuelto a hacer: mentir y traicionar al campo. Han firmado un acuerdo in extremis con el Gremi de la Pagesia con diecinueve medidas para evitar que vuelvan a salir a la calle y corten las carreteras, junto a la promesa de Illa de veinte medidas para reducir la burocracia, que es más de lo mismo; medidas que ya se debatieron en el Pleno monográfico de la *pagesia* que tuvo lugar en el Parlamento en el mes de marzo del año pasado, y que, a fecha de hoy, tampoco se han cumplido.

Y siguen abandonando al sector. Los socialistas han votado, por ejemplo, a favor de Mercosur, que representa una nueva amenaza en el sector, porque promueve la importación masiva de productos agrícolas de países que no cumplen con las normas que se imponen a nuestros agricultores.

Y siguen mintiendo cuando en las medidas se establece una línea de trabajo con el ministerio y las entidades agrarias para afrontar los acuerdos de la Unión Europea y los países de Mercosur, mientras el ministro Planas lo califica como un gran acuerdo y que nuestro sector agroalimentario sale reforzado.

Los agricultores y ganaderos están en contra de este acuerdo porque los lleva definitivamente a su desaparición, sabedores de que el acuerdo es absolutamente injusto. La gente del campo no aguanta más traiciones.

En definitiva, ¿piensa el Govern seguir mintiendo a los agricultores y abandonar el campo?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Bon dia, president. Gràcies. Diputat, el país està en marxa, i jo crec que bona mostra d'això és com han trobat les carreteres aquesta setmana, perquè passen tantes coses... Com les han trobat les carreteres? Com podríem estar avui?

I, per tant, el Govern el que fa és complir amb la seva obligació, i la seva obligació és tenir un projecte clar, les idees clares; sumar, sumar aquí i sumar fora, sumar

tots els racons del territori i sumar en tots els sectors del país, i, sobretot, gestió. Sumar, sumar, sumar; gestió, gestió, gestió. Aquesta és la nostra obligació. I jo crec que és el que hem de comunicar al conjunt de la societat.

Un país que no para, i jo crec que ho està demostrant. El sector que més ha crescut el 2024, sector agrari, un 4,1 per cent. Hem crescut per sobre de la mitjana espanyola, per sobre de la mitjana europea; el sector agrari ha crescut per sobre de la mitjana de l'economia catalana. Per tant, també ens hem de felicitar d'això.

Una mica més de reflexió, si us plau, una mica més de reflexió. I, a més a més, és que tenim molta feina. Jo crec que amb sis mesos..., no sé si mai algú havia fet tant en tan poc temps. *(Veus de fons.)* Sí, sí. Digui'm algun aspecte estratègic del sector agroalimentari de Catalunya que no haguem abordat, amb els molts reptes, dificultats i feina que tenim. Qualsevol idea és benvinguda, d'acord? I els esperem a la taula de treball. Per tant, estiguem a l'alçada de la feina que tenim; 46.000 explotacions a Catalunya, amb molts reptes, amb moltes dificultats, i això és el que estem fent.

I quines són les preocupacions que ens van mostrar, no només el gremi, les organitzacions agràries? Un pacte de fa una setmana a la Taula Agrària, un pacte aquest cap de setmana també per evitar mobilitzacions. Doncs aigua, regadius..., una modificació en les restriccions d'aigua, precisament per no penalitzar al sector agrari –en això també estem treballant–; l'observatori de preus que ara es comentava... Fa deu anys que estem parlant de l'observatori de preus. Demostrarem que es pot fer un bon observatori de preus per tenir informació fidedigna de quan hi ha abús en la cadena alimentària.

Relleu generacional, si us plau –també parlem amb coneixement de causa–, prou de dir: necessitem relleu, però no és el mateix els titulars de les explotacions que les persones de la seguretat social i, per tant, tenim gent jove que està al sector agroalimentari, que el que necessita és tenir les ajudes corresponents. Ajudes a la sequera, 67 milions d'euros l'any passat, 30 milions d'euros fa una setmana, i sobretot Mercosur, que en parlen molt: el més important, clàusules mirall i controls... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps. Senyor conseller, se li ha acabat el temps. *(Pausa.)*

Tot seguit, per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Sí, *senyor conseller*, ¿qué opina sobre esta validez del acuerdo que ha tenido con el Gremi de la Pagesia, que ha sido criticado por JARC i Unió de Pagesos por no formar parte de la Mesa Agraria?

(Pausa.)

El president

La següent pregunta és sobre la seguretat a Catalunya.

Pregunta al Govern sobre la seguretat a Catalunya

310-00108/15

I per formular-la té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. *Consellera*, ¿cree que la situación de seguridad en Cataluña es buena como para destinar agentes de los Mossos d'Esquadra al control de fronteras, puertos y aeropuertos?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Bon dia. Gràcies de nou. Quan vaig fer la meua compareixença a la Comissió d'Interior vaig dir que un dels principals objectius de la conselleria d'Interior i de Seguretat Pública, i del conjunt del Govern, era revertir les dades de criminalitat que estan colpit el nostre país. I així ho estem fent.

Hem anat, dia sí i dia també, a escoltar el territori, a reunir-nos amb els alcaldes i les alcaldesses, a donar problemes al mercat de venda il·legal a Canovelles, amb dispositius coordinats entre policia local i Mossos d'Esquadra. Hem estat a la Mina intentant cercar també solucions a la problemàtica i treballant més enllà, amb el conseller Dalmau, per crear una comissió intragovern per millorar les condicions socials i d'habitatge en aquest barri de Sant Adrià de Besòs. Hem estat treballant amb l'Ajuntament de Badalona i amb l'Ajuntament de Sant Adrià per combatre les problemàtiques associades a les qüestions de la venda il·legal al carrer, que generaven molts problemes de convivència. Estem treballant braç a braç amb les policies locals per millorar la percepció de seguretat ciutadana amb la incorporació de les noves dotacions; dotacions que ja va pactar en el seu moment el conseller Elena a la Junta de Seguretat, amb 22.000 mossos el 2030, i 25.000 als quals hem d'arribar, per revertir la corba de delinqüència amb les principals tipologies delictives que afecten el nostre país i que ens preocupen i ens ocupen. I aquí no dubtin que estarem al peu de carrer, lluitant per garantir la seguretat i les llibertats públiques dels catalans i les catalanes.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Consellera, no ha contestado a la pregunta. La pregunta es: ¿sobran agentes como para asumir más competencias?

En el debate de política general y en los últimos meses han estado diciendo que resolverán el problema de la inseguridad ciudadana incrementando la última promoción de los Mossos d'Esquadra en cuatrocientos agentes. Pues bien, con su respuesta podemos afirmar que estamos ante una nueva mentira del Gobierno de Salvador Illa. Mintieron con la entrada en vigor del presupuesto el 1 de enero de 2025, mintieron con los cinco juzgados para combatir la multirreincidencia y ahora mienten con el aumento de los agentes de los Mossos d'Esquadra para combatir la inseguridad ciudadana.

Los cuatrocientos agentes adicionales y otros muchos más los quieren enviar a la frontera y a los puertos y aeropuertos para cumplir con las órdenes de Esquerra Republicana. ¿No se dan cuenta de que están jugando con la seguridad de los catalanes? ¿No se dan cuenta que es más seguro que las fronteras las proteja y las controle quien defiende nuestras fronteras en Irún, el Peñón, Canarias, Ceuta o Melilla? Por si no lo tiene claro, la frontera de los Pirineos no es la frontera de Catalunya con Francia, es la frontera de España por Cataluña.

Consellera, no ponga en peligro a los catalanes reduciendo los agentes de los Mossos d'Esquadra en las calles de Barcelona, de Santa Coloma de Gramenet, de Mollerussa o Reus. Hágale un favor a su Gobierno y un buen servicio a los catalanes, llame hoy mismo al ministro del Interior y pídale que despliegue más agentes de la Guardia Civil y de la Policía Nacional, en vez de ejecutar su desmantelamiento. Ustedes están poniendo la alfombra roja a la exigencia de desmantelar el Estado en Cataluña que proponen Esquerra y Junts; para mantenerse en el poder, ustedes les están construyendo las estructuras de Estado que ni ellos mismos fueron capaces

de lograr durante el *procés*, pero un día, señores y señoras del Partido Socialista, sus electores les harán pagar en las urnas esta venta a trozos de la soberanía nacional. Cataluña necesita más policía, no menos.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Més policia i millor dotada per donar una resposta al conjunt del territori i revertir, hi insisteixo, aquella corba de delinqüència que ens afecta en algunes tipologies delictives, empitjorant la percepció que té la ciutadania sobre les seves garanties de viure amb tranquil·litat. I aquest és un dels objectius que tenim des del Govern i en què treballarem sense defallir.

M'he deixat abans de comentar-li que en el cas de l'aeroport –com que les dades que teníem, i bé ho sap, i ho sap tota la ciutadania, que havia incrementat molt la delinqüència a l'aeroport i que això era un tema que preocupava a tothom, els consolats, ens hem reunit amb diferents consolats– ja hem doblat els efectius que estan a l'aeroport treballant per combatre la delinqüència, i tindrem aviat dades que aniran en la direcció que l'aeroport de Barcelona no sigui un espai on hi ha impunitat...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

...davant d'aquest tipus d'activitat delictiva.

El president

La següent pregunta és sobre el desenvolupament del projecte Barnahus.

Pregunta al Govern sobre el desenvolupament del projecte Barnahus

310-00099/15

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Gràcies, president. Bon dia a tothom. El juny del 2021 es va aprovar a Espanya la Llei orgànica de protecció integral a la infància i l'adolescència davant la violència, coneguda com a Lopivi, que ha introduït molts canvis que comporten un avenç a favor d'una millor protecció dels nens i nenes i adolescents davant de les violències; el principi d'un canvi de paradigma com a societat per a erradicar la violència contra la infància. Per això és necessari posar en marxa tots els mecanismes i serveis dintre dels diferents nivells administratius –estatal, autonòmic i local.

I, en aquest sentit, l'anterior Govern va crear les unitats integrades d'atenció als infants i adolescents víctimes d'abusos sexuals, anomenades «Barnahus», que significa «la casa dels nens i les nenes» en islandès, projecte que el Govern socialista ha continuat desplegant arreu del territori per tal d'oferir un model d'atenció desenvolupat per un equip pluridisciplinari mitjançant un acompanyament integral, oferint un servei d'atenció a nens i nenes i adolescents de zero a divuit anys en un mateix espai, per reduir al màxim el malestar que pot viure un menor que ha patit abusos sexuals durant el procés judicial i minimitzar l'experiència traumàtica de reviure l'agressió, lluny de comissaries i hospitals, creant un espai amigable, segur i acollidor.

El projecte Barnahus és impulsat principalment per la conselleria de Drets Socials i Inclusió, a través de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, però treballa en coordinació amb els departaments de Salut, d'Educació, Justícia, Interior i Igualtat i Feminisme.

Consellera Martínez Bravo, quina valoració fa el Govern del desenvolupament del projecte Barnahus?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Bon dia a tots i totes. Gràcies, diputada. Com bé deia la diputada, «Barnahus» vol dir, en islandès, «la casa dels xiquets i xiquetes». Però darrere d'aquesta paraula tan bucòlica s'hi amaga una realitat realment esfereïdora: les dades suggereixen que el vint per cent dels nostres infants pateixen violència sexual en algun moment de la seva infància i molts d'aquests casos no es denuncien.

Per fer front a aquesta realitat esfereïdora, com deia, els països nòrdics van posar en marxa el model Barnahus, un espai amigable que posa al centre del servei la víctima i la seva família i on tota l'Administració i la judicatura giren entorn per donar el millor servei i fer-ho el menys traumàtic possible, de manera que més persones puguin... i més famílies facin el pas de denunciar.

Aquí a Catalunya, aquest projecte, aquest model Barnahus, va ser impulsat pel Govern anterior, com bé deia la diputada, i tenen tot el nostre reconeixement d'aquest gran pas envers la protecció a la infància.

Com bé deia, avui en dia el model Barnahus és una realitat, amb catorze centres a tot el territori. Això s'ha consolidat durant el 2024, el desplegament total d'aquesta xarxa, i podem dir que tota Catalunya té accés a aquest model. Com deia, això és gràcies a..., és un nou model d'atenció a les víctimes, que es posen al centre, i tots els departaments implicats donen un servei de manera coordinada. El nostre Govern consolidarà aquesta xarxa i li donarà tot el suport. Durant el 2025 farem millores en la gestió de dades, amb la comunicació, difonent aquest model i també construint sis espais definitius.

El model Barnahus ja està donant bons resultats. Només el 2024 s'han atès 2.900 infants i 3.700 des de l'inici de la posada en marxa d'aquest model. S'han multiplicat per cinc els casos detectats de violència sexual contra els infants i els adolescents.

El missatge és clar: aquest Govern estarà al costat de les víctimes i les seves famílies perquè facin el pas de denunciar, perquè no hi pot haver impunitat en la violència sexual als menors.

Com diu el Govern en moltes ocasions, «qui la fa la paga», i això també serà el cas en la violència sexual.

El president

Se li ha acabat el temps. Gràcies.

Pregunta al Govern sobre el pla del vehicle elèctric

310-00100/15

La següent pregunta és sobre el pla del vehicle elèctric. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

Bon dia. Conseller, divendres passat vam conèixer el pla «Catalunya lidera», presentat pel molt honorable president de la Generalitat. Un pla que té el repte de, en només cinc anys, tornar a posar l'economia catalana al capdavant de tot Espanya i ser un autèntic referent per a la resta de països d'Europa. Dins d'aquest pla s'emmarca el pla d'impuls del vehicle elèctric, una aposta ambiciosa i pionera que mobilitzarà més de 1.400 milions d'euros en els pròxims cinc anys.

Veiem que aquest Govern està al costat dels sectors claus de l'economia catalana i de les seves empreses i dels seus treballadors i treballadores; una aposta per la indústria del futur que ens aportarà millors llocs de feina, millors retribucions i millors condicions laborals. Com també està escoltant i al costat dels treballadors d'altres sectors, com els treballadors de l'empresa Vidriería Rovira, Eurohueco, RDM Group, indústries que estan patint una situació complicada. Farem i hem de fer tot el possible, tot el que estigui a les nostres mans, pels llocs de treball i pel futur industrial de Catalunya.

Com va dir el president Illa a la presentació d'aquest pla, la protecció del medi ambient és i ha de ser compatible amb la generació de prosperitat, i, a més, el vehicle elèctric és sinònim de més llocs de treball i menys precarietat. A Catalunya, el 2024, teníem un catorze per cent de vehicles elèctrics, lleugerament per sobre de la mitjana espanyola, però per sota de la mitjana europea. Hem d'arribar a un quaranta per cent el 2030 per assolir un dels principals objectius d'aquest pla, que és tenir el cent per cent de la mobilitat, l'any 2035, lliure d'emissions. Un pla d'impuls pioner on es busca no només reduir l'impacte ambiental del transport, sinó també convertir Catalunya en un referent en innovació i indústria verda.

Conseller Sàmper, quins compromisos, mesures i reptes s'han fixat al Govern amb aquest pla d'impuls del vehicle elèctric? Assolir la democratització de la mobilitat elèctrica és un repte complex, amb quines eines i instruments compta el seu departament per assolir-la en els propers cinc anys?

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar entenem que aquesta és la sortida. No hi ha pla B.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. Gràcies, diputada. Diputada, l'electrificació a Catalunya és un procés irreversible, on el pla de l'impuls del vehicle elèctric és el primer compromís del Govern de la Generalitat amb tots els catalans i catalanes, amb les 350 empreses que hi han al sector de l'automoció i amb el medi ambient, amb una mirada posada, com vostè deia, a l'any 2030, on haurem de fer una reducció del cinquanta-cinc per cent de les emissions de CO₂, però, sobretot, amb una mirada posada a l'any 2035, on ja no podrem comprar vehicles de combustió fòssil, el Govern de la Generalitat pretén que arribem a ni més ni menys que 180.000 vehicles elèctrics, entre motos i cotxes, a un estalvi de quasi bé mig milió de tones de CO₂ i a duplicar la xarxa d'infraestructura de recàrrega amb punts de càrrega ràpida i ultraràpida. Per fer-ho, caldrà superar moltes pors i caldrà donar exemple. Donar exemple, per exemple, doncs fent que la nostra xarxa de vehicles de la Generalitat arribi a un noranta per cent de vehicles elèctrics.

Superar pors, la por de quedar-te amb el cotxe i no arribar al lloc on pretens anar. Aquí és on haurem de fer una infraestructura pública, en els llocs públics, que ens permeti anar de les Terres de l'Ebre a Figueres i que ens permeti anar de la Vall d'Aran a Barcelona. I, com li deia, aquesta duplicació dels punts de recàrrega. Però, sobretot sobretot sobretot, que tothom pugui arribar a comprar-se un vehicle elèctric, i que, per tant, la transició energètica no tingui preu i que no sigui per a uns o per als altres. Com? Fent els incentius necessaris, oportuns i sobretot que siguin eficaços i que siguin àgils. Com deia vostè abans, la paraula és «democratitzar», i democratitzar vol dir arribar a tothom a nivell de preu, que tothom el pugui adquirir, i sobretot arribar a tothom a nivell d'instal·lació de punts de recàrrega. Per tant, que tothom el pugui tenir i que tothom hi pugui arribar.

Moltíssimes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les mesures per a simplificar els tràmits administratius al sector agroalimentari.

Pregunta al Govern sobre les mesures per a simplificar els tràmits administratius al sector agroalimentari

310-00101/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Manel Ezquerro Tomàs.

Manel Ezquerro Tomàs

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Conseller Ordeig, un dels principals reptes que denunciem agricultors i ramaders és l'excés de burocràcia en la gestió de permisos, ajuts i subvencions. Els tràmits són llargs, sovint difícils d'entendre i requereixen molta documentació, cosa que suposa una càrrega addicional per a uns professionals que ja treballen en condicions complicades.

En un moment marcat pels costos de producció creixents i la necessitat d'adaptació a les noves normatives europees, simplificar els processos administratius és fonamental; fonamental per garantir la viabilitat de moltes explotacions, sobretot d'explotacions familiars. Aquesta complexitat administrativa fa que moltes explotacions agràries o ramaderes es trobin en situacions de bloqueig, bé perquè no poden accedir a les ajudes a temps, bé perquè els retards en la concessió de permisos dificulten la seva activitat, viabilitat i creixement a futur. A més, en molts casos, la digitalització no ha suposat una millora real, sinó que ha afegit noves dificultats, especialment en explotacions petites o amb menys capacitat tecnològica.

En aquest sentit, des del departament, u: quines són les mesures concretes per agilitzar i simplificar aquests tràmits? Dos: quin és el pla per reduir la burocràcia i fer que les ajudes i sobretot els permisos a l'hora de desenvolupar qualsevol activitat agrària o ramadera arribin de manera més eficient als professionals del sector? I tres: i, en el cas de la digitalització, com es garantirà que no es converteixi en un altre obstacle, sinó en una eina realment útil i una oportunitat?

I, per acabar –abans de les respostes–, aquesta professió és mil·lenària. Entre tots crec que... Alguna pregunta, no?, anava en aquest sentit. Crec que és de justícia reivindicar que hem de buscar consensos entre tots per avançar. I, realment, creguin-me, diputats i diputades, que és una professió que està en perill d'extinció; esperem, conseller..., –que ja ho està fent– crec que anem pel camí de resoldre que no passi, perquè realment està patint.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

No es preocupin, que la producció d'aliments no s'extingirà, perquè tots hem de menjar, i d'aquí al 2025 haurem d'augmentar el seixanta per cent la producció d'aliments. Per tant, el que hem de fer és fer-la viable i sostenible.

Una prèvia que voldria fer aquí, perquè he sentit alguns comentaris també arran de l'acord del cap de setmana. El sector agroalimentari de Catalunya serà sostenible o no serà, eh? I, per tant, apostem per una agricultura, una ramaderia, una pesca, una alimentació sostenible socialment, ambientalment i econòmicament. I, per tant, que quedi clar que tenim clar cap a on hem d'anar.

El que ens demanen els sectors, una de les principals preocupacions –i vostè ho sap–, és la simplificació, els papers. Per tant, escolta, menys papers i més efectius. Estem a favor dels controls, però jo crec que hem d'entrar en aquest procés de revisió constant i d'excel·lència constant en els serveis públics a través de l'estratègia del Govern de reforma i millora dels serveis públics –importantíssim. I dintre d'aquesta estratègia, com sabem, tenim la finestreta única empresarial i, en el marc també d'aquestes estratègies, doncs, evidentment, aquest primer paquet de vint mesures de simplificació del sector agroalimentari, i en vindran més.

Primer missatge: estendre la mà també als grups, com també al sector. Moltes d'aquestes demandes venien del sector. Sense anar més lluny, dones ramaderes van ser les que van demanar d'establir una nova categoria d'explotació familiar. Altres organitzacions també ho han demanat. Jo crec que només per aquest punt ja val la pena establir un mòdul específic per a la petita agricultura, ramaderia del país i que tingui uns tràmits abreujats.

Per tant, hi haurà canvis en les dejeccions, hi haurà canvis en els fertilitzants, hi haurà canvis en els projectes estratègics, que són les plantes de biogàs, reduint els tràmits a la meitat. Eliminem la taxa de certificat sanitari en cas de malalties. Explotacions prioritàries, canvis. També agilització dels tràmits de materials vegetals. Maquinària: no pot ser que estiguem més d'un any a inscriure les maquinàries. Com també eliminarem l'aval per als regadius. I agilitzar els tràmits per a boscos i incendis i també llicències de caça i pesca, fer-ho des del mòbil, que no ha de costar tant.

I, sobretot sobretot, oficines comarcals. Nosaltres tenim quaranta oficines comarcals al territori. Donar un missatge d'ajuda, d'acompanyament, de suport, d'orgull, eh? Nosaltres estem aquí perquè al sector agroalimentari li vagi bé. I, per tant, ajudarem, a través de les oficines comarcals, assessorant, ajudant, empenyent, i a través també dels diferents departaments del Govern perquè el sector agroalimentari sigui un orgull per al país i sigui referent a Catalunya i al món.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les mesures per a evitar l'especulació amb l'habitatge de protecció oficial.

Pregunta al Govern sobre les mesures per a evitar l'especulació amb l'habitatge de protecció oficial

310-00098/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, la setmana passada ja li vaig preguntar sobre el compromís que el seu partit va assolir amb el meu grup per a la investidura del president Illa sobre prorrogar la protecció oficial d'aquells habitatges que estan a punt de que caduqui. Com que no em va respondre, doncs hi torno, i així seguirem.

El parc de protecció oficial a Catalunya està en uns nivells ínfims, al voltant del dos per cent –la mitjana europea és del nou per cent. I vostè sap que una de les raons per les quals és tan baix és perquè, malgrat tots els recursos invertits i tots els terrenys dedicats, després de deu, vint o trenta anys, hi havia una caducitat d'aquesta protecció oficial, es perdia, i tots aquests habitatges passaven al mercat lliure i, per tant, passaven a ser, una vegada més, fruit de l'especulació. De fet, segons un estudi de Comissions Obreres, entre el 2013 i el 2023, a l'Estat espanyol s'haurien perdut aproximadament 368.000 habitatges de protecció oficial; d'aquests, calculem que uns seixanta mil serien a Catalunya. Segons les xifres facilitades pel seu propi

departament, des d'ara fins al 2030 a Catalunya perdran aquesta protecció oficial 36.000 habitatges. Per molt que en fem cinquanta mil més, si en perdem 36.000, acabarem amb catorze mil, i això és clarament insuficient. Però és que, a més a més, del 2030 al 2040 se'n perdrien 21.000 més.

Nosaltres li hem fet una proposta molt concreta i segura jurídicament, que és que mentre hi hagi una declaració de zona tensionada per l'emergència habitacional es prorrogui aquesta protecció oficial. Això afectaria que els propietaris que tenen pisos, habitatges de protecció oficial, podrien vendre, però a preu protegit i no podrien especular. I això afectaria molts habitatges que estan en mans de grans tenidors com Immocaixa, que està fent fora els seus llogaters per poder vendre i seguir especulant.

Consellera, quina és la resposta del seu departament a aquesta proposta?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies, diputada. Espero, aquesta vegada, complaure la seva pregunta. Miri, ja sap que m'agrada fer una reflexió sempre general, perquè si equivoquem la diagnosi, equivocarem les receptes. Vostè sap –i crec que ho compartim– que el problema fonamental en aquests moments a Catalunya, efectivament, és la manca de parc d'habitatge públic, a més, en una situació de creixement demogràfic. Dit d'una altra manera, tenim un parc que no servia ni per a la Catalunya dels 6, imagini's per la dels 8, o cap a la dels 10 que anem. Per tant, el programa fonamental d'aquest Govern –i ho coneix– és la construcció d'habitatge públic per augmentar aquest parc.

Hem actuat també... –i ho vaig agrair, i ho torno a fer–, actuar en el marc normatiu, perquè la llei s'ha de complir a Catalunya, en habitatge també. I en aquest sentit, el règim sancionador donarà seguretat als llogaters, també a les persones que fan bé els seus contractes de lloguer, per evitar el frau en aquest tipus de contractació. Hi ha, efectivament, altres vies, com la que vostè comenta i que treballem, volem treballar, però sap que té algunes dificultats jurídiques, perquè estem actuant amb efectes retroactius.

No obstant, també hem avançat en la protecció d'habitatge per altres vies, com és, per exemple, la compra per tanteig i retracte. En aquest sentit, també donar-los les gràcies, agrair el suport que hem tingut en aquesta compra de 743 pisos. Vostè feia esment dels d'Immocaixa, aquests quatre-cents primers que vàrem comprar. Finalment, també és passar habitatge del mercat privat a protegit. També mesures com la del preu limitat, per exemple, vinculades al Fons d'Emancipació Juvenil.

Per tant, hi ha moltes maneres de protegir habitatge. N'hi ha d'altres que tenen més dificultats. No obstant, continuarem treballant per avançar en aquest sentit, que sap que en el fons compartim.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Consellera, celebrem, efectivament, les compres per tanteig i retracte, que és una de les coses que també teníem a l'acord, però també sap que construint i comprant no serà suficient per sortir d'aquesta emergència i tenir el parc d'habitatge protegit que necessitem i que mereixem, sobretot perquè tot el que es construeixi de nou hem de garantir –i li preguntem com ho pensa fer– que no tingui caducitat, és a dir, que sigui protecció oficial permanent.

Cal que es mantingui també, i s'estengui, la reserva del trenta per cent en grans rehabilitacions i compra als centres de la ciutat i no carregar-s'ho, com vol fer el senyor Collboni, perquè es pot comprar una Casa Orsola, però n'hi han desenes més.

Cal que aturem ja aquesta sagnia anual de pèrdua de protecció oficial. Nosaltres insistim que la proposta que els hi vam fer és viable, segura jurídicament i necessària. Els hi demanem que compleixin l'acord.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Tenim tota la voluntat i estem complint els acords. Jo crec que l'aprovació del règim sancionador és una primera mostra no només de la voluntat, sinó de la cristallització d'aquest treball conjunt, que els hi agraeixo. Vostè deia que aquest camí és necessari. Tots són necessaris: la nova construcció, la compra per tanteig i retracte, la rehabilitació, protegir el parc.

I, en aquest sentit, li vull dir: no en tingui cap mena de dubte, hem après la lliçó. Jo crec que tots, eh?, hem après la lliçó. Quan es destinen recursos públics a ampliar el parc d'habitatge públic, la titularitat ha de ser de per vida pública. No ens podem permetre dedicar recursos públics a ampliar un parc d'habitatge que després perdem. Per tant, això l'hi puc assegurar. I jo crec que tots hem après la lliçó en aquest sentit. Per tant, continuem treballant amb les diverses polítiques...

El president

Se li ha acabat el temps.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

...per ampliar el parc d'habitatge públic.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les polítiques d'habitatge.

Pregunta al Govern sobre les polítiques d'habitatge

310-00104/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Sí; consellera, li volíem preguntar, concretament, si vostè considera que la compra d'habitatges per sobre del preu de compra, de compra original, és una pràctica política de caràcter universalitzable que aquest Govern també hauria de poder desplegar. Ens referim, evidentment, a l'exemple de la Casa Orsola com a exemple paradigmàtic en aquest cas.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, des del Govern –i ara donava resposta també a la diputada dels Comuns– pensem que exercir el tanteig i retracte, i, per tant, ampliar el parc d'habitatge públic a través de la compra, és una via no només d'augmentar el parc d'habitatge, sinó de defensar les persones que hi viuen.

El president

Per respondre, té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé; això no ha sigut un cas de tanteig i retracte. I crec que seria interessant que abordéssim que el que hem vist amb la Casa Orsola o ha sigut un exercici de supèrbia o ha sigut un exercici dels interessos econòmics d'uns pocs, perquè lo que ens hem trobat ha sigut que..., no ha sigut que Collboni es va aixecar un matí i va decidir fer la compra d'aquesta finca vertical, sinó que milers de persones posen contra les cordes un fons voltor..., fins al punt que escriu una carta preguntant-se qui eren els fons voltors, i llavors el partit que diu voler parlar amb tothom negocia a esquenes del Sindicat de Llogateres i de les veïnes aquesta compra. I aquesta compra ens ha sortit molt cara, 9 milions de finca, més de 3 milions de diferència amb el preu de compra que havia exercit aquest fons voltor fa només quatre anys. No vam aprendre de rescatar els bancs i sembla que ara rescatarem també els fons voltors. Així no és la forma d'ampliar el parc d'habitatge públic, sobretot perquè aquests diners són de tota la gent que treballa.

Qui cregui que amb intentar solucionar un cas individual, sense oblidar que la lluita era per un cas universal, o no coneix el Josep d'Orsola o no coneix el Sindicat de Llogateres o no coneix el poble català. El president Illa em va dir –i jo sempre prenc paraula de les coses que es diuen de forma directa i es responen de forma directa– que no li tremolarien les cames per tocar privilegis, però al seu partit sembla que sí que li estan tremolant, perquè a Barcelona el PSC es plega als fons voltors i vol derogar el trenta per cent d'habitatge assequible. Tindrem quasi quatre mil Cases Orsola; jo diria que hauran d'anar preparant dispositius.

A l'Estat, el PSOE vol que els beneficis del rendisme, si fan el favoret d'ajustar-se a la llei, no tributin; i, en canvi, a l'SMI, el salari mínim interprofessional, sí que volen que tributi. Hisenda som quasi tots i diuen «pedagogia de la justícia fiscal». *Vaya tela*, eh? I a Catalunya hem de decidir què volem: l'habitatge com a negoci i l'habitatge com a dret. No hi ha termes mitjans: o és lliure el gran capital estranger o són lliures les persones.

I, en aquest sentit, si volen pedagogia fiscal, tres propostes –ja les vam dir, però les podem tornar a repetir–: la primera, qui compri més d'un immoble en una sola transacció, impostos exemplars; la segona, a partir del segon immoble, impostos progressius; la tercera, revisió d'indicadors i baixada del preu de l'habitatge. Només fent que l'especulació no sigui un negoci rodó, els que mercadegen amb les nostres cases es buscaran un ofici que sigui de veritat.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, miri, diputada. Amb tot el respecte, tot aquest discurs que fa, vagi i el faci a les famílies que han quedat protegides per la compra i el tanteig i retracte. Li vagi explicar a les 743 famílies que han quedat protegides pel tanteig i retracte. Si vostès volen utilitzar el segell polític per tractar situacions com aquestes i posar l'accent en la falsedat, vostès mateixos. El tanteig i retracte no és fer un negoci amb ningú. El tanteig i retracte és una eina democràtica per tal que un govern legítimament escollit la utilitzi per protegir famílies, com li dic, 743, escampades per tot Catalunya, que era una de les avantatges d'aquesta operació i d'altres de compra que hem fet i continuarem fent com les d'Inmocaixa també.

Aquestes famílies estaven en el programa Reallotgem. Aquestes famílies estaven subjectes a que vingués un privat, ho comprés i, quan anessin finalitzant els contrac-

tes, se n'anessin al carrer. Què haguessin dit després vostès? Per tant, sí, l'hem utilitzat i la continuarem utilitzant. Els que diuen que no haguessin utilitzat ni la compra ni el tanteig i retracte com vostès, per què haurien optat? Per deixar que el capital adquirís els habitatges i el vengués el millor postor? És aquesta la recepta de la CUP ara, en aquests moments? Haguessin deixat les famílies indefenses? És aquesta la recepta de la CUP en aquests moments? Doncs la del Govern, no. Compra, construcció, tots els mecanismes que tinguem a l'abast per ampliar el parc públic d'habitatge.

El president

La següent pregunta és sobre la seguretat a Catalunya.

Pregunta al Govern sobre la seguretat a Catalunya

310-00105/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

President... Consellera, amb les dades de seguretat de què disposa, quina valoració fa de la seguretat a Catalunya?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Bon dia. Gràcies. Com ja vaig dir a la compareixença, la meua primera compareixença a la Comissió d'Interior –llavors estava la diputada Jeannine Abella en el seu lloc de portaveu de la comissió–, un dels principals objectius i propòsits que té el Govern a través de la conselleria és reduir aquells delictes que estan perjudicant el conjunt del territori. Els alcaldes i les alcaldesses ens insisteixen dia sí dia també, que necessitem més mossos, més mossos per fer dispositius conjunts amb les policies locals.

Hi ha un compromís al territori, dels alcaldes, les alcaldesses, i també amb ampliar les plantilles de les policies locals, per reforçar l'estratègia de proximitat. Els Mossos d'Esquadra, a mesura que tinguem més efectius, també volem fer aquesta tasca de proximitat que incideix sobre les percepcions, intervenir més en les qüestions d'incivisme i, evidentment, lluitar contra el crim organitzat. Per això és tan important que tinguem els 22.000 efectius.

Pensi una cosa, els 22.000 efectius..., tenim ara una promoció que estarà en disposició de fer les pràctiques al mes d'agost, però realment no seran vuit-cents, seran cinc-cents, perquè hi ha part de la plantilla que es jubila i hi ha un decreixement natural d'aquesta plantilla. Per tant, l'ambició del Govern és arribar a aquests 25.000 mossos, negociar-ho amb l'Estat i poder dotar el cos de la capacitat de resposta per prevenir la comissió dels delictes, i, evidentment, també, com s'ha fet des de l'àmbit de justícia, treballar per tenir més jutjats per celebrar judicis ràpids i que no hi hagi impunitat.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

En qualsevol cas, la pregunta que li he fet no me l'ha respost, però és normal. No veiem ni percebem les coses de la mateixa manera, ni nosaltres ni tampoc els ciutadans. Li dono dades de la darrera enquesta, del 24: intents d'homicidis, més 18,8 per cent; delictes contra la llibertat sexual, més 4,4 per cent; denúncies per violació, han

crescut un quaranta-set per cent respecte al 2022. És cert –ja li dic jo– que els homicidis han disminuït un 2,8 per cent, però venim d'un augment del trenta-cinc per cent des de 2016 i portem nou homicidis en el que va d'any, un per setmana, consellera, i vora dos-cents trets al barri de la Mina fa uns dies. No anem bé.

I la percepció també és dolenta. Segons el darrer baròmetre de l'Ajuntament de Barcelona, la inseguretat és la principal preocupació de la ciutat i, segons la darrera enquesta de seguretat pública, un 32,4 per cent dels catalans afirma haver patit un fet delictiu, una xifra rècord. I davant d'això, l'hi demano: com ajudem els alcaldes i alcaldesses, que ens demanen més recursos econòmics i humans per poder donar més seguretat als seus veïns? Li ho dic: amb més exigència política i més creure en les polítiques de seguretat.

I no em serveix que em digui que falten recursos: primer, perquè, malgrat les promeses, estan governant sense pressupost per incapacitat pròpia d'arribar a un acord amb els seus socis, i segon, perquè també governen a Madrid i segueixen tolerant els 22.000 milions de dèficit fiscal que patim els ciutadans de Catalunya cada any. I callen; no fan res. I de fet, si falten efectius no es dediquin a perseguir ni a fer purga per ideologia independentista, tampoc a Mossos d'Esquadra, consellera i director Trapero.

El PSC, el PSOE –vaja, vostès– són els màxims responsables dels Mossos, de moltes policies locals, de la Policia Nacional, de la Guàrdia Civil, del CNI. Tenen tot el poder de la seguretat a Catalunya i a l'Estat i, per tant, tenen tota la responsabilitat. La realitat, consellera, és que quan manen a tot arreu, a l'ajuntament, a la Generalitat i a l'Estat, Catalunya hi surt perdent.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Diputat, amb les dades hem de ser molt curosos. Jo no trauré ara pit de que estem millorant les dades a Barcelona, perquè seria un error. No hi ha brots verds en l'àmbit de la seguretat. Necessitem tendències consolidades i li puc garantir que des del Govern estem treballant per tenir els mitjans necessaris per fer-ho, per reforçar la capacitat que té el Cos de Mossos d'Esquadra d'investigar i actuar de manera preventiva per dissuadir la comissió de delictes. L'hi he explicat i l'hi torno a dir: nosaltres no fem cap mena de persecució i això sí que no li puc tolerar –no les fem.

Treballem; treballem per la professionalització del cos i la seva independència política. És el principal objectiu que tenim, és el que es mereix el cos, i, per tant, aquesta consideració sí que li demano que no la torni a fer perquè està fora de lloc –està fora de lloc.

Dit això, mà estesa per treballar amb vostès i amb tota la cambra, des dels plantejaments democràtics i progressistes del que ha de ser una bona política de seguretat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), per reclamar recursos on calgui...

El president

Se li ha acabat el temps, consellera.

Pregunta al Govern sobre l'equitat en les polítiques de salut

310-00106/15

La següent pregunta és sobre l'equitat en les polítiques de salut i, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Honorable consellera, els pirinencs hem començat l'any sense l'helicòpter del SEM de Tremp, el que cobreix les emergències sanitàries al Pirineu; de fet, avui tampoc el tenim. Com sap, Catalunya té quatre helicòpters medicalitzats estratègicament situats a Sabadell, Girona, Tremp i Móra d'Ebre per arribar a qualsevol punt del país amb vint-i-cinc minuts màxim –vint, vint-i-cinc minuts– per accidents i per traslladar pacients amb malalties temps dependents, aquells que necessiten arribar urgent a un hospital d'alta complexitat; accidents de trànsit, per neurocirurgia urgent, infarts per cateterisme o ictus, per exemple, quan el temps és or, quan el temps és vida.

Tenim una empresa que subministra quatre helicòpters, més un de reserva per als manteniments o les incidències; empresa que no ha complert –cert– i durant força dies en tenim tres, però és responsabilitat del Govern garantir que l'empresa compleixi o buscar alternatives, quan parlem de salut de les persones, i també és responsabilitat del Govern, que, quan en falti un es decideixi que sigui Tremp qui no el té i quan el Pirineu es queixi, llavors treure'l de l'Ebre per traslladar-lo a Lleida.

Tres helicòpters a Sabadell, a Girona i a Lleida mantenen uns temps d'arribada de quinze, vint minuts a tot Catalunya, excepte a l'Ebre i al Pirineu, on pot augmentar fins a trenta o quaranta minuts, just als llocs on l'ambulància triga més. I per molt que ens diguin que es cobreix amb ambulàncies el temps d'arribada d'un infart des de Vielha a la sala de cateterisme de l'Arnau, no és el mateix amb ambulància, dos hores i quart, que amb helicòpter, trenta-cinc minuts.

Consellera, per què just on estem més lluny i no tenim hospitals d'alta complexitat, Pirineu i Ebre, és on se'ns manlleua l'helicòpter? Som ciutadans de segona?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Olga Pané Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Gràcies, senyor diputat. Gràcies, senyor president. Efectivament, com vostè ha explicat, a Catalunya hi han quatre helicòpters i un *backup*. Perquè es faci una idea comparativa, a Andalusia, que té tres vegades més de territori que nosaltres, en total en té cinc. És a dir, Catalunya fa un esforç realment molt gran –que el fem nosaltres, però que ve fet, eh? És la comunitat que en tenim més.

Efectivament, en aquest darrer període, l'empresa que proporcionava el *backup*, com en altres períodes anteriors, no ha proporcionat aquest suport quan han entrat en manteniment els helicòpters. Per tant, atenció: han entrat en manteniment per assegurar la seguretat dels equips. Per tant, què ha passat? Que els hem sancionat. I, a continuació, què hem fet per millorar aquesta accessibilitat global? Perquè els helicòpters no són d'un territori, són de tot Catalunya, i s'ubiquen allà on l'Institut Cartogràfic de Catalunya indica que té la millor isòcrons per atendre millor tots els ciutadans de Catalunya. Per això hi ha unes contingències quan hi han quatre helicòpters, unes altres quan n'hi ha tres i unes altres quan hi ha dos. Estan previstes totes aquestes contingències nostres junt amb Bombers.

No només tenim helicòpters. Quan un helicòpter no ha estat en un territori determinat o no..., o podia suposar alguna sensació de no atenció, nosaltres lo que hem fet ha sigut reforçar tots els equips de terra. Com vostè sap molt bé, no serveix de re l'helicòpter si no s'ha estabilitzat primer a terra. Per tant, tenir un helicòpter ràpid no serveix si primer no hem estabilitzat els pacients a terra.

I, finalment, hem sancionat l'empresa. Portem ja 1.200.000 euros amb sancions recaptats i estem mirant altres alternatives per, en el futur, que aquests incidents no solament tinguin sanció, sinó que no tinguin repercussió en el servei.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Consellera, per què no ens comparem amb Alemanya o amb Escòcia? Jo crec que ens aniria millor, eh? (*Aplaudiments.*) De fet, no ens digui que són criteris de l'Institut Cartogràfic, perquè només augmentem el temps al Pirineu i a l'Ebre. I hi ha altres opcions, Olot, Vic, opcions que poden mantindre l'equitat i no carreguen només els de sempre.

Perquè miri, l'helicòpter no és un fet aïllat. És normal que els alcaldes de Lleida o el Pirineu portin ells mateixos les mostres de les analítiques a la nevera al seu cotxe? És normal que l'Arnau de Vilanova tanqui el 2024 amb més de deu mil persones esperant una cirurgia..., més d'un any i mig per una hèrnia discal? És normal que les parteres de l'Arnau donen a llum en condicions lamentables? És normal que tanquem els dies de metge als consultoris locals de la vall del Corb per obrir Bellpuig? És normal no tindre un heliport nocturn al Sobirà i a la Ribagorça?

Consellera, no pensi només en l'àrea metropolitana; governin per tota Catalunya. L'helicòpter no és una anècdota, és un exemple de la seva concepció del país: àrea metropolitana i poca cosa més. No som ciutadans de segona; entenguin les nostres necessitats, però sobretot actuïn.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Suposo que sap qui va fer el concurs d'helicòpters, veritat, eh? Se'n recorda? El 2022. (*Aplaudiments.*)

Bé, també li dic una cosa: pensem en tots els territoris. Pensem en l'equitat de tots els territoris i amb totes les dimensions. Per exemple, és per això que Terres de l'Ebre o el Pirineu tenen més llits per habitant que els altres territoris de Catalunya; la mitjana és molt més elevada; és per això que hi han molts més altres dispositius, precisament terrestres, que en altres territoris de Catalunya.

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre les polítiques de seguretat viària

310-00107/15

I la darrera pregunta és sobre les polítiques de seguretat viària. La formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Bon dia. «Tots els que érem allà necessitàvem informació.» Aquestes són les paraules de l'Anna, que amb la seua filla va passar vuit hores bloquejada a l'autopista, tal com va explicar a Catalunya Ràdio. Divendres, la via més important del país va acumular fins a quinze quilòmetres de cua durant tot el dia per un accident que es va produir a les set de la matinada. Consellera, sense panells informatius, sense previsió, sense indicacions per part de la policia i sense explicacions de cap tipus, han posat en risc la seguretat i el benestar de molts ciutadans, que van quedar totalment deseparats.

El col·lapse a l'AP-7 i a les vies adjacents va ser molt greu, un exemple evident de mala gestió del Govern, de la seua manca de capacitat de reacció en situacions d'emergència. Quan es viuen moments com aquests actuar amb celeritat és fonamental, sobretot per garantir la seguretat de tothom. Com sap, consellera, hem registrat la seua compareixença per parlar-ne llargament, perquè no l'hem sentida gens aquests dies i calen les seues explicacions i sobretot calen solucions.

Més enllà de la petició que vam fer de cessar el director del Servei Català de Trànsit i que ja veiem que, inexplicablement, vostè en manté la confiança, volem saber què va fallar i quines mesures pensa prendre el Govern per evitar que un episodi com aquest es torni a repetir.

El president

Gràcies. Per respondre té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Sí, moltes gràcies. Diputada, té raó, aquell accident va suposar un col·lapse de la via de l'AP-7. També hem de tenir en compte les característiques d'aquesta via, que només té dos carrils per poder fer l'evacuació, en aquest cas dels vehicles que es quedaven retinguts en un accident que va ser molt complex. També expressar el condol cap a la persona finada. Pensin que hi va haver una persona finada en aquest accident, que va perdre la vida. Un camió bolcat, un camió d'alt tonatge i dos més enmig de l'accident, que també van topar. Això va provocar, per exemple, que costés treure el conjunt de vehicles pesants que estaven a la via, bé reculant marxa enrere, o bé intentant que poguessin girar, més de tres hores.

Mossos d'Esquadra van estar des del principi. El Servei Català de Trànsit va informar. És veritat –és veritat i l'hi reconec– que la informació a la tarda..., la gent que ja no pensava que havia estat..., i en l'accident encara estaven actuant els diferents serveis que havien d'intervenir..., potser els va agafar amb manca d'informació. Hem de reforçar els panells i, això, jo l'hi reconec. Ara bé, també li he de dir una cosa: el principal problema que aquí ens hem trobat és que... –i per mi ha estat una sorpresa, perquè portem sis mesos–, és que no tenim grues pròpies del departament, d'alt tonatge, que depenguin del Cos de Bombers, per poder treure aquests vehicles quan es produeixen aquests accidents. Que esperem que no es donin en el futur, amb les inversions que hem de fer, amb l'ampliació del carril i millorant la informació, que això serà una de les línies en les quals treballarem, però no disposem d'aquestes grues. Això va suposar que hi hagués un retard sumat de més de cinc hores per poder retirar el vehicle perquè depenem de contractacions que fan, doncs, que a vegades la resposta sigui excel·lent i d'altres no tant.

Per tant, el primer compromís que pren el Govern és fer una contractació pròpia per disposar d'aquestes grues d'alt tonatge per poder retirar amb més celeritat aquest tipus de vehicles. Exigir també a les companyies que han de fer la feina de retirada de la càrrega major celeritat, perquè també es va allargar massa en el temps. I reforçar tota l'estratègia d'informació en el cas que es produeixin aquest tipus d'accidents.

Per tant, ¿és millorable la intervenció? Sí, ja l'hi dic. Necessitem millors mitjans per donar una resposta molt més ràpida, millorarem la informació i en el cas de... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, consellera. Pot repreguntar la diputada, senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Consellera, li agraeixo el reconeixement que fa, però és evident que la imatge del país és nefasta. El seu Govern no va ser capaç de resoldre una situació que ja entenem que va ser complexa, amb diferents camions implicats, però que es va allargar durant catorze hores i vostès, ni reacció, ni decisions. Esperem que prengui nota d'aquests errors i que siga la darrera vegada que la principal via per creuar Catalunya de nord a sud queda inutilitzada durant tot el dia i amb molts ciutadans atrapats.

L'AP-7 és una via que voreja el col·lapse o que directament està col·lapsada bona part del dia. És el principal eix de comunicació del país i, per contra, bona part del

Camp de Tarragona i tot l'Ebre, vergonyosament encara tenim només dos carrils per sentit. Disposem d'unes infraestructures obsoletes i inadequades, també per culpa de la desinversió reiterada dels diferents governs espanyols. Ara diuen que ho faran i esperem que no només siga fum, sinó que siga una realitat. A més a més, l'AP-7 és una via on les limitacions que s'imposen no es complixen i caldria, consellera, que el departament s'hi posés a fons perquè es puguin complir.

Prenguen decisions, facin la faena... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps.

Procediment per a elegir tres membres de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau

284-00010/15

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia. El sisè punt de l'ordre del dia és el procediment per elegir tres membres de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau. D'acord amb l'article 7.1 de la Llei 14/2007, del 5 de desembre, de l'Institut Català Internacional per la Pau, el Consell Català de Foment de la Pau va proposar cinc candidats dels quals el Parlament ha d'elegir, en aquest cas, tres membres per a la renovació de la junta de govern.

Els faig avinent que els grups parlamentaris del PSC i Units per Avançar, de Junts i d'Esquerra Republicana han presentat una proposta d'elecció amb tres candidats, que són els següents: senyora Lurdes Vidal Bertran, senyor Marco Aparicio Wilhelmi i senyora Elena Jiménez Botías.

Hi ha hagut un grup parlamentari que ja ens ha expressat que no es pot aprovar per assentiment, per tant, cridem a votació.

(Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.) Sí, sí, sí. Pot intervenir per demanar que es voti o, si vol, després pot fer explicació de vot, tot i que el vot és secret. Però, en qualsevol cas, si vol intervenir ara ho pot fer.

Susanna Segovia Sánchez

Sí, president. Gràcies. Crec que a la Junta de Portaveus havíem dit que es podria intervenir. Nosaltres volem recordar que el Consell Català de Foment de la Pau és un òrgan recollit per la llei catalana de foment de la pau on hi participen membres del Govern, membres de les ONGs del moviment per la pau a Catalunya, ajuntaments, universitats, el Consell Nacional de la Joventut, experts en la construcció de la pau... És un òrgan plural. *(Remor de veus.)* És cert que la llei no diu que el Parlament hagi de votar les tres primeres persones...

El president

Silenci, si us plau...

Susanna Segovia Sánchez

...resultants de la votació dintre del Consell Català de Foment de la Pau, però és cert que sempre s'ha fet així per un respecte a un espai que és plural i que és un espai de referència en la participació en la construcció de la pau a Catalunya.

Nosaltres volíem fer aquesta reflexió, i més en un any on s'ha de celebrar el Fòrum Català per la Pau i es treballarà l'elaboració del pla «País de pau», i emplaçar tothom, tots els actors, també els partits polítics, a que aprofitin aquest espai plural per incidir-hi; quan vulguin tenir un candidat, el poden presentar allà, els grups parlamentaris hi podem participar i podem votar allà i que sigui allà on es defineixin qui són els membres que després el Parlament ratificarà.

No és un tema de noms, no és un tema de les persones, però creiem que és una tradició que fins ara havia funcionat i havia millorat aquesta relació i que creiem i instem que es mantingui així.

Per aquesta raó..., és el sentit de la nostra votació.

Gràcies.

El president

Cap altre grup vol intervenir? *(Pausa.)* Sí, la senyora Sílvia Orriols, del Grup Mixt.

Sílvia Orriols Serra

Sí, nosaltres votarem en contra d'aquesta proposta perquè considerem inadequat, per no dir inacceptable, que una de les proposades per formar part de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau sigui una senyora que alhora és directora de l'Àrea Món Àrab i Islàmic de l'Institut Europeu de la Mediterrània, coneguda pels seus posicionaments antisionistes.

Per aquest motiu no avalarem el seu nomenament.

Gràcies.

El president

Cap altra intervenció? *(Pausa.)*

Crido..., cridem a votació de manera molt, molt breu, perquè em sembla que hi som pràcticament tots, però tanmateix aquest procediment s'ha de dur a terme.

(Pausa llarga.)

Procedim a la votació electrònica i secreta, d'acord amb l'article 101.3 del Reglament.

Comença la votació... *(Forta remor de veus.)* Sí que funciona. Amb la votació secreta no queda reflectit, no roman el vot. *(Remor de veus.)* No? *(Pausa.)*

En aquest cas, tornem a procedir a la votació. *(Remor de veus.)* No? *(Pausa.)*

Recordin que amb la votació electrònica i secreta un cop han premut el botó no roman el sentit de votació, per això és electrònica i secreta, però pot haver passat que en algun cas...

El resultat de la votació ha estat el següent: vots a favor, 99; vots en contra, 26; abstencions, 6. Hi ha hagut un diputat o diputada que no ha participat en la votació.

Atès que s'ha assolit la majoria requerida a la Llei 14/2007, que són 90 vots a favor, queden designats els tres candidats proposats com a membres de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau.

Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 22/1998, de 30 desembre, de la carta municipal de Barcelona

200-00007/15

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de tramitació en lectura única del projecte de llei de modificació parcial de la Llei 22/1998, de 30 de desembre, de la carta municipal de Barcelona.

D'acord amb l'article 138.1 del Reglament, el Govern va sol·licitar la tramitació en lectura única davant del Ple d'aquesta iniciativa legislativa. La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar d'eleva al Ple la proposta de tramitació en lectura única sol·licitada.

Com bé saben, aquest primer text, aquest primer debat, segueix les normes establertes per als debats a la totalitat. Un cop hagi intervingut el Govern, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts cadascú. En primer lloc té la paraula, en nom del Govern, el conseller de la Presidència, l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda, per un temps màxim de set minuts.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Bon dia a tots i a totes, diputats i diputades. Em plau dirigir-me a vostès avui per defensar la tramitació en lectura única, si s'escau, del projecte de llei de modificació de la carta municipal de Barcelona. Per tant, més enllà de fer-los cinc cèntims del contingut de la llei, també em referiré a la conveniència de la seva tramitació per lectura única. Avui els presentem un projecte de llei que l'Ajuntament de Barcelona reclama amb insistència des de fa temps i que, en síntesi, adapta la seva normativa fonamental a la legislació bàsica. Es tracta d'una modificació puntual, estem parlant d'una modificació tècnica de quatre articles i de la introducció d'una nova disposició addicional de la carta municipal de Barcelona.

Val a dir, per cert, que cap d'aquestes modificacions té impacte pressupostari per a la Generalitat de Catalunya i que la seva única voluntat és culminar una petició que l'ajuntament demana des de novembre de 2023 i que ja es va pactar amb l'anterior Govern en la Comissió Mixta Generalitat de Catalunya - Ajuntament de Barcelona el febrer de l'any passat, fa tot just un any. Una tramitació que ha estat sotmesa, tot sigui dit de pas, als informes preceptius que resulten exigibles i que, per descomptat, compta amb el vistiplau del Consell de Govern Locals i, per tant, de l'Associació Catalana de Municipis i de la Federació Catalana de Municipis, que van mostrar-se a favor del seu contingut.

Les modificacions que planteja el projecte són quatre. En primer lloc, la modificació de l'article 45 amb la finalitat d'adequar la carta municipal a la legislació bàsica i incorporar la gestió dels serveis públics de forma sostenible i eficient.

En segon punt, incorpora la figura de les prestacions patrimonials de caràcter públic no tributari –les PPNTs–, per part dels organismes, les entitats públiques empresarials i societats, així com el reconeixement en la seva capacitat de gestió directa de les seves funcions que els estatuts els encomanen.

En tercer lloc, incorpora el principi de supervisió contínua i de control d'eficàcia, al que obliga tant la legislació estatal com la llei del règim jurídic especial de Barcelona, en la línia de l'avaluació constant dels serveis públics i no només al final de la vida de la política pública o transcorreguts molts anys, i, per tant, podríem dir que reduint-ne la seva discrecionalitat.

En quart lloc, una modificació, també de caràcter menor, per adequar la terminologia dels instruments de gestió dels serveis públics municipals a la normativa bàsica.

I, per últim, dotar de seguretat jurídica i agilitat l'activitat de les societats de l'Ajuntament com a gestores directes de serveis i activitats municipals.

Per tant, com veuen, es tracten de modificacions molt tècniques però importants per al dia a dia de l'Ajuntament de Barcelona, de la capital del país, que crec que en si mateix justifiquen la tramitació del projecte en lectura única. Com bé saben –de fet, millor que jo–, no es tracta de la votació definitiva de la llei i, per tant, el projecte, com no podria ser d'altra manera, podrà ser objecte de les esmenes que els grups considerin oportunes.

Avui, doncs, sotmetem a la seva consideració la que serà la quarta modificació de la carta municipal de Barcelona, aprovada per la llei d'aquesta cambra de fa més de vint-i-cinc anys; tres modificacions –quatre, si tot va bé– en quasi vint-i-set anys, el que vol dir que aquest ha estat i és un bon instrument per a la gestió de l'Ajuntament de Barcelona, que ha estat al servei de molts dels colors polítics representats avui en aquesta cambra.

Els demano que no ho vegin des d'una òptica partidista, ja que és una iniciativa que neix de l'Ajuntament de Barcelona, gairebé m'atreviria a dir del conjunt del seu Ple municipal, i per tant, ho he dit, del conjunt dels grups representats, i que pretén millorar la seguretat en la gestió del seu dia a dia, amb l'objectiu final i principal de contribuir a la millora dels serveis públics i, per tant, dels barcelonins i barcelonines.

Amb tot, permetin-me fer una petita reflexió final: fa uns mesos dúiem al Parlament el projecte de l'estatut dels municipis rurals i que segueix amb la seva tramitació,

que per altra banda va prou ràpida, com és voluntat de tots i tots els grups de la cambra. Aleshores dèiem que no es pot tractar igual a tothom i que calia atendre les necessitats específiques de qualsevol municipi, tingués l'extensió que tingués i fos quina fos la seva població. Doncs s'imaginem que el que els hi diré ara suposo que és clar, és que en aquest cas hem d'aplicar la mateixa lògica, que aquest cas té la mateixa essència.

La capital de Catalunya disposa d'un règim especial per llei –ho he dit–, fruit del consens de la gran majoria de grups d'aquesta cambra –també dels grups representats en el Ple de l'Ajuntament de Barcelona– que cal preservar i actualitzar, com els deia, aquest règim especial quan sigui necessari, com és avui el cas; de fet, l'origen n'és el mateix Estatut d'autonomia de Catalunya, que assegura el seu règim especial i estableix la iniciativa de l'Ajuntament de proposar-ne modificacions, com n'és el cas. Vull recordar-nos que tots els grups municipals –tots els grups municipals– a l'Ajuntament de Barcelona van donar suport a la iniciativa, a excepció de VOX, que s'hi va abstenir.

Acabo ja, president. Avui tenim l'oportunitat, com tantes vegades ens reclamem tots plegats, d'escoltar les veus municipals i del municipalisme del nostre país, com he dit, en debats que venen des de l'Estatut dels municipis rurals, amb els més de cinc-cents municipis de menys de dos mil habitants del nostre país a la capital de Catalunya; en concret, avui de l'Ajuntament de Barcelona i de pràcticament tot el Ple de l'ajuntament..., de dotar de seguretat jurídica les seves actuacions i facilitar el seu dia a dia i el seu funcionament. Insisteixo que crec que es tracta de modificacions puntuals, molt quirúrgiques, però que permeten que la seva tramitació, a més, els he dit, sigui en lectura única i, en conseqüència, facilitant-ne la seva tramitació i també la seva aprovació.

Crec que tots plegats, adaptant aquest mecanisme que ha servit també per garantir l'autonomia municipal al llarg del temps, fem un favor a la millor gestió dels serveis públics.

Moltes gràcies, i moltes gràcies per la seva confiança.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. I tot seguit, els grups parlamentaris es poden posicionar, tenen un torn de cinc minuts cadascú.

I en primer terme té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, president Rull. Conseller, consellers, diputats i diputades, molt bon dia. La història de Barcelona és, efectivament, la història d'una ciutat que ha treballat sempre per la llibertat i pel progrés, i ho ha fet amb veu pròpia i també des de la catalanitat. Al llarg dels segles, i especialment en l'època medieval, és la història de dotar-se, a través del dret, d'instruments que la dotessin d'una autonomia local i que millorés les condicions de vida dels seus ciutadans. En tenim molts exemples, com poden ser al segle XIII la creació del Consell de Cent, el Consolat de Mar, els Usatges o el *Privilegium Magnum* amb les constitucions catalanes a les Corts de Barcelona. Aquest esforç per reforçar el poder, la seva capitalitat i la capacitat de la ciutat per governar se –ho ha dit el conseller–, es va culminar amb l'aprovació de la Llei 22/1998, de la carta municipal de Barcelona, i per la Llei 1/2006, del règim especial del municipi de Barcelona. En aquest sentit, la reivindicació de Barcelona com a capital està íntimament vinculada amb la de Catalunya, també, com a Estat, i és que no es pot entendre la història de l'una sense l'altra.

Des de l'aprovació han passat gairebé trenta anys i si bé des d'un punt de vista històric és un període breu, ha estat un temps de canvis accelerats i també de transformacions profundes. La carta de Barcelona ha estat, efectivament, un instrument útil fins a dia d'avui. Tanmateix, els canvis més importants que afecten l'actual règim

especial de Barcelona tenen a veure també amb nous reptes locals i globals que la ciutat té al capdavant. La ciutat global, entesa no només com aquella que concentra potència econòmica i mercantil, que atreu recursos i que genera oportunitats, i que potencia la creativitat cultural, la recerca científica i la innovació tecnològica..., i també aquella ciutat que assumeix responsabilitat activa en relació amb els reptes com el canvi climàtic, la reducció de les desigualtats, els moviments migratoris, la resolució de conflictes o la defensa dels drets humans, tant els individuals de les persones com els col·lectius dels pobles; i, a la vegada, la condició de capital, de ciutat global i moderna, en el cas de Barcelona, també va estretament lligada a la identitat d'un barcelonisme cosmopolita, obert, basat en l'esforç, en el talent i en la diversitat de la gent que hi viu i d'una catalanitat que assumeix, reivindica i exerceix amb orgull ser la capital de Catalunya.

I aquí, permeteu-me també una petita reflexió: com entenem Catalunya? Quin és el nostre model de país? Aspirem i treballem per construir un país en xarxa, que sumi centralitats i que ofereixi oportunitats, es visqui on es visqui. No volem un país radial, no volem un país desequilibrat. No volem un model com el de Madrid, on la capital es dedica a absorbir tot el que té al seu voltant i a deixar-hi un desert; no volem aquesta competència deslleial.

Òbviament, volem una Barcelona que exerceixi com a capital de Catalunya, que sigui un referent a la Mediterrània i al món i alhora que sigui també molt generosa i molt generadora i exportadora d'oportunitats per al conjunt del país; un país que té realitats molt diverses i també necessitats complementàries. Si a Barcelona li va bé, al país li va bé, però alhora, si al país li va bé, també a Barcelona li anirà bé; o dit d'una altra manera, si bé estem tots d'acord que els drets d'un acaben on comencen els drets dels altres, amb els deures no passa el mateix, si més no a Barcelona. Els deures de Barcelona no acaben en el seu límit territorial, sinó que, com a capital de Catalunya, s'estenen també a la resta del país, perquè si no, no ets capital –així, si més no, ho entenem nosaltres.

I avui tenim la necessitat d'actualitzar i millorar la carta municipal, especialment –ho ha dit el conseller– en la necessitat de dotar-nos de mecanismes de governança, millora de competències, l'organització de l'Administració municipal, per oferir uns serveis públics de qualitat i per dotar, en general, de tot allò que una ciutat global necessita.

Aquests avenços jurídics han derivat en una modificació del règim jurídic relatiu a les formes de gestió d'obres, serveis i activitats en les administracions locals. Per tant, estem i estarem a favor de dotar de més eines Barcelona per exercir com a capital que vol jugar en la primera divisió de les ciutats al món.

Així doncs, des de Junts per Catalunya, avalem que aquesta reforma parcial i tècnica sigui substanciada en un tràmit de lectura única.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Tot seguit, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Gràcies, president. Diputades, diputats, consellers, conselleres... Molt bon dia a tothom. Ara fa vint-i-set anys, en el debat d'aprovació de la Llei 22/1998, al tram autonòmic, de la carta municipal de Barcelona, el llavors diputat d'Esquerra Republicana, que fou després tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, el senyor Jordi Portabella, reclamava l'aprovació, per la necessitat de tenir una dinàmica pròpia, pel reconeixement de Barcelona com a capital d'un gran país, d'una gran nació que és Catalunya, i per la necessitat d'establir un tracte diferent i diferenciat de la capital del país amb la seva ciutadania, i que, com deia el diputat que m'ha precedit,

transcendeix la capital del país, és a dir, el tracte, la relació i allò que passa a Barcelona, en tant que capital, transcendeix la pròpia ciutadania de la capital. I es reclamava, en aquell moment, que Barcelona havia de tenir millors serveis i constituir-se com una ciutat que havia de ser capdavantera a la Mediterrània, a Europa i al món, i dotar de qualitat de vida els seus ciutadans i ciutadanes.

Avui és, amb aquest mateix compromís de millora de la qualitat de vida de la ciutadania, d'atendre les dinàmiques particulars de la capital del país i la necessitat d'avançar en aquest contracte social propi, que hem de modificar la carta municipal de Barcelona per adequar-nos també a les modificacions legislatives que han fet que alguns dels preceptes que apuntava el conseller de la Presidència hagin quedat obsolets.

És una modificació de caràcter menor, sí; és un exercici de simplificació, també; reclamat pel propi Ajuntament de Barcelona, avalat pel conjunt –o majoritàriament el conjunt– de les forces polítiques de l'Ajuntament de Barcelona; que afecta uns articles determinats –45, 47, 48, 49– i una disposició addicional. Per tal de fer exactament què? Doncs adaptar-se a mecanismes que, en aquests moments, no té l'ajuntament com a tals, i que tenen a veure, doncs, com deia, amb modificacions legislatives que han fet que, en aquests moments, doncs, la carta municipal no contempli. Estic parlant de la llei de bases de règim local del 2003 i 2013, així com la llei de contractes del sector públic de l'any 2017; han fet que aquests articles en concret hagin quedat obsolets.

Per tant, per fer què? Doncs per garantir i millorar la seguretat jurídica i l'agilització de la gestió municipal, especialment aquella que es troba descentralitzada. Aquestes millores també permetran a l'ajuntament millorar el control d'eficàcia i la supervisió –que és una qüestió que no és menor–..., la supervisió continuada de les entitats dependents per tal de tenir un ull posat en el seu funcionament, costos, assoliment d'objectius i, òbviament, en el control de la prestació de serveis públics.

Aquesta última modificació, la disposició addicional tercera, les societats mercantils municipals podran exercir també una funció de seguiment i supervisió dels contractes atorgats per l'ajuntament. Aquesta qüestió no és menor i és important, perquè és una de les grans absències de la carta municipal.

Som plenament conscients que cal reforçar els mecanismes de supervisió de la contractació en l'àmbit de Barcelona, de la capital del país, però també en l'àmbit català.

Una petita referència també a la necessitat de tenir una llei pròpia de contractes de serveis a les persones, que havia de suposar un reforç i preveia possibles mecanismes de revocació davant l'incompliment de contractes. En aquell moment, per la politiqueria d'uns i per la d'uns altres, va ser impossible aprovar-ho. Fiscalitzar apropiadament el compliment del contracte hauria de ser una dèria de tots els grups parlamentaris.

Per tant, agafant –i acabant, president– les paraules del diputat Portabella; en aquell moment parlàvem nosaltres de sostenibilitat, més enllà de l'ambiental; parlàvem d'ensenyament, de sanitat, d'habitatge –parlàvem d'habitatge ja en aquell moment–, i parlàvem d'aprofundiment democràtic.

És veritat; cal anar més enllà també en aquesta reforma de la carta municipal. Cal anar més enllà per reconèixer encara més la capital de Barcelona com a capital d'aquest gran país que és Catalunya; avançant també en les seves competències en matèria també de diplomàcia i altres qüestions. Perquè Barcelona, la capital del país, és la millor ambaixadora del gran país que és Catalunya.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i, per exposar seva posició, té la paraula la senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, la carta de Barcelona ha estat una carta que ha dotat Barcelona d'un règim singular, un règim especial, per gestionar millor les seves competències, amb una gestió administrativa eficaç, per poder prestar més i millors serveis a la ciutat de Barcelona.

Barcelona ha de respondre a la seva capitalitat: Barcelona és la capital de Catalunya i és una gran capital d'Espanya; és un motor en tots els sentits i, per tant, hem de tenir uns instruments de gestió suficients per abordar tota la prestació de serveis amb la màxima eficàcia i la màxima eficiència, i respondre en aquest sentit a tota l'ambició que ha de tenir la pròpia ciutat. Per tant, és una llei que s'articula sobre tres principis.

En el seu origen, en els debats que hi van haver en la seva aprovació ja l'any 98 és cert que es va destacar sobretot tot el que suposa la lleialtat institucional, lleialtat institucional de l'ajuntament amb l'Estat i la Generalitat, que s'instrumentalitza a través de tots els òrgans de gestió compartida i tota la manera d'exercir les competències, que hi són, i moltes. I després també es va aprovar amb la llei de l'Estat de l'any 2007. Per tant, aquesta articulació, des del Grup Popular, és molt important. En el seu moment, el seu ponent, Alberto Fernández Díaz, va destacar la importància de l'ambició de Barcelona i de tenir instruments suficients per desenvolupar tot el seu potencial. Van quedar reflectits en aquell moment a la carta, però és cert que molts d'ells han quedat obsolets i que, a més, totes les modificacions normatives, tant de règim bàsic com de règim sectorial, han anat superant alguns dels instruments de que ens havíem dotat en aquell moment.

I, com ha dit el conseller, hi han hagut tres modificacions. Aquesta és la quarta, i, tot i que és una modificació molt puntual, referida a tot l'àmbit de contractació, sí que és important i té molta transcendència des del punt de vista de la gestió i la prestació de serveis, el seguiment, fer-ho amb garanties. I, per tant, amb aquesta proposta d'article únic, que modifica quatre articles de la carta –el 45, 47, 48 i 49– i una disposició addicional a la que donem molta importància, el que fem és donar més seguretat jurídica. Això ho diu l'informe que avala aquesta reforma, i nosaltres hi estem d'acord: més seguretat jurídica; una gestió eficaç i sostenible; introduir les empreses públiques dins de tot aquest àmbit, també de la pròpia gestió i prestació de serveis; supervisió contínua, elements fonamentals que creiem que cal garantir en tot el que és la prestació de serveis públics i tota la licitació que es fa des de l'Ajuntament de Barcelona.

I, per tant, des d'aquesta perspectiva, creiem que amb aquesta reforma i també amb la introducció de tots els processos de licitació, adjudicació de contractes i descentralització a través de les societats mercantils, tenim una cobertura i un marge de maniobra molt major i donem resposta a tota la llei de contractes de l'Estat, que es va modificar, de l'any 17, i després també a tota la jurisprudència tant del Tribunal Europeu, les directives comunitàries i les juntes de contractació, que ens estaven alertant d'instruments que calia millorar. Per tant, des d'aquesta visió, nosaltres creiem que es dota d'agilitat i eficàcia la carta dins d'aquest sentit.

Dit això, vull reclamar que des de Barcelona també s'està treballant en una millor modificació. Barcelona... Aquest règim de la carta, que és un règim molt positiu, però creiem que necessitem millorar-lo per tenir més instruments i garantir tot el potencial que té la ciutat. És cert que Barcelona és una ciutat global, però ha de tenir més instruments per veritablement arribar a ser una ciutat global i ser una metròpolis que també faci de motor i de locomotora dins de tota l'àrea metropolitana i dins de Catalunya. Aporta molt a Catalunya, Barcelona. També és necessari dotar-la d'un major règim que garanteixi aquests instruments de gestió i dotar-la de recursos per desenvolupar les competències.

I aquí hi ha una assignatura pendent amb la Generalitat, tot el tema del finançament, que tindrem ocasió de parlar-ne perquè s'hi pugui fer front: que la seva capitalitat

també implica una sèrie de despeses de capitalitat, subsidiarietat i suplència que és necessari abordar per tal de que Barcelona garanteixi també els instruments econòmics suficients per tal de que tota aquesta articulació i el règim de que la dota la carta pugui assolir aquesta potencialitat i arribar a tenir els models àgils de col·laboració per fomentar inversió en infraestructures, habitatge i també tot el parc de..., tot el que és la digitalització i tot l'àmbit de la innovació, tan necessària en la indústria i en tot l'àmbit econòmic de la ciutat de Barcelona. Però, sobretot, prestar més i millors serveis als ciutadans.

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, senyors diputats. Bé, a l'inici de la legislatura, el govern municipal de Barcelona va plantejar als grups municipals de l'ajuntament la seva intenció de modificar la carta de Barcelona, juntament amb Madrid, per tal de no dependre dels governs regionals de torn. Una finalitat que VOX defensa per acabar amb l'enorme despesa política que generen administracions com la Generalitat de Catalunya i per apropar més les administracions als ciutadans a través de les diputacions i dels ajuntaments. Però, misteriosament, han canviat els socialistes de parer, i la gran reforma que es pretenia ha passat a ser de mínims, molt minsa, suposo que perquè ara els socialistes també governen la Generalitat i ja els hi va bé.

En la reforma pretenen aplicar el mètode de supervisió contínua que imposa la Llei 40/2015, que estableix l'obligació d'un sistema de supervisió contínua per garantir l'eficàcia i efectivitat dels organismes públics, i també una sèrie d'aspectes relacionats, com s'ha comentat, amb les persones jurídiques relacionades amb l'Ajuntament de Barcelona. Però vostès, tant a la Generalitat de Catalunya com a l'Ajuntament de Barcelona fan totalment el contrari: la despesa política continua augmentant, les entitats públiques continuen malbaratant, i a costa dels impostos que paguen els ciutadans.

Exemples –aquest no s'entén molt bé, però...–: Centre de Noves Masculinitats, al qual l'ajuntament va destinar mig milió d'euros el 2024. Set milions per a publicitat institucional. Això sí, marxem de Twitter, d'X, perquè és gratis, i marxem. I tants altres exemples per col·locar paràsits de la política.

La situació de Barcelona –m'ho han de permetre–, com tots saben, és dramàtica: inseguretat, incivisme, immigració il·legal, habitatge inassequible, pèrdua d'identitat dels nostres barris, pèrdua de pistonada econòmica, de comerços propis, de llocs de treball, de qüestionar grans projectes que perjudiquen la imatge, la feina i la vida dels barcelonins. Veritats que fan que Barcelona ja no sigui referent de coses positives, ans al contrari, ara és referent de coses negatives. Hem passat de la Barcelona olímpica a la Barcelona insegura.

Tornant a la reforma de la carta, em sembla molt poc ambiciosa. VOX diu sí a modificar la carta municipal de Barcelona, però creient de veritat en el municipalisme, traient competències autonòmiques perquè passin a ser municipals, que estiguin a prop de la gestió dels ciutadans, millorant la fiscalitat, que asfixia els barcelonins, i acabant amb les despeses que són totalment prescindibles i dient sí als petits comerços, al turisme, als grans projectes. En definitiva, fer gran Barcelona un altre cop.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bon dia a totes. Avui el Govern ens porta a consideració el projecte de llei de modificació parcial de la llei de la carta municipal de Barcelona.

Una proposta que, com s'ha dit, té origen, des del consens a l'Ajuntament de Barcelona..., per tal de, principalment –i diguem-ho amb noms i cognoms–, resoldre els problemes que es plantejaven a BIMSA per tal de dur a terme la seva funció inversora en infraestructures fonamentals per al país, per a la capital del país i per al país.

Per això vull posar en valor, en primer lloc, aquesta tasca. El gran salt que BIMSA ha fet possible ha estat –i ho dic amb paraules de la Janet Sanz– canviar les regles del joc, els conceptes, els usos d'aquesta ciutat ja feta cap a una ciutat que es regenera, que es rehabilita, que es renaturalitza. Que un parc com el de les Glòries, inici de la nova Meridiana, per on creuarà un tramvia i que veurà la promoció d'habitatge públic més gran de l'Estat, faci oblidar aquell tambor ple de soroll i contaminació que separava barris. Que avui les superilles siguin reconegudes internacionalment com la millor solució urbana, on BIMSA ha estat l'instrument públic que calia per fer-la possible, o la que podríem dir-ne la BIMSA de les petites coses que provoquen grans canvis, com el programa «Protegim les escoles», que és ni més ni menys que els nens i nenes de Barcelona tinguin més espai i millor per jugar i per respirar. O la BIMSA de la cultura, com la Biblioteca Gabriel García Márquez, un veritable palau del poble. Aquests canvis no han estat fàcils; les resistències han estat grans i, en algunes ocasions, deshonestes. Posem en valor, doncs, la transformació a la que ha contribuït BIMSA sota la presidència de Janet Sanz com a instrument d'un govern valent, com va estar el d'Ada Colau, i amb aquesta modificació fem més fàcil la feina en marxa.

I, en segon lloc, volia també posar de manifest que aquesta modificació parcial de la carta no pot quedar aquí –també s'ha dit. Calen més reformes per adaptar a la realitat les necessitats competencials i de recursos de la capital del país. I els Comuns seguirem reclamant a l'Ajuntament de Barcelona, com ho fem a aquest Parlament, una segona descentralització que faci possible la veritable autonomia local, que sovint assumeix competències que no li corresponen sense el finançament just.

Hi votarem a favor, tot fent l'advertència que el municipalisme d'aquest país necessita més eines legislatives per reparar el greuge que tenim amb el món local. Avui iniciem una reforma de la carta de Barcelona que ha de ser, deia, més ambiciosa. També aquest Parlament està treballant en l'estatut del municipi rural, però el més aviat possible hem de fer realitat la llei de governs locals.

Salut i bon treball.

El president

Gràcies, diputat. Tot seguit, per fixar la seva posició i la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Conseller, consellera... Bé, doncs ens presenten aquest projecte de llei i ens diuen que simplement és per adaptar la carta municipal de Barcelona al que diuen les noves lleis, que només és una transposició de lleis estatals i directives europees, i la CUP volem deixar clar que hi votarem en contra, i ho farem perquè no compartim ni el fons ni la forma.

Parlem de la forma. L'aprovació de la carta municipal de Barcelona del 98 no va comptar amb la població i aquestes modificacions tampoc no ho fan. El nostre vot en contra, en part, és per evidenciar precisament això: que cal un procés democràtic, que cal una carta municipal feta realment amb la participació dels veïns i les veïnes. El passat mandat municipal –s'ha dit– doncs va començar un procés de debat per fer una modificació substancial de la carta municipal, i allò ja era un procés poc participatiu, focalitzat en experts, però és que la modificació actual tampoc no recull les conclusions d'aquell procés.

Per tant, el nostre vot en contra i l'esmena a la totalitat –que ja advertim que hi presentarem– són, en part, per evidenciar la necessitat de fer una carta municipal de

Barcelona nova, sotmesa a debat democràtic, amb la participació directa de la població, des de les organitzacions veïnals com la FAVB fins al moviment en defensa de l'habitatge, passant per tot un entramat d'entitats, ric, que hi ha a Barcelona.

I parlem del fons. Malgrat que tot queda disfressat, o es pretén disfressar, de l'aparent neutralitat i imparcialitat que se li atribueix a l'àmbit tècnic i que diuen que les modificacions només són per garantir la seguretat jurídica, les normatives que es transposen a la carta són precisament les que donen encaix a tots els models de liberalització i externalització de moltes competències municipals; normatives que, de fet, mostren la cara més liberal de l'Estat i, sobretot, de la Unió Europea.

I, en aquest sentit, en primer lloc volem recordar que la seguretat jurídica, malauradament, sempre és per als mateixos; per a les persones que pateixen desnonaments no n'hi ha, de seguretat jurídica. Volem recordar com, en el cas de la negociació per part de Collboni, d'esquenes als veïns i veïnes de Casa Orsola i al Sindicat de Llogateres, doncs hi havia tot un patiment de les veïnes per aquesta inseguretat, perquè pensaven que se les anava a fer fora de casa.

En segon lloc, el que estem veient aquí és una mentalitat de delegació, que buida de competències el Parlament, però també l'Ajuntament de Barcelona. Perquè si només som aquí per posar el segell a tot allò que arriba des de Madrid i no podem qüestionar el que diuen, doncs el que estem fent és de Catalunya una delegació de Madrid.

I, en tercer lloc, tota aquesta multitud de formes de gestió directa en el fons no deixa de ser tècniques d'enginyeria jurídica per mirar d'amagar una tendència més que evident cap a un model de gestió mercantilista d'allò públic, que és lo que es coneix com la «nova gestió pública». I és que per vostès tot és susceptible de ser mercantilitzat, des de les nostres escoles bressol fins al nostre enterrament. Però, a banda que els ens públics gestionin amb mentalitat mercantil, aquesta modificació que ens presenten també facilita la gestió indirecta per tal que entrin totes les empreses amigues a repartir-se el pastís. Ja han avisat als amiguets de Barcelona Global que s'ha obert la veda i comença el ball de les portes giratòries, com, per exemple, les que ha fet servir Joan Clos. I no es tallen un pèl en dir obertament que serà aquesta gent qui recaptarà i qui gestionarà les tarifes.

I, per últim, s'ha parlat molt, hem parlat molt del caràcter excepcional de Barcelona, que fins i tot recull l'Estatut. Nosaltres ho compartim, però és que el caràcter excepcional de Barcelona no era per fer el que s'ha fet des dels diferents governs municipals i des dels diferents governs de la Generalitat. El caràcter excepcional de Barcelona no era per extreure i exprimir al màxim la ciutat i la seva població. El caràcter excepcional de Barcelona no era per convertir-la en un producte de mercat i sense identitat. I és que l'han volgut convertir en una excepció allunyant-la dels Països Catalans. L'han volgut fer aliena del seu propi territori, descatalanitzar-la, com si es pogués situar Barcelona aquí igual que a Singapur, Austràlia o els Estats Units.

I vostès venen aquí a desplegar un model que acaba amb la llengua, que expulsa els veïns i les veïnes i que trenca tot component de classe. Hi estem d'acord, cal modificar la carta municipal de Barcelona, però no com vostès ho plantegen. S'ha de fer de forma democràtica i, a més a més, amb molta més ambició.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Alleguen que aquestes modificacions responen a millores en la gestió de la capital de Catalunya, però no seria pas el primer cop que, sota la retòrica de l'eficiència i la modernització, hi entaforen mecanismes que poden reduir la supervisió i dificultar, per tant, la transparència. Qui ens assegura que, dotant-la de més autonomia, no deslligaran la seva gestió econòmica del control democràtic i saludable que cal garantir?

Nosaltres percebem Barcelona com la capital de la nació del futur estat català. Volem que lideri el país, no que es converteixi en una mena de ciutat-estat amb capacitat de decisió absoluta, ni que pugui declinar retre comptes de manera efectiva. La reforma permetrà una contractació pública amb criteris més flexibles i la creació de societats mercantils municipals per gestionar serveis bàsics. Però aquesta major llibertat en la gestió de recursos públics, si no s'acompanya de mecanismes de control, pot afavorir l'opacitat en la governança. Això pot atiar la irresponsabilitat.

Sota la nova regulació que proposen es poden adjudicar contractes i serveis municipals amb menor intervenció d'altres administracions. S'obre, per tant, la porta a processos poc transparents i creix el risc que determinats actors polítics i econòmics assoleixin beneficis indeguts. L'Ajuntament de Barcelona s'ha gastat més de 9 milions d'euros en l'adquisició de la Casa Orsola per convertir-la en habitatge social. Una decisió poc meditada, presa més per la pressió i hostilitat de quatre grupuscles minoritaris i el tremolor de cames d'un grapat de polítics que no pas en pro del bé comú dels ciutadans.

Què faran a partir d'ara? Treure el talonari cada cop que hi hagi un conflicte habitacional? Compraran habitatges a preus inflats sense preveure l'amortització o el retorn d'aquest tipus d'inversions? Sí que van granats, a ciutat. A comarques som un xic més prudents.

A Barcelona no hi manca habitatge, hi sobra gent. El mateix patró que a la resta del país. Volem acollir, volem acollir i en acabat no hi cabem, tu! I hem de construir cinquanta mil habitatges socials nous en quatre anys. Posem que som il·lusos i que ens ho creiem. D'aquí a quatre anys, si seguim amb aquest degoteig proimmigracionista, malaltís i suïcida, hauran entrat entre 400.000 i 500.000 persones més. Vostès creuen que cabran en aquests cinquanta mil pisos? Facin-los grossets, eh?

Això no s'aguanta. No s'aguanta el seu relat. No s'aguanten les seves mentides. No s'aguanta la seva hipocresia i no s'aguanta la seva mala gestió. *(Remor de veus.)* Tenim governs incapaços de garantir...

El president

Silenci, si us plau.

Sílvia Orriols Serra

...la propietat privada, incapaços d'oferir avals o seguretat jurídica als propietaris perquè posin a lloguer els pisos de la seva titularitat. Només som capaços de garantir impunitat als ocupes i de cedir davant plataformes extremistes que parlen de drets, però obvien sempre els deures que aquests drets haurien de dur associats.

Barcelona llença literalment la casa per la finestra, la Casa Orsola, i vostès ens volen fer creure que necessiten més poder i recursos? De debò confien en les habilitats econòmiques d'aquells que juguen al Monopoly cada cop que el Sindicat de Llogateres els hi ordena? Quin model de ciutat, i el que és més important, quin model de capital volen imposar-nos?

Saben què li cal, a Barcelona? Seny i ordre. La mateixa recepta que li convé a tot el país.

El president

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Gràcies, president. Bon dia, conselleres, consellers, diputades, diputats. Barcelona, capital de Catalunya, va elaborar a finals dels noranta una carta municipal que amb les aprovacions corresponents va esdevenir una carta amb rang de llei, exercint el seu règim especial reconegut, com deia el conseller Dalmau, en l'Estatut d'autonomia. Amb aquesta carta s'atorgava una eina rellevant per reforçar la capacitat d'autonomia de la ciutat, per tenir una gestió administrativa eficaç i propera a la ciutadania,

amb una voluntat descentralitzadora més forta i amb una potenciació de les competències municipals, amb una col·laboració institucional col·laborativa, específica, i de la millora de la qualitat dels serveis de la ciutat.

Això ho diu l'exposició de motius de la llei de la carta municipal, i més de vint-i-cinc anys després, pràcticament trenta, podem afirmar que en aquest temps ha estat així. Aquesta carta ha permès a la ciutat donar immensos i innovadors passos endavant, ha avançat desenvolupant una organització més propera a la ciutadania, com és l'organització dels districtes, amb un urbanisme atrevit i de prestigi que ha permès millorar la qualitat de vida de les persones, que ha permès rehabilitar els barris que amb el pas del temps havien quedat envellits. Ha apostat per una mobilitat que ha reforçat el transport urbà i de les persones vianants. I ha exercit la seva capitalitat cultural reconeguda pel Govern d'Espanya, configurant uns museus, uns teatres, auditoris, consorcis i centres culturals de primera. Ha desenvolupat una sanitat cogovernada des del món municipal amb la Generalitat, tot i que alguns senyors de VOX feien minimitzar això –que igual ho desconeixen–, però fa dècades que a l'Ajuntament de Barcelona, la sanitat, l'educació, els serveis socials i l'habitatge estan cogovernats, món municipal amb la Generalitat.

La carta municipal ha estat un excel·lent instrument per a la garantia d'igualtat i de la promoció social de Barcelona. Però el pas del temps fa que algunes de les eines configurades com a tal..., i que en un determinat moment perdin algun tipus d'efectivitat. Per tant, la nova normativa dels darrers anys, les noves oportunitats que donen desenvolupament d'encàrrecs puntuals fan que calgui renovar.

I precisament pel que fa a la finalitat d'aquesta llei, que és ser efectiva, continuar sent vigent..., i es posa de relleu aquesta necessitada modificació. La proposta de modificació puntual que ens deia el conseller té tot el sentit per actualitzar unes eines municipals que s'adaptin als nous requeriments de sostenibilitat i eficiència. També per poder donar resposta al control d'eficàcia i a un sistema de supervisió conjunta, amb relació a la relació entre cost i rendiment, i també de forma organitzativa.

En definitiva, estem parlant bàsicament d'aquests tres elements. Un, adequar la legislació vigent. Dos, preservar els aspectes del seu règim especial. I tres, dotar de seguretat jurídica l'activitat municipal. Perquè estem parlant de preservar l'interès general amb els recursos públics, senyora Estrada, de la CUP. Estem parlant, per tant, dels recursos públics, lluny, llunyíssim del tema de les privatitzacions a les quals vostè feia referència.

I, a més, lamento dir que avui vostès votaran al costat d'Aliança Catalana. I ho lamento molt, sincerament, perquè quan parlem de recursos públics parlem d'aquest interès general. I parlant de Casa Orsola, que ens hi feia referència, l'Ajuntament de Barcelona ha donat una solució puntual en un cas concret, però ha llançat un missatge que va molt més enllà. Ha llançat el missatge que amb la ciutat no s'especula. I això és així, amb la ciutat no s'especula en temes d'habitatge, no?

I pensem que són canvis, aquests que citàvem, puntuals però que orienten a la bona gestió. Donat que són canvis que no requereixen un debat profund, considerem que la seva tramitació per lectura única és el que correspon i donant així a més, una resposta àgil i ràpida, concreta, doncs, a aquesta actualització. Estem parlant, doncs, d'apostar per una gestió pública del segle XXI amb un marc jurídic que l'acompanyi. Votarem a favor de la tramitació de lectura única.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Acabat el debat, procedim a la votació de la proposta de tramitació en lectura única del projecte de llei de modificació parcial de la Llei 22/1998, de 30 de desembre, de la carta municipal de Barcelona.

Cridem a votació.

Començarem la votació. Els serveis tècnics han revisat el punt de votació de la diputada Abella. Efectivament, hi havia un problema i li'n demanem disculpes. Per tant, teòricament ara no hi hauria d'haver cap dificultat a l'hora de votar.

S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única i els vots negatius, en contra.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 116 vots a favor, 6 en contra i 10 abstencions.

Vist el resultat de la votació, aquest projecte de llei es tramitarà en lectura única davant del Ple. Per a aquesta tramitació, el termini per a la presentació, tant de les esmenes a la totalitat com de les esmenes a l'articulat, finirà aquest divendres 14 de febrer a les dotze del migdia.

Projecte de llei de modificació del Codi civil de Catalunya en matèria de suports a l'exercici de la capacitat jurídica de les persones (debat de totalitat)

200-00002/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat a la totalitat..., debat de totalitat del projecte de llei de modificació del Codi civil de Catalunya en matèria de suports a l'exercici de la capacitat jurídica de les persones. D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, per a presentar aquesta iniciativa legislativa, intervindran en nom del Govern, en primer lloc, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica i, a continuació, –silenci, si us plau– la consellera de Drets Socials i Inclusió, que es repartiran el temps d'intervenció. Per tant, cinc minuts i cinc minuts.

En primer lloc, doncs, té la paraula el conseller Ramon Espadaler Parcerisas.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyor conseller, diputades i diputats, em permetran, en primer lloc, que saludi les persones que ens acompanyen, la directora general de Dret i Entitats Jurídiques, el director de la Comissió de Codificació de Catalunya i els representants de Dincat, d'Encaix i de la Coordinadora Tutelar, que són, de fet, entitats que han ajudat també, doncs, en l'elaboració d'aquest text, no?

Deia William Ramsey Clark, que era un fiscal..., que va ser el fiscal general als Estats Units crec que als anys seixanta aproximadament..., que «un dret no és quelcom que algú et dona, sinó que deia que un dret és quelcom que ningú et pot prendre» i em sembla que exactament això és una mica l'exercici que estem fent amb aquesta modificació.

Avui no legislem o no proposem a la cambra legislar per donar drets a ningú, sinó que avui legislem en aquesta cambra per evitar de sostreure drets a determinades persones, a aquelles persones que volen fer el camí de la presa de decisions jurídiques i que, fins ara, estaven regides per altres mecanismes i, en algun cas, fins i tot se'ls hi sostreien els drets.

Jo crec que la novetat d'aquest projecte de llei, que supera la tutela, que supera la curatela, és precisament reconèixer aquests drets, garantir aquests drets a totes les persones, no donant-los-hi, perquè ja els tenen, i, d'alguna manera, fer possible que els puguin exercir, posant-los-hi els suports que necessitin. D'aquí el títol d'aquesta llei, no?

Legislar en matèria de dret civil català –després, la consellera de Drets Socials aprofundirà més en l'objecte del tema–..., però, en qualsevol cas, sí que els voldria fer notar que legislar en matèria de dret civil català vol dir, com a mínim, tres coses que em sembla important compartir amb la cambra.

En primer lloc, és exercir una competència que és pròpia del Govern de Catalunya. L'article 129 de l'actual Estatut ens dona peu, ens dona capacitat, ens legitima per modificar el llibre segon, doncs, en el seu capítol segon del Codi civil català.

Per tant, vol dir complir un mandat que tenim, vol dir actualitzar un dret que certament ve de lluny i ve de molt lluny el nostre dret civil català, enfonsa les arrels en els furs de Catalunya, que han tingut l'evolució..., que ha estat reconegut i alhora congelat, però que, en qualsevol cas, l'estem actualitzant, perquè, tercera cosa, és que volem que el nostre dret civil català sigui viu i que, per tant, ha de ser útil; i això, en definitiva, el que estem fent, l'estem actualitzant.

I tot això ho fem, doncs, des de la perspectiva d'un mandat antic de Nacions Unides, de la Convenció de Nova York de l'any 2006, que ens demanava que transitéssim cap aquest camí. Hi han hagut intents, aquest Parlament, el Govern, doncs, en època de la consellera de Ciuró, va enviar un decret llei per regular això. Ara normalitzem i ho situem en els termes precisos, que no ha de ser un decret llei, sinó en la llei, i també el Govern d'Espanya en el seu moment havia legislat al respecte.

Per tant, ja és hora que el nostre dret civil, que el nostre Codi civil, doncs, estigui actualitzat d'acord amb els criteris que emanen –i aquesta en seria una nova font–, no és el dret romà, no és el costum..., sinó que emanen d'una convenció, en aquest cas, de Nacions Unides.

I això ho volem fer, i em sembla important, amb «seguretat jurídica». Aquest és un concepte que –amb el president de la Comissió de Codificació n'hem parlat moltes vegades, i amb la directora general–..., cal aportar seguretat jurídica i això ens sembla substancial.

Ho fem amb un grau elevat de consens a la cambra, no té cap esmena de retorn aquest text. I això és una bona notícia. Probablement tan bona notícia que no farà notícia (*el conseller riu*), però no ens ha de preocupar ni ens ha d'angoixar això. És una bona notícia que tots els grups s'aproximaran al text fent-hi aportacions, però que tots, d'una o altra manera, compartim la bondat, la necessitat d'aquesta actualització.

I ho fem amb la voluntat de millorar el text. I els avanço a tots i totes les portaveus de tots els grups parlamentaris que el Govern afronta aquest procés legislatiu amb una mentalitat oberta de millora del text, perquè creiem que el text és millorable –no fem les coses perfectes ni molt menys.

Per tant, agraeixo per endavant aquestes no esmenes a la totalitat. Agraeixo, per tant, aquesta predisposició i agraeixo la feina que van fer en el seu dia la consellera Ciuró, que va fer la consellera Ubasart, que és sota el mandat de la qual es va gestar aquest text, i, per descomptat, de la Comissió de Codificació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. I a continuació té la paraula la consellera, l'honorable senyora Mónica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Consellers, diputats i diputades i les entitats que avui ens acompanyen. Avui presentem el projecte de Llei de modificació del Codi civil català en matèria de suports a l'exercici de la capacitat jurídica de les persones per incorporar la figura de l'assistència i dotar de l'autonomia jurídica les persones amb discapacitat que, com bé deia el conseller, és un dret que tenen i hem de protegir perquè ningú els hi tregui.

És un canvi que ens permet garantir l'autonomia jurídica de les persones amb discapacitat. I què vol dir això? Fins ara, moltes persones amb discapacitat, més de vuitanta mil a Catalunya amb discapacitat intel·lectual, no podien prendre les decisions per si soles, les grans decisions de la seva vida, ja fossin financeres, lúdiques o de salut, entre d'altres.

Moltes d'elles, gairebé de manera automàtica, eren declarades «incapacitades» a través d'un procediment judicial iniciat sovint pels propis familiars amb la finalitat de protegir la persona afectada i els seus béns; moltes vegades amb molt bones intencions, però que de vegades partien del supòsit que aquelles persones no podien prendre les seves pròpies decisions.

El projecte de llei que avui debatem planteja l'abandonament d'aquestes actituds paternalistes en substituir els procediments d'incapacitació i les figures de tutela i curatela per una assistència respectuosa, basada en les voluntats i les preferències de les persones amb discapacitat.

Aquestes persones ara podran comptar amb l'acompanyament d'un assistent per poder prendre les seves pròpies decisions, des de sol·licitar una hipoteca fins a gestionar les seves finances o qualsevol altra qüestió del dia a dia, i evitar que l'opinió dels seus tutors i tutores prevalgui sobre les seves pròpies decisions.

És a dir, avancem cap a un sistema de suports i no de substitució de la presa de decisions. És un canvi de paradigma rellevant i molt significatiu per a almenys deu mil persones a Catalunya que es veuran beneficiades per la nova llei.

Aquests acompanyaments i suports són claus per garantir que les persones amb discapacitat puguin exercir la seva capacitat jurídica en igualtat de condicions amb totes les altres persones majors d'edat. Per tant, avancem cap a més assistents personals que ajudin a prendre decisions, més suport i, llavors, més respecte i autonomia per a les persones amb discapacitat.

Destacar també, com deia el conseller, que aquesta reforma del llibre segon del Codi civil català, que neix amb un ampli consens amb les entitats que han treballat i també el marc dels grups parlamentaris, permetrà adaptar la legislació catalana a la Convenció internacional sobre els drets de les persones amb discapacitat de les Nacions Unides de l'any 2006.

Aquesta convenció proclama la igualtat de les persones amb discapacitat davant la llei i determina que la seva capacitat jurídica, en igualtat de condicions que la resta, en tots els aspectes de la seva vida, i per prendre totes les decisions vitals que els afectin: casar-se, heretar béns i administrar-los, tenir fills, tenir una família, treballar, votar.

I és que es tracta d'això, precisament, de seguir avançant envers el reconeixement i el respecte dels drets i la dignitat de les persones amb discapacitat. Al final, al cap i a la fi, de construir una societat més inclusiva, i aquest és el compromís del Govern que avui volem també reafirmar.

Vull també anunciar les properes passes que ja estem treballant des del Departament de Drets Socials, i sempre amb coordinació amb altres conselleries, per elaborar el pla director de serveis de suport a les persones amb discapacitat en l'exercici de la seva capacitat jurídica.

Aquest pla ha de determinar un nou model de provisió dels serveis de suport, avaluar les possibles funcions que poden assumir les entitats que presten aquests serveis i definir les bases d'un model de finançament d'aquests serveis tan necessaris per al desplegament d'aquesta reforma del Codi civil.

I també ha de desenvolupar un sistema de garantia de qualitat en base a bones pràctiques de les entitats, prestadors de serveis i també de l'Administració, i, per últim, s'haurà de posar èmfasi en la formació acreditada al sector per definir i implementar els sistemes d'informació. Això ho farem de la mà del consell assessor que es constituirà durant el mes de març.

Abans d'acabar, vull agrair la feina feta a tot el conjunt de les entitats del tercer sector de la discapacitat, en concret de Dincat, Encaix i la Coordinadora Tutelar que, a més, avui ens acompanya.

És un dia gran, i esperem que tingui un ampli consens aquí a la cambra del Parlament.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. Tot seguit, i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat –no s'hi han presentat–, per expressar el seu posicionament, té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Isaac Padrós i Suarez. (*Veus de fons.*) Senyor diputat, si li sembla, quan li quedi un minut l'hi advertiré.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Bon dia, conseller Espadaler. Bon dia, consellera Martínez. No sé on és, per tant, no sé on mirar. (*L'oradorriu.*) Disculpi. (*La consellera diu: «Soc aquí».*) Molt bé. Gràcies. Consellera, bon dia. Bon dia a tothom. Gràcies a tothom que ens acompanya.

Consellera, conseller, el primer missatge és clar: aquesta modificació és més que necessària, i per això no hem presentat esmena a la totalitat. El segon missatge encara és més clar: el Codi civil de Catalunya és molt més que un conjunt d'articles i normes; és un element fonamental del nostre propi dret, de la nostra identitat jurídica i política.

El dret civil català ens recorda que a Catalunya érem i som una nació regida històricament per unes lleis pròpies, i, sovint, alguns no recorden que això és així molt abans del decret de Nova Planta. A partir d'aquí, consellers, celebrem que el punt de sortida sigui reconèixer el fet que hi ha persones que necessitem suport en la presa de decisions i que aquest fet no implica en cap cas limitar la capacitat jurídica de cap persona.

Celebrem, per fi, que es proposi passar de la substitució al suport en la presa de decisions, i que, per fi, comencem a parlar de recursos individualitzats i adaptats a la persona. A Junts també veiem positiva la introducció de la mediació, tot i que conseller Espadaler, com bé sabrà, caldrà analitzar-ho al detall davant de la Llei orgànica 1/2025, ja que el considera requisit de procedibilitat.

Aquesta modificació caldrà treballar-la molt per tal que sigui tal com hauria de ser des d'un principi, molt ben alineada amb la Convenció de Nacions Unides; de fet, els hi poso alguns exemples. Es fa referència a la desju.... Perdó. Es fa referència a la –gràcies– desjudicialització –per fi– de les figures de suport del tipus notarial, però sabem que s'està limitant el finançament públic en el marc de les figures de suport d'acta notarial. És a dir, la mateixa persona, en funció de si l'acta de suport ve del jutjat o del notari, l'Administració se'n fa càrrec o no; francament, no té gaire sentit, perquè el cost de l'acta notarial és irrisori comparat amb el cost de l'acta judicial. A més, cal que siguem plenament conscients del vessant administratiu del dret al suport. És a dir, els poders públics han de garantir l'exercici de la capacitat jurídica a totes les persones, especialment quan aquestes persones, pel motiu que sigui, no el puguin exercir per si soles.

Això ha suposat la reconversió d'un àmbit clau dels serveis socials de responsabilitat pública. Fins ara, els serveis prestats per entitats sense ànim de lucre que abans gestionaven tuteles i curateles de persones sense entorn familiar i social o de persones que els tenen, o els tenien, i no volen, no poden o no convé que exerceixin aquest dret. En l'actualitat, ara, per tal d'aplicar correctament la convenció, aquest sector ha de gestionar suports. Consellers, el Govern de la Generalitat té l'obligació de garantir a totes les persones aquest suport i que l'obtinguem, que l'obtinguin, per qualsevol de les vies que contempla la modificació. Aquí és on no entenem les dificultats que avui posa l'Administració a les assistències formalitzades per acta notarial. I ens preocupa, i ens preocupa molt, que no tot el dret al suport estigui garantit per l'Administració. Per tant, cal i caldrà revisar-ho properament.

També trobem a faltar una referència explícita a la vida independent i a la inclusió comunitària, aspectes fonamentals de l'article 19 de la convenció de Nacions Unides.

També és imprescindible evitar la discrecionalitat que el text deixa tant a les persones físiques com jurídiques que proporcionen el suport a persones que es troben en situació de no poder expressar la seva voluntat. Els hi avancem que farem propostes de millora al respecte. Ho farem durant el tràmit d'esmenes.

I un factor que creiem que és molt molt molt important: algú s'ha plantejat quines persones necessitem suport en la presa de decisions? Els hi dic perquè la modificació no resol el problema dels internaments involuntaris en l'àmbit de la salut mental, totalment contrari a la convenció de Nacions Unides. Aquesta modificació, tot i ser massa de mínims, també hem de dir, i per això no presentem esmenes a la totalitat, que és el primer gran pas d'acceptar i respectar la voluntat de totes les persones, independentment de la nostra condició. Tots tenim dret a prendre decisions i a equivocar-nos, i caldrà escoltar experts i sectors implicats en la fase d'audiència.

El president

Li queda un minut.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. La modificació que es planteja avui és clau, perquè, molt més que una modificació, és el primer pas de molts projectes de vida.

De fet, vull entendre que tots estem d'acord en el fet que tots tenim dret a l'autonomia personal. Tots el tenim i l'hem de poder exercir, amb independència de les nostres capacitats o limitacions. De fet, només la presa de decisions amb caràcter autònom possibilita el desenvolupament d'una vida plena. En altres paraules: senyores i senyors, la llibertat és el camí.

Voldria, finalment, agrair i destacar la bona feina de la Comissió de Codificació de Catalunya.

I acabo. Acabo celebrant el que està passant avui, i per això dic plenament i molt content: visca el respecte a la voluntat de totes les persones i visca Catalunya lliure, si així ho decideix el poble de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I a continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Gràcies, president. Consellers, conselleres i les entitats –la coordinadora Dincat, Encaix– que ens acompanyeu, a tots vosaltres, gràcies per ser-hi. Gràcies per la feina que heu fet col·laborant amb l'Administració per fer possible aquesta modificació i, sobretot, per la feina que heu fet durant dècades al servei de les persones amb discapacitat. Si no fos per tots vosaltres, segurament, moltes i moltes i moltes, milers de persones amb discapacitat avui estarien tancades a casa seva, com, malauradament, tants i tants anys ha passat al nostre país i a la nostra societat. Gràcies també, conseller, per portar la modificació a la consellera Ubasart, a la consellera Ciuró, que van iniciar aquest procés. I gràcies, doncs, també, consellera, per la feina en aquest sentit.

És una modificació, s'ha dit, necessària, perquè això va de drets, perquè això va de dignitat i perquè això va de llibertat individual. Era necessària per adaptar-la a la convenció de drets de les persones amb discapacitat. És evident, i això és responsabilitat col·lectiva, que anem tard. Però, bé, hi som i, en aquest sentit, és una molt bona notícia.

És una modificació que és coherent amb els principis d'aquesta convenció, que col·loca, com no pot ser d'una altra manera, la persona –sigui com sigui, tingui les capacitats que tingui– al centre; que fomenta la seva autonomia de la voluntat, la seva capacitat de decidir, la seva llibertat, la seva dignitat, la seva capacitat de regir-se i, com deia el diputat de Junts abans, la seva capacitat i la seva llibertat també per equivocar-se, com tenim tots i totes. Perquè tenir una discapacitat no et fa subjecte de menys drets. En tot cas, et fa subjecte, en una societat com la nostra, de tenir un suport per exercir aquesta llibertat.

S'ha dit, per part de la consellera i també del diputat i del conseller: passem del model de substituir la voluntat de, una mica, apartar la capacitat de decidir, per

permetre aquesta decisió i construir una societat que dona suport a aquesta presa de decisions a les persones. I, per tant, defineix a la persona, a totes, com a subjectes de drets. Estableix els suports formals, els suports informals els regula; mesures de prevenció i de revisió; també de revisió, perquè és necessari que això..., som persones i és viva la realitat de cadascú i, per tant, també els elements de revisió. I, molt important, les salvaguardes i les garanties per protegir dels abusos. També el paper de les entitats del tercer sector, que és fonamental, que ha estat històricament fonamental, que ho és en el present i ha de seguir-ho sent en el futur. En aquest sentit, s'ha dit, és un canvi de paradigma i jo crec que ens en podem felicitar.

Ara bé, aquesta legislació requerirà un esforç, suport, més personal, més instruments, més mitjans per ser capaços d'acompanyar en allò que la llei defineix i estableix. Perquè, si no existeix aquest acompanyament, la llei pot ser un camí cap a la frustració de les persones que són subjectes d'aquest dret. I, per tant, en aquest sentit tenim tots plegats molta feina: molta feina a l'Administració, molta feina a la societat també.

El que avui aprovem, després, ha de passar a la realitat. I perquè passi a la realitat no només ha de passar a una Administració que ha de tenir més recursos, sinó també a una societat on hi han jutges, magistrats i fiscals que han de tenir coneixement d'aquesta nova legislació, fer-la seva i aplicar-la i conduir les seves decisions en la direcció que indica aquesta modificació. I també una societat en la que passen coses com les que denunciava l'Ariadna Capdevila, no?, la incapacitat de poder treure els teus diners d'un caixer o d'un banc perquè t'ho impedeixen, perquè no s'entén que tu també ets dipositari d'uns drets i, per tant, pots tirar endavant la teva vida i, per tant, treure i disposar dels teus recursos amb les capacitats que tens.

En definitiva, aquest canvi de paradigma suposa una aposta per la dignitat de tothom. I, en aquest sentit, ens sembla que és una molt bona notícia. Les entitats han fet aportacions, algunes han estat recollides i altres no. Tenim un camí, ara, fins a l'aprovació definitiva que ens permetrà, doncs, parlar amb vosaltres, parlar amb totes elles, parlar amb experts i incorporar algunes d'aquestes aportacions que s'han fet.

En aquest sentit, des del nostre grup, que tampoc hem presentat, doncs, una esmena a la totalitat perquè compartim l'esperit d'aquesta llei i perquè compartim el fons d'aquesta llei, sí que ens posem a la vostra disposició per incorporar modificacions que millorin, com deia el conseller, el text de la llei.

I, en definitiva, felicitar-los. Em sembla que ho podem fer tots plegats per una llei que ha de permetre que la societat..., quan parlem de societat, quan parlem de ciutadans i ciutadanes, ens estiguem referint a tots els ciutadans i ciutadanes, i no exclouent-ne uns quants.

Moltes gràcies, i reiterar l'agraïment al suport i a l'esforç i a la feina que feu totes les entitats cada dia.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Consellers, diputats, entitats que estan presents, que han treballat de valent amb els informes, amb aquest projecte de llei que ens ha presentat ara el Govern..., però els hi demanarem que no acabin la feina només amb els informes que han fet, sinó que els necessitem a la Comissió de Justícia per millorar el text i per fer que veritablement tinguem un text que permeti l'exercici del..., complement..., de l'assistència, sobretot la figura de l'assistència de les persones amb discapacitat.

Però la intervenció del conseller m'ha fet pensar una mica en com evoluciona... La societat quan evoluciona i el dret no evoluciona en la mesura que evoluciona la societat, es produeix una dissociació que produeix dolor a les persones, que produeix

unes situacions que és lo que ens ha passat amb les persones amb discapacitat en aquests últims anys.

Mirin, deia el conseller que la convenció de Nova York, que és la que ha fet aquest canvi de paradigma..., efectivament, va començar el 2006, però no es va aprovar fins al 8 de maig del 2008 el text normatiu i, per tant, aprovat pel Govern d'Espanya, incorporat per la Constitució al nostre dret positiu. O sigui, que la convenció estava ja, des de maig del 2008, incorporada al nostre dret. Però aquesta situació va produir que s'hagi retardat la transposició de la convenció. Primer va ser la Llei 8/2021 de l'Estat, en què es va modificar el procediment d'incapacitació a la llei d'enjudiciament civil i al Codi civil, però que el Codi civil no era d'aplicació, i hi va haver el Decret 19/2021 de la Generalitat per intentar adaptar-nos a aquella situació.

Però lo que deia el conseller em feia pensar, reflexionar que aquesta diferenciació..., aquesta evolució de la societat... Mirin, no fa tants anys, la discapacitat es regulava amb el consell de família. Se'n recorden? Vull dir, va començar amb els Usatges de Barcelona, però la discapacitat es regulava amb el Consell de Família amb una opacitat absoluta, que era quasi una cosa privada, amagada.

Després va vindre la modificació del Codi civil, en què es va introduir la incapacitat amb el control judicial, que va ser un avenç, en aquells moments, però, efectivament, com deia el conseller abans, provocava sostreure drets d'aquella persona. Però aquell control judicial i treure el Consell de Família va ser un avenç important. I, després, l'avenç importantíssim que s'ha fet és aquest canvi de paradigma que produeix la convenció de Nova York.

I, efectivament, des del Partit Popular, com és evident, no hem presentat cap esmena a la totalitat. Recolzem la modificació del Codi civil de Catalunya, però sí que demanem als grups i demanem sobretot a les entitats, que ja han intervingut en el període d'allegacions, que millorem el text. Per què? Perquè, al final, afecta la vida de les persones. Ho deia el diputat abans, projectes de vida. I, per tant, no podem... Ja que arribem tard, no podem fracassar amb aquesta revolució.

Per tant, jo crec que les entitats, des de les que estan aquí, des de les fundacions que han intervingut, des dels col·legis professionals, escoltar-los a la comissió amb la ment oberta per poder millorar el text i tindre un text que, veritablement, lo que faci és millorar la vida dels ciutadans. I fer..., com deia, us repetiré lo que deia el diputat: projectes de vida, que en aquests moments la nostra societat... I, sobretot, doncs, regular aquelles figures noves, millorar aquestes figures noves que ens porta el projecte de llei, com l'assistència, que jo crec que és fonamental tindre un bon sistema d'assistència perquè ens permeti..., a més, tindre mitjans perquè aquesta assistència sigui, efectivament, lo que ens comporti aquesta..., que complementa la capacitat de les persones amb discapacitat per poder-lo canviar d'aquest paradigma de la substitució al suport. I això és fonamental per al Partit Popular, i creiem que el que hem de fer és treballar per millorar aquest text que ens ha portat el Govern ara, i, per tant, doncs des del Partit Popular recolzarem la tramitació d'aquesta norma i recolzarem..., el millorarem, al tràmit, a la comissió.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Bon dia, president, conseller, diputats i entitats aquí presents. A raíz de las sucesivas reformas legislativas, tanto en el orden civil como en el procesal, muchas de ellas auspiciadas por la Convención de los derechos de las personas con discapacidad, aprobada por las Naciones Unidas, se han producido cambios profundos respecto a las instituciones de protección de los discapacitados, con reconocimiento de su esfera de autonomía y de voluntad y medidas de apoyo para los mismos. Partiendo de

estos cambios y de que nadie puede ser incapacitado sino por medio de una resolución judicial y en virtud de unas causas establecidas por la ley y de que son causas de incapacitación las enfermedades o deficiencias persistentes de carácter físico o psíquico que impiden a una persona gobernarse por sí misma, es por lo que el presente proyecto de ley introduce cambios en el título segundo del libro segundo del Código civil de Cataluña, que regula las instituciones de protección y las medidas de apoyo en el ejercicio de la capacidad jurídica.

La posición de VOX en el año 2021 en el Congreso de los Diputados, cuando se adaptó la legislación nacional a la Convención de los derechos de las personas con discapacidad en las Naciones Unidas, fue en contra y fue el único partido que se opuso; de hecho, recurrimos parcialmente al Tribunal Constitucional. Las cuestiones objeto de crítica en el presente proyecto de ley, que destacamos con carácter siempre constructivo, son las que siguen.

Primero, priorización extrema de la autonomía de la voluntad sobre la protección. Al exaltar la autonomía individual como principio rector se corre el riesgo de desatender situaciones donde la capacidad de decisión de las personas puede quedar gravemente comprometida; por ejemplo, podemos señalar supuestos de discapacidades intelectuales severas o trastornos psiquiátricos no tratados. Esto podría exponer a las personas a la toma de decisiones perjudiciales, como la renuncia a tratamientos médicos vitales o la venta de bienes, o bien también a situaciones como el abuso por parte de terceras personas.

Segundo, eliminación de la distinción entre la capacidad jurídica que atribuye derechos y obligaciones a una persona por el mero hecho de serlo y la capacidad de obrar, la cual, en base a la anterior, le posibilita ejercitar estos derechos y obligaciones. La fusión de ambos conceptos ignora realidades clínicas y jurídicas.

Tercero, falta de criterio jurídico racional y tradición legal. El proyecto despreña siglos de reflexión jurídica que equilibró autonomía de la voluntad y protección, por lo que, al no existir reglas claras, los conflictos pueden acabar en los tribunales de justicia, aumentando la incertidumbre para familias y cuidadores. Se desmantelan instituciones jurídicas consolidadas, como eran la tutela o la curatela, sin ofrecer alternativas robustas, por lo que pueden quedar desprotegidas las personas con discapacidad más vulnerable.

Cuarto, inconsistencia con el tratamiento de menores de edad. Si el interés superior de las personas mayores con discapacidad queda supeditado a sus preferencias, ¿por qué no se realiza el mismo enfoque respecto de los menores?

Quinto, fragilidad de los apoyos no formalizados. Así pues, ante la falta de controles, se incrementa el riesgo de abusos en entornos no regulados; por ejemplo, un familiar que gestiona un patrimonio que no formaliza en su caso el inventario inicial de bienes o no presenta la correspondiente rendición de cuentas.

Sexto, desatención de la diversidad de discapacidades. El proyecto de ley establece un tratamiento homogéneo de la discapacidad, sin distinguir entre grados o tipos –intelectual, física o psicosocial–, por lo cual, en un sistema único de apoyos, podría resultar insuficiente para personas con necesidades complejas y diferentes.

Nuestra opinión es que estas medidas pueden generar inseguridad jurídica para las personas con discapacidad, habida cuenta de que si estas requieren medidas de apoyo –es decir, un complemento de capacidad– es por la sencilla razón de que carecen de esta capacidad para tomar decisiones en el día a día. Por eso, ampliar su capacidad decisoria, como prevé este proyecto de ley, puede resultar, en algunos casos, contraproducente. El proyecto, aunque bienintencionado, como lo demuestran figuras tan interesantes como bien reguladas y articuladas, como son la asistencia que prevé la Constitución mediante resolución judicial o bien por vía notarial, o bien la interesantísima figura del mandato o el apoderamiento preventivo, no obstante, prioriza una visión ideológica de la autonomía sobre un análisis pragmático de riesgos y necesidades reales.

Permítame una observación como jurista. En el ámbito del derecho de familia, donde siempre han prevalecido las normas de derecho imperativo o *ius cogens* con el objeto de proteger instituciones tan importantes como son el matrimonio, la familia, la patria potestad, tutelas o incapacidades, como es el presente caso, van desapareciendo progresivamente estas normas en aras de reconocer poco a poco capacidad decisoria y aumentar el principio de autonomía de la voluntad. Por contra, en el ámbito de los contratos se produce un efecto preocupante, y es así donde en estos rige el principio de autonomía de la voluntad, en virtud del cual los contratos se perfeccionan por mero consentimiento, y desde entonces se obligan no solamente al cumplimiento de lo expresamente pactado, sino también a todas las consecuencias que, según su naturaleza, sean conformes a la buena fe, al uso o a la ley.

Pues observamos que este principio de autonomía de la voluntad va cediendo mediante la intervención de normas de carácter imperativo, como resulta, por ejemplo, en materia de la ley de prevención de blanqueo de capitales o bien en restricciones en cuanto a las adquisiciones de la propiedad, lo cual evidencia que, al Estado, en toda su extensión —es decir, las comunidades autónomas—, lo que realmente le interesa es el control de lo económico, en otras palabras, el dinero. Los tribunales, frente al principio que prioriza la voluntad decisoria del discapacitado, esto no obstante, vienen a minimizar o a dulcificar, haciendo prevalecer, según los casos, el mayor interés de la persona con discapacidad. Y así existen diferentes sentencias del Tribunal Supremo que se han venido consolidando, las cuales, por ejemplo, en sus fundamentos jurídicos, señalan que es la propia ley la que da la solución, ya que, finalizado, por ejemplo, un procedimiento de jurisdicción voluntaria con oposición del discapacitado y abierto, en este caso, ya el procedimiento judicial, cabe la posibilidad de adoptarse una medida judicial de apoyo en contra de la voluntad del interesado. Y ello porque el tribunal, como señala en sus sentencias, destaca que la voluntad manifestada puede ser consecuencia del trastorno psíquico que padece una persona y, por tanto, no es una voluntad ni consciente ni libre.

Señala el Tribunal Supremo en sus fundamentos jurídicos que no intervenir en estos casos bajo la excusa o argumento del respeto o de la voluntad del discapacitado, que se manifiesta en contra, sería una crueldad social, un acto de injusticia e irresponsabilidad al abandonar a su desgracia a quien, por efecto directo de su trastorno mental, no es consciente del proceso de degradación que sufre. La dignidad de la persona también se respeta en estos casos, pues no compartimos lo que señala el proyecto de ley, que vincula la dignidad de la persona solamente con su capacidad decisoria. La dignidad es inherente al ser humano como portador de valores universales y no depende ni de su capacidad ni de su voluntad. Se trata, por tanto, de buscar el equilibrio entre la protección de la persona con discapacidad y el respeto de su capacidad decisoria o autonomía de la voluntad.

Por ello, defendemos que es esencial conjugar, armonizar ambos principios sin priorizar ninguno de ellos, valorando los hechos para adaptarlos a cada caso concreto en función de las características de la persona discapacitada que necesita este apoyo o complemento de capacidad, pues no hay más justicia que la justicia del caso concreto, y esta debe ser el resultado de una valoración de los hechos regida por la prudencia y una aplicación de la ley presidida por la equidad.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Consellers, consellers, diputats, diputades, bon dia. Volia també saludar i agrair la presència d'entitats com Encaix, Dincat i la Coordinadora Tutelar i, en realitat, tota la feina que ha fet el tercer sector que treballa en l'àmbit de

les discapacitats. Gràcies per l'impuls que heu fet perquè el dia d'avui aquest debat a la totalitat d'aquest projecte de llei sigui possible.

Volem manifestar la nostra satisfacció per la feina del Govern anterior, i continuada per aquest Govern, per realitzar aquest projecte de llei, la reforma del Codi civil de Catalunya en matèria de suports a l'exercici de la capacitat jurídica de les persones i que ara en comença el tràmit parlamentari. Un cop aprovat –i així esperem que sigui–, permetrà modificar el títol segon del llibre segon del Codi civil de Catalunya amb la incorporació de la idea d'autonomia i autogovern per a tothom amb els suports que siguin necessaris per exercir-los.

La reforma, per tant, pretén donar resposta a noves realitats socials, econòmiques i jurídiques i, sobretot, garantir uns drets que no s'estaven garantint, implicant alhora un canvi de paradigma que, sense cap mena de dubte, suposa un repte per al conjunt de la societat. Parlem d'una nova mirada cap a la discapacitat que es basa en els drets, la dignitat i l'autonomia de totes les persones, passant així d'un model de substitució de la voluntat a un model de suport en la presa de decisions. I el que entenem que fa aquest projecte de llei és garantir drets humans, i és que aquesta reforma suposa la implementació de la Convenció sobre els drets de les persones amb discapacitat, aprovada el 2006 i en vigor a Catalunya des del 2008.

Parlem d'un instrument normatiu de gran rellevància per a les persones amb discapacitat, ja que introdueix un canvi de paradigma. Pensem que el que planteja aquest conveni internacional va ser molt important, i també és cert que hi arribem una mica tard. Aquest model situava la discapacitat com un problema personal o individual i posava l'èmfasi en la classificació de la discapacitat i en les mancances que aquesta comporta per a la persona. El model social en el qual s'enfoca aquesta normativa, per contra, posa l'accent en les barreres que la societat oposa a l'autonomia i a la llibertat de les persones amb discapacitat. Aquest conveni ha portat el Govern anterior a actuar, i també l'actual, i a oferir un canvi en la concepció de la capacitat i a impulsar els mitjans de suport necessaris per prendre les decisions que permetin a les persones amb discapacitat desplegar les seves habilitats i capacitats, respectant sempre la seva dignitat.

S'implementa el principi de capacitat jurídica i es planteja substituir els procediments d'incapacitació i les figures de la tutela i la curatela per una assistència més respectuosa, basada en les voluntats i les preferències de la persona amb discapacitat, un sistema de suport i no de substitució en la presa de decisions. L'assistència basada en els suports respecta l'autonomia i fa possible que prengui les seves decisions amb ajuda, només és en casos residuals que es permet que l'assistent actuï en el seu nom.

És un repte molt necessari, i per fer-ho possible ens cal millorar el text durant el procés parlamentari, des del nostre punt de vista, i també seran molt importants les valoracions que es puguin fer des de diferents persones expertes, com també les entitats, i també, entenc, les persones afectades per aquesta norma. Pensem que és un bon text. Cal marge de millora, i, en aquest sentit, farem propostes en el tràmit d'esmenes. I tinguem-ho clar, i també jo crec que així ho ha manifestat la pròpia consellera: hem de ser conscients de que per a la seva correcta implementació també caldrà una dotació pressupostària, tal com ja ha avisat el sector, i també caldrà una adaptació, com ja s'ha anunciat, que s'està preveient, i allà ens trobaran.

Pensem que avui és un dia important, pensem que és un dia per, també, celebrar. I jo crec que sobretot el que es fa és complir amb un deute que Catalunya té amb les persones amb discapacitat. I el que jo crec que també hem de ser conscients, que no pot ser que amb un conveni internacional de fa tants anys ens hagi costat arribar-hi fins al dia d'avui per fer aquesta reforma. Tot i això, jo crec que hem de mirar al futur. Crec i estic convençut de que entre totes les forces i grups parlamentaris i la societat civil aconseguirem un gran text, una gran reforma normativa, i canviar aquest paradigma.

Així mateix, en aquest camí de canvi de paradigma i de garantia de drets de les persones amb discapacitat, volia recordar i posar en valor que ahir el ministre Pablo Bustinduy va anunciar l'aprovació de l'avantprojecte per a reformar les lleis de dependència i de discapacitat amb l'objectiu de revertir retallades, garantir més drets i ampliar el catàleg de serveis. Considerem que és una norma important i que, després del debat parlamentari al Congrés, la seva aprovació pugui ajudar també a que avancem com a societat en la garantia de drets de tothom, i especialment de les persones amb discapacitat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I a continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bon dia a tothom. I benvinguts i benvingudes a les entitats del tercer sector, avui, que ens acompanyen.

Primer de tot, estem contents que ningú ens hagi presentat cap esmena de retorn. Per tant, aquesta iniciativa, aquest projecte de llei, es tramitarà, i per nosaltres així ha de ser. I, tot i això, nosaltres el que sí que presentarem són compareixences i propostes per intentar millorar encara més aquest projecte que avui ens ha portat aquí.

Cal que tinguem clar d'on ve aquesta proposta de llei. Saben que, al Decret llei 19/2021, de 31 d'agost, el dret civil de Catalunya es va gestar a la supressió de la modificació judicial de capacitat que havia establert la Llei estatal 8/2021, de 2 de juny, per la qual es reforma la legislació civil i processal per al suport a les persones amb discapacitat en l'exercici de la seva capacitat jurídica. Això comportava la derogació de la tutela i la curatela de persones majors d'edat i de la potestat parental prorrogable i rehabilitada, i també la necessitat de revisar totes les mesures judicials acordades fins a l'entrada en vigor de la reforma.

Alhora, el Decret llei 19/2021 també va introduir les bases d'un règim català de suport coherent amb la convenció, a partir de l'assistència que ja regulava el llibre segon, a la que, com a novetat, s'hi podia arribar tant per la via judicial com mitjançant un acord de suport instrumentat en escriptura pública.

De fet, la disposició final quarta del Decret llei 19/2021 ordenava al Govern que en un termini de dotze mesos presentés un projecte de llei sobre suports a l'exercici de la capacitat jurídica a fi de disposar d'una regulació completa de la matèria. Bé, han passat bastant..., uns quants mesos més d'aquests dotze que la llei ens deia que aquest projecte que avui tenim aquí havia d'estar sobre la taula, però celebrem que finalment hagi arribat.

De fet, la reforma del 21 ja va ser positiva, al nostre entendre, igual que la d'avui, perquè va en aquesta línia de la Convenció dels drets de les persones amb discapacitat, que és un marc, per nosaltres, de referència que assumim, ja que es basa en una aposta per l'autonomia de la persona amb discapacitat i passa d'un model de substitució de la voluntat a un model de suport en la presa de decisions, de manera que la persona amb discapacitat pugui desplegar les seves habilitats i capacitats i es respectin els seus drets, voluntats i preferències.

En definitiva, el que es va aprovar el 21 i avui tirem endavant per fer aquesta ponència de llei atorga més llibertat a les persones amb discapacitat per decidir sobre el seu patrimoni i sobre la seva vida. Es tracta de regular els suports que li calen per garantir aquesta llibertat d'obra jurídica.

I ja que estem parlant d'un tema tan important per nosaltres, cal que diguem ben clar que avui fem un pas, però que hem de tenir molt clar que el capacitisme existeix i, en un sistema econòmic com el nostre, que cavalca desbocat muntat en el neoliberalisme més ferotge, qui no produeix competitivament segons la llei del mercat

sempre té les de perdre. Les persones amb cossos i desenvolupaments no estàndards, neurodivergents, amb diversitats funcionals de qualsevol tipus són persones que pateixen un alt nivell de vulneracions dels seus drets, persones amb alts índexs de discriminació capacitista. Aquesta llei ve a resoldre un dels seus greuges que fa anys s'arrossega. Però no n'hi ha prou amb aquesta llei.

D'altra banda, l'univers de les persones amb discapacitat pateix des de fa molts anys una pràctica reiterada de tenir drets reconeguts que sempre es queden a mig camí a l'hora de materialitzar-se. Preocupa que passi el mateix amb aquest nou projecte de llei que tenim aquí, i que ja està passant, per exemple, el col·lapse del sistema judicial, que està deixant petjada en moltes de les famílies.

Per tant, nosaltres..., el nostre compromís en tramitar aquesta ponència de llei i col·laborar perquè tiri endavant i sigui el millor possible.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I a continuació, per fixar la posició del Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Votarem favorablement aquest projecte de llei de modificació del Codi civil, evidentment, perquè el text és fruit d'un procés participatiu i consensuat amb associacions d'afectats, entitats tutelars, operadors jurídics, especialistes en dret civil i altres agents implicats.

Tot i així, no ens podem estar d'expressar certa inquietud, compartida, de fet, per alguns experts que han intervingut en els treballs previs, en el sentit que volent retornar l'autonomia a les persones amb discapacitat, quelcom just i necessari, no acabem desprotegint-les i lliurant-les a manipulacions interessades de tercers, sobretot pel que fa a temes econòmics i patrimonials.

Hi ha persones amb greus dificultats per expressar la seva voluntat, fet que podria ser aprofitat astutament per familiars, cuidadors o personal de suport. De fet, aquesta incertesa de com es garantirà el respecte absolut a les decisions o voluntats expressades per la persona amb discapacitat, de com se'l protegirà de pressions externes o situacions confuses en l'àmbit judicial i notarial, redacció d'herències o contractes, per exemple, no veiem que quedi del tot resolt, i això ens preocupa.

Aprovar una llei és relativament fàcil, però implementar-la i garantir-ne un bon funcionament requereix, entre d'altres, dotació pressupostària. En aquest cas, caldrà una gran inversió en serveis d'acompanyament, en formació de professionals, en suport a les persones afectades. Encara no l'hem aprovat i, de fet, ja hi ha moltes entitats que denuncien que no s'han previst prou fons econòmics ni prou recursos humans per fer-hi front. Que no ens passi com a la DGAIA que, sota el discurs dels drets humans i de la protecció de persones vulnerables, no s'acabin dilapidant els recursos dels catalans en associacions i entitats amigues mentre desatenen les necessitats reals de les persones afectades.

Fiscalitzem bé, si us plau, i garantim el bon compliment d'aquesta llei un cop s'hagi tramitat i aprovat la modificació definitiva.

Gràcies.

El president

A continuació, i en darrer terme, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Lúdia Ferré i Ferré.

Lúdia Ferré Ferré

President, conseller Espadaler, consellera Martínez, entitats avui presents, diputats, diputades, molt bon dia a tothom. Avui crec que sens dubte és un dia significat, en primer lloc, pel que respecta al dret civil català i en concret al Codi civil de Ca-

talunya, que és la nostra eina clau de l'autogovern i un símbol de la singularitat jurídica de Catalunya.

Ja ho vam manifestar a l'inici de legislatura, el nostre grup parlamentari aposta per garantir un ventall el més ampli possible de competències legislatives a Catalunya. El tema que debatem avui no és un tema menor i val la pena que ens hi posem i busquem el major consens possible al llarg de tot el seu tràmit parlamentari. Es vol, amb aquest projecte de llei, reconèixer i regular els drets fonamentals de totes aquelles persones que es troben afectades per algun tipus de discapacitat que els impedeixen participar en la societat com ho faríem qualsevol de nosaltres.

La Declaració universal dels drets humans reconeix que totes les persones tenen els mateixos drets i llibertats, sense distinció de cap mena. Doncs bé, a casa nostra el Codi civil català és viu i evoluciona amb la societat, tot adaptant-se a les necessitats que aquesta demana. I per això ara s'alinejarà amb la Convenció sobre els drets de les persones amb discapacitat, de Nova York, de l'any 2006.

En el seu moment ja ho va fer en la configuració i el règim de les institucions de protecció, amb la Llei 39/1991, de la tutela i institucions tutelars, que fou la primera de l'Estat en reconèixer la delació voluntària dels càrrecs tutelars. Amb l'entrada en vigor del llibre segon del Codi civil de Catalunya es va assegurar que els règims que implicaven la modificació judicial de la capacitat d'obrar fossin, aquests règims, interpretats restrictivament. També es va establir per primer cop, en l'exercici dels càrrecs tutelars, que s'havien de respectar els desitjos de les persones d'acord amb la seua capacitat natural. Per tant, el llibre segon del Codi civil va incorporar mesures al marge del procediment de modificació de la capacitat judicial i va flexibilitzar la resposta jurídica davant la minva progressiva de les capacitats cognitives i volitives de les persones.

Amb tots aquests antecedents, jo crec que avui estem aquí parlant de justícia social i de drets humans, el reconeixement de l'autonomia i la dignitat de les persones amb discapacitat. Aquest canvi legislatiu no l'hem d'entendre com una modificació tècnica o administrativa, sinó, com ja s'ha dit per los diferents intervinents, sinó com un canvi de paradigma, una transformació que posa fi a un model paternalista basat en la substitució de la voluntat de les persones amb discapacitat, que obre la porta a un sistema basat en el suport, el respecte i la igualtat d'oportunitats.

I per fer-ho possible, s'introdueix com a novetat la figura de l'assistència, que no l'han d'entendre en cap cas com un mecanisme de control, sinó com un instrument per ajudar aquesta persona amb discapacitat a exercir la seua capacitat jurídica de manera autònoma. Significa això que quan ho necessiti podrà comptar amb una persona o una entitat que li proporcionarà l'ajuda necessària per entendre les conseqüències d'una decisió, gestionar tràmits o defensar los seus interessos, però al final la decisió serà la seva pròpia. Aquesta llei serà, doncs, una mostra del compromís de Catalunya amb una justícia més equitativa, més humana i més inclusiva.

Temps tindrem de debatre sobre el sistema de suports i l'impacte que suposarà també en menors d'edat amb discapacitat, però sí que voldria només fer dos pinzellades, no?, d'aquest sistema de suports que es basarà en el principi de personalització, molt important, perquè evitaran mecanismes generals o automàtics i s'adaptarà a les necessitats de cada persona. Hi hauran assistències, mesures de suport informal, mesures voluntàries, mesures judicials. Se podrà adoptar per via judicial, per via extrajudicial, i, el que és molt important, que aquestes mesures, ja també s'ha dit, es revisaran periòdicament per assegurar que continuen sent les adequades.

També és molt important la modificació del Codi civil pel que fa als menors d'edat, perquè en aquests, en complir els divuit anys, ja no s'activaran els mecanismes de substitució de la seua voluntat, com la tutela, de forma automàtica, sinó que tindran assistència adaptada a les seues necessitats i això també los garantirà millors suports per a la seua transició a la vida adulta.

Jo, ja, per acabar..., jo crec que avui hem sentit aquí moltes intervencions sobre aquesta reforma, tothom ha vingut a dir el mateix i és evident que tothom ve amb una millora i una necessitat en tirar endavant aquesta norma. Però una llei per si sola no transforma la realitat. La pregunta que realment ens haurem de fer és: estem preparats com a societat per garantir que, arribat el moment, aquesta llei se complirà com a tal?

Natres, des del nostre grup parlamentari..., reitero lo nostre ple suport, però hem de tenir molt present que estem decidint com volem que sigui la nostra societat. La llei, que esperem que s'aprovi, en el seu dia, serà només un primer pas. El repte, després, serà garantir que siga útil, accessible i efectiva per a tothom.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Acabat el debat, i atès que no s'ha presentat cap esmena a la totalitat, els faig saber que aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Proposició de llei de modificació de la Llei 11/2014, de 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia (debat de totalitat)

202-00023/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat a la totalitat de la proposició de llei de modificació de la Llei 11/2014, del 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia.

En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindran els cinc grups parlamentaris proposants i a continuació intervindran la resta de grups parlamentaris per expressar llur posicionament. Tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus, tots els grups parlamentaris tindran un únic temps de set minuts cadascun.

Per tant, en primer terme, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Bé. Gràcies, president. Em sembla que teníem entitats convidades, i no sé, encara, si han pogut arribar a l'hemicicle, però bé, de totes maneres comencem. M'agradaria donar-los la benvinguda, a les entitats que, doncs, sí que ja han pogut ser presents en aquesta hora, en el començament d'aquesta proposició, al debat d'aquesta proposició de llei, a totes les persones representants de les entitats, als representants, també, de l'Observatori contra l'Homofòbia, per seguir aquest debat, però sobretot per la feina que fan incansable dia a dia, el seu treball constant en favor dels drets LGTBI. Perquè segurament sense la seva feina incansable de defensa, de lluita dels drets, avui no estariem debatent aquesta proposició de llei. Heu sigut una peça essencial per impulsar aquesta reforma legislativa.

També vull reconèixer i agrair tota la feina feta que van fer els diversos grups parlamentaris durant la legislatura anterior, perquè aquesta reforma va estar a punt de veure la llum després de molts mesos de debat i molts mesos de treball, però finalment no va poder ser pel finiment de la legislatura, com vostès ja saben.

I ara ja entrant en matèria de la proposició que avui ens ocupa, som molt conscients, i a més ens en sentim plenament orgulloses i orgullosos, de que fa deu anys vam aprovar una llei pionera, una llei que dotava de més drets i reconeixement a les persones LGTBI, una llei que buscava erradicar les discriminacions de tot el col·lectiu. Però també som conscients de que hi ha hagut lleis posteriors que s'han aprovat,

que amplien i milloren aspectes d'aquesta, com pot ser la Llei catalana 19/2020, d'igualtat de tracte i no-discriminació, o la Llei espanyola 4/2023, d'igualtat real i efectiva de les persones trans i per a la garantia dels drets de les persones LGTBI.

Per tant, en part, aquesta reforma respon a la necessitat d'adaptar la llei al nou marc normatiu, incorporant aquests avenços per poder desplegar amb plenitud la legislació vigent. I també reformem aquesta llei perquè deu anys després busquem millorar l'aplicació d'aquesta, busquem reformar aquells aspectes o aquelles mancances que s'han pogut detectar en aquests anys de vigència, i també –molt important– per poder blindar els drets del col·lectiu davant l'onada reaccionària de discursos que promouen l'odi i accions contra el col·lectiu, que malauradament estem patint.

Per això és fonamental disposar d'una legislació forta, adaptada als temps actuals, per poder disposar de les eines més efectives possibles per defensar tots els drets de les persones LGTBI davant, com deia, l'auge de l'extrema dreta i de discursos que qüestionen la seva dignitat com a persones i fomenten, a més, agressions físiques i verbals cap al col·lectiu.

I precisament perquè és una reforma que el que busca és millorar, protegir i avançar en els drets del col·lectiu LGTBI, aquesta proposició té també la signatura del meu grup parlamentari. Perquè darrere de tota conquesta de drets, de tot avenç social, sempre hi ha estat el PSC. El nostre compromís amb el col·lectiu LGTBI és ferm, i que ningú no tingui mai cap dubte. El nostre compromís com a grup parlamentari, com a partit, i ara també com a Govern. Actualment el Govern compta amb una direcció general que treballa en exclusiva per les persones LGTBI, una direcció general que ha desplegat –i per posar només un exemple– la xarxa SAI arreu del territori, un servei que neix amb la voluntat d'actuar contra la LGTBI-fòbia, amb cent disset serveis en funcionament i un pressupost que supera els 13 milions d'euros.

Perquè, a més, davant d'aquells que pensen que aquests són serveis innecessaris que només suposen una despesa supèrflua, davant d'aquests, dades. I és que, segons les dades de la radiografia de l'LGTBI-fòbia a Catalunya, l'any 2023 –informe que elabora el Departament d'Igualtat i Feminismes–, es van registrar 670 situacions relacionades..., de LGTBI-fòbia arreu del territori. A aquestes dades, cal afegir-hi les de l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia, que, segons el seu informe de l'any 2024, se'n van registrar gairebé un cinc per cent més que l'any 2023 i un trenta-quatre per cent més que l'any 2022, xifres que malauradament van en augment i que ens alerten de la importància de seguir actuant perquè les persones del col·lectiu puguin ser i desenvolupar la seva vida amb plena llibertat.

I és que la violència i les agressions cap al col·lectiu són un problema estructural. Per això cal un abordatge integral i transversal. Per això esdevé necessària, com deia, la modificació d'aquesta llei, perquè avui mostrem que la defensa dels drets i les llibertats de les persones LGTBI és una prioritat tant pel Govern com per la majoria d'aquest Parlament.

És imprescindible reformar aquesta llei perquè, per exemple, ens cal dotar-nos d'un règim sancionador útil que contempli mesures d'acompanyament i també de reparació. També perquè cal blindar la xarxa SAI definint les seves funcions i garantint els recursos necessaris. O també és imprescindible incloure variables de ruralitat per combatre el sexili i recollir les necessitats de les persones LGTBI que viuen en entorns més rurals. Una reforma que ens ha de servir, com comentava anteriorment, per fer d'aquesta una norma més forta, moderna i que posi peu en paret a tots aquells que neguen els seus drets.

I ja per acabar, aprofito, ara sí, per donar la benvinguda als representants de les entitats que han vingut, però especialment m'agradaria fer dos agraïments. El primer, al Consell Nacional LGTBI per la feina que està duent a terme per acabar de recollir les sensibilitats de les entitats LGTBI en el si del consell, i el segon, al conjunt de les companyes dels diferents grups parlamentaris que han signat aquesta

proposició, i, a més a més, també als seus equips tècnics. Gràcies per la generositat, gràcies per la mirada àmplia i de futur amb la que hem pogut treballar aquests mesos perquè avui puguem estar aquí iniciant de nou aquesta reforma legislativa amb més profunditat.

Gràcies a tots, gràcies a totes, i continuem treballant.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de Junts, i té la paraula la diputada Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Bé. Moltes gràcies, vicepresidenta. Conselleres, consellers, diputats, diputades, els representants, ara sí, de les entitats aquí presents, que sigueu tots molt benvinguts, molt benvingudes. També a la ciutadania que avui ens segueix.

Avui tenim l'oportunitat d'escriure una nova pàgina en la lluita per la igualtat dels drets a Catalunya, una lluita que ha estat llargament reivindicada pel collectiu LGTBI i que avui torna a aquest Parlament amb una proposta necessària, valenta i compromesa.

Vull començar, doncs, agraint la feina feta a les entitats que treballen pels drets del collectiu, especialment a l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia i també al Consell Nacional LGTBI. La seva tasca ens ha ajudat a entendre les necessitats urgents i ha estat clau a l'hora d'impulsar aquesta modificació legislativa.

També vull reconèixer la feina dels professionals del servei d'atenció a les víctimes, que dia rere dia posen la seva vocació, el seu coneixement, al servei de la igualtat i de la no-discriminació.

Catalunya va ser pionera en la defensa dels drets dels collectius LGTBI amb l'aprovació de la Llei 11/2014, una llei que va situar el nostre país en l'avantguarda de la lluita contra la discriminació i per la igualtat de drets. Però, com passa en qualsevol societat que avança, les necessitats també evolucionen. I aquest és el motiu pel que avui som aquí: per actualitzar, per enfortir el marc legal, que ara mateix no garanteix una protecció efectiva ni integral al collectiu.

Un dels canvis més significatius d'aquesta reforma és la modificació del títol de la llei, que ara passa a garantir explícitament no només els drets de les persones LGTBI, sinó també l'erradicació de l'LGTBI-fòbia. Aquest canvi de nomenclatura no és simbòlic, sinó que representa una aposta ferma perquè les institucions adoptin una actitud més proactiva contra la discriminació i la violència.

L'LGTBI-fòbia a Catalunya no només persisteix, sinó que ha augmentat d'una manera alarmant; la transfòbia s'ha consolidat com una de les formes de discriminació més preocupants, i les persones trans i les no-binàries són especialment vulnerables i pateixen l'impacte del discurs d'odi, que està sent alimentat per alguns sectors de l'extrema dreta.

Les dades són contundents: segons l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia, aquest any 2025 és un any en què hi ha hagut moltes incidències registrades; des de l'1 de gener s'han produït divuit incidències i sis discursos d'odi d'LGTBI-fòbia a Catalunya.

La violència i la discriminació es manifesten en molts àmbits, des de la via pública als espais d'oci nocturn, passant pels llocs de treball o els centres educatius, els sanitaris, però també ho fan a les xarxes socials, on els discursos d'odi es difonen impunement. I és per això que és imprescindible establir uns mecanismes per prevenir, per sancionar les plataformes digitals quan aquestes no en tenen cura, i el nou text així ho contempla.

Aquesta proposta de modificació legislativa inclou millores fonamentals que permetran garantir la protecció més efectiva, i anomenaré les que penso que són més importants, com són la inclusió de la perspectiva LGTBI i l'enfocament interseccional a totes les actuacions dels poders públics, incloent la salut, l'educació, els serveis socials, la universitat, el món del treball, l'esport i el lleure.

També la responsabilitat dels mitjans de comunicació en el tractament de la diversitat sexual i de gènere, així com també la representació de les violències LGTBI-fòbiques, per tal d'evitar la reproducció d'estereotips o de discursos d'odi.

A mi m'agradaria també destacar les clàusules socials que les administracions hauran d'incloure en les seves bases de contractació per tal de poder garantir la igualtat d'oportunitats per les persones LGTBI en el mercat laboral i també la prohibició de donar subvencions, de beques, d'ajuts, a totes aquelles empreses, a totes aquelles entitats, que han estat sancionades, que han estat condemnades per la discriminació per raó d'orientació sexual o, també, d'identitat de gènere.

La creació del Consell Nacional LGTBI com un òrgan permanent de participació i en l'assessorament també de l'elaboració i de la implementació de les polítiques públiques. El reforç a la capacitat d'acció de la recent creada Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació per poder garantir el compliment efectiu de la llei i també per poder oferir un espai a les víctimes perquè puguin trobar suport i l'acompanyament, també, institucional.

També destacar l'establiment d'una dotació específica als ens locals per garantir la sensibilitat, a la xarxa de serveis d'atenció integral de l'LGTBI, el SAI, i la incorporació d'un nou règim sancionador que distingeix, entre les infraccions, les lleus, les greus i les molt greus, reforçant així aquelles eines per tal d'actuar contra les agressions, contra les discriminacions, tant en l'àmbit físic com en el digital.

En un moment on els discursos LGTBI-fòbics s'estenen arreu del món, ens hem de sentir nosaltres orgullosos de que totes les forces democràtiques fem una aliança perquè el Parlament de Catalunya avanci en garantir els drets de la comunitat LGTBI.

Avui, fem justícia, avui reforcem els drets i avui construïm un país més lliure i igualitari. Catalunya ha estat sempre una terra de drets i de llibertats, i avui ho ha demostrat una vegada més. La igualtat no es demana, es garanteix. I nosaltres, avui, aquí, en aquest Parlament, hem de fer-ho possible.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i té la paraula la diputada Tània Verge Mestre.

Tània Verge Mestre

Gràcies, vicepresidenta. Avui parlo amb molt d'orgull, des del faristol, per defensar una reforma que és imprescindible. La Llei 11/2014 va ser pionera, va ser referent en la defensa dels drets de les persones LGTBI i en l'establiment de mesures per combatre l'LGTBI-fòbia.

Però ho sabem molt bé: els drets no es guanyen una vegada per totes; els drets cal protegir-los, reforçar-los i actualitzar-los al nou context. I aquest és justament el sentit de la modificació que avui defensem cinc grups parlamentaris, deu anys després de l'aprovació d'una llei impulsada per les entitats del moviment LGTBI, amb qui vam treballar la passada legislatura, amb qui hem estat treballant aquesta legislatura i amb qui seguirem treballant també perquè Catalunya tingui la millor llei possible.

Mil gràcies, companyes i companys, per empènyer sempre en la construcció d'un país més just, més lliure. Volem estar a l'alçada de les vostres reivindicacions. I moltes gràcies al conjunt de portaveus d'Igualtat i Feminismes, que subscriuen, que registrem conjuntament aquesta modificació per la voluntat compartida de treballar plegades i garantir aquest objectiu.

I aquesta reforma no es fa en el buit. Els drets de les persones LGTBI+ estan sent amenaçats arreu del món, també a Catalunya, per part de l'extrema dreta, dels grups antigènere.

I m'hi vull aturar un moment perquè, quan sigui el seu torn, escoltarem pures mentides i odi. Amb la seva croada anti-woke, tota aquesta operació política per debilitar la democràcia i impulsar un nou ordre polític, econòmic i social, autoritari

i conservador, l'extrema dreta intenta desacreditar les polítiques d'igualtat dient que són deliris identitaris, allunyats dels problemes reals de la gent. Fins i tot s'atreveixen a dir que els drets LGTBI van en contra de les dones o que ens esborren. Però quin sentit té això, quan hi ha dones lesbianes, bisexuals, trans, intersexuals? O quan tots els espais del moviment feminista, tots els espais unitaris del moviment feminista de Catalunya, són transinclusius i reivindiquen que els drets de les persones trans són drets humans? No caurem a la seva trampa, perquè els drets humans no es debaten, es defensen.

Que ningú caigui, doncs, en aquesta trampa. Perquè, què tenen identitàries o de *woke*, en el sentit despectiu que utilitzen les forces reaccionàries, les polítiques que combaten la violència LGTBI-fòbica, que és una violència estructural? O acabar amb la discriminació laboral que pateixen les persones LGTBI+, especialment les persones trans? O actuar quan no es lloga el pis a una persona o a una parella per la seva orientació sexual? Això no són ocurrències identitàries, sinó justícia social en la seva expressió més pura: dret al treball, dret a l'habitatge, dret fins i tot a una vida lliure de violències. Això no són problemes reals per a tota aquesta bancada d'allà? Si es tracta de les condicions materials més bàsiques.

És per això que aquesta modificació és urgent i és integral. En primer lloc, perquè cal adaptar la llei a la realitat del 2025. En la darrera dècada, aquest Parlament va aprovar la Llei 19/2020, d'igualtat de tracte i no-discriminació, i el Govern la legislatura passada va crear l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació, l'any 2022, que és qui atén les denúncies per discriminació LGTBI-fòbica. Necessitem que la Llei 11/2014 incorpori aquests avenços i reforci els mecanismes per fer-los efectius; també cal garantir l'enfocament interseccional en totes les polítiques, perquè les persones LGTBI, racialitzades, migrades, refugiades, grans, amb discapacitat, vivint en entorns rurals, pateixen discriminacions específiques i múltiples que hem de poder abordar adequadament per garantir tots els drets.

En segon lloc, perquè cal consolidar les polítiques públiques que han fet d'aquesta llei un instrument real de transformació al nostre país. La xarxa de serveis d'atenció integral LGTBI, única a nivell europeu, ha de quedar blindada; el seu finançament ha de quedar blindat. També ha de quedar blindat el Consell Nacional LGTBI i el seu paper en les polítiques públiques del Govern. I volem reforçar, cal reforçar la perspectiva LGTBI en àmbits claus com la salut, l'educació, els serveis socials, el món laboral, perquè la igualtat de tracte i l'equitat han de ser una realitat en tots els sectors i en totes les etapes de la vida, des de la infància fins a la vellesa. Perquè, com deia abans, es tracta de garantir les condicions materials de vida i el gaudiment efectiu dels drets.

En tercer lloc, cal reforçar les eines per lluitar contra l'LGTBI-fòbia, i amb aquesta reforma establim clarament la responsabilitat dels poders públics en la prevenció i en la reparació. La diligència deguda de totes les administracions, incloent-hi un millor règim sancionador i assegurant també la formació obligatòria del personal de les administracions, perquè només amb coneixement es poden erradicar els prejudicis i ser motor de la transformació social i també s'exigeix una pràctica periodística respectuosa amb la diversitat sexual i de gènere i amb la no revictimització de les persones LGTBI+ que hagin patit una agressió.

Diputades i diputats, avui no defensem només una modificació legislativa. Avui estem decidint en quin tipus de país volem viure. I els faig aquesta pregunta: volem una Catalunya que defensi els drets humans?, que planti cara a l'extrema dreta?, que no faci ni un pas enrere?, que continuï avançant en la conquesta de drets perquè *totes* les persones puguin ser qui són i viure en plena llibertat? Des d'Esquerra Republicana tenim clara la resposta: volem aquest país i volem que la llei catalana de drets LGTBI segueixi sent pionera, i, per això, també desitgem que el suport tan ampli que avui constatem per modificar aquesta llei..., es revalidi la tramitació de la llei trans catalana.

Ho torno a emfatitzar, i amb això acabo: els drets humans no es debaten, els drets humans es defensen.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. És el torn, ara, del Grup Parlamentari Comuns i té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Doncs jo volia començar també, evidentment, amb els agraïments, amb els agraïments a totes les entitats que ens acompanyen. No les enumeraré una per una perquè segur que me'n deixo alguna, però sí que esmentar especialment que totes estan en el Consell Nacional LGBTI i la Plataforma LGTBI de Catalunya, i també recordar que estem aquí debatent aquesta reforma de llei perquè l'observatori contra l'homofòbia va tenir la iniciativa en la passada legislatura.

Crec que és important, molt important, que estiguem aquí i recordem d'on venim. No és una llei que comença la seva tramitació avui. És una llei que va començar la seva tramitació en la passada legislatura; que va coincidir, a més a més, gairebé en el temps amb el grup de treball contra l'LGTBI-fòbia d'aquest Parlament, amb un document de conclusions que nosaltres creiem que és el full de ruta que qualsevol govern ha de tenir present per, realment, fer polítiques efectives que garanteixin els drets de les persones LGBTI i combatin l'LGTBI-fòbia, però que, a més a més, vam poder sentir compareixences de totes les entitats que esteu aquí i de moltes més, tant el grup de treball com en la mateixa tramitació de la llei que es va fer en la passada legislatura.

De fet, el que registrem avui, bona part..., bona part – bona part– del que del que està en aquest text ja ve dels treballs que vam fer a la passada legislatura. I donar urgència a la tramitació d'aquesta llei i aprovar-la al més aviat possible és un compromís que tenim els grups parlamentaris que ho registrem perquè tota la feina de la passada legislatura doni un resultat ja, i no hàgiu d'esperar, una vegada més, a que es faci tota una tramitació llarguíssima sense que doni els resultats que espereu.

Crec que també és de rebut donar les gràcies a les ponents que van participar a la ponència quan es va debatre aquesta llei a la passada legislatura; a la Basha Changué, que, a més a més, va ser la relatora de la ponència com a grup que presentava la llei; a la Jenn Díaz, del grup republicà; a l'Esther Vallès, del Grup de Junts per Catalunya; a la consellera Sílvia Paneque –que fins fa poc estava en aquí–, que era diputada i portava aquests temes també a la passada legislatura. Crec que es va poder fer una feina intensa, amb molts debats i moltes hores de discussió, també amb els equips jurídics de la casa i amb els equips lingüístics. Sabeu que la llengua també és política i la llengua fa política, i els debats sobre les denominacions, no?, i com utilitzem les paraules fan política, i això van ser debats també molt i molt intensos.

També vull donar les gràcies, i dedicaré temps a això, a les persones dels equips tècnics que ens donen suport a les diputades. Crec que sense elles no tindríem aquest text, no hauríem fet tots els treballs que vam fer a la passada legislatura, i les vull esmentar: a la Lara, a la Cristina, al Lluç, a l'Eli, a l'Álvaro i ara la Míriam. Són totes persones que normalment no surten aquí a parlar, però que estan al darrere de la feina que fem les diputades i tot el que avancem aquí.

Crec que el grup de treball sobre LGTBI-fòbia va deixar moltes coses molt clares. Algunes d'elles eren que l'LGTBI-fòbia, efectivament, i ja s'ha dit, és un problema estructural; que no la combatrem només atenent denúncies particulars, denúncies personals, que és una cosa que puguis resoldre només atenent un cas, sinó que el que tenim és una societat que té aquesta LGTBI-fòbia estructural, perquè seguim sent una societat eminentment cisheteropatriarcal. Per tant, tot allò que surt d'això és subjecte de patir discriminacions i vulneracions dels seus drets. Les lleis, com la Llei 11/2014, pretenen combatre això i pretenen donar una resposta també estructural.

Algunes de les coses que van sortir és que la llei, efectivament, va ser pionera en el seu moment i va ser el resultat –que tant hem celebrat, als deu anys– d'un moviment molt important i d'una lluita molt important de les organitzacions LGTBI, però també que, deu anys després, hi han coses que s'han d'actualitzar, hi han coses que s'han de canviar, hi han coses que s'han de millorar i, sobretot, que hi han coses que s'han de desplegar i que s'han de desplegar amb recursos. Perquè una de les conclusions que també sortien al grup de treball contra l'LGTBI-fòbia és que, si potser l'11/2014 i ara la 19/2020 s'haguessin desplegat amb tots els recursos necessaris i tot allò que hi ha en el seu articulat s'hagués complert, potser no estariem parlant dels nivells alarmants LGTBI-fòbia que tenim ara mateix i, malauradament, molt presents sobretot en certs sectors de la gent jove.

Per tant, tenim lleis, reformem les lleis, però després, si us plau, despleguem les lleis i posem-hi recursos. Perquè està molt bé que reconeixem tota la feina que fa el moviment LGTBI, però que després les tinguem suant i patint per fer unes justificacions i uns informes i uns documents i passant tota la burocratització –que ara em deien just quan estem fent aquest debat–..., doncs donar suport al moviment LGTBI també és donar resposta a aquesta necessitat d'agilitar i que les entitats puguin dedicar més temps a defensar els drets i no tant de temps a justificar com defensen aquests drets.

Crec que la llei fa avenços molt importants. Jo crec que el primer gran avenç està en el títol, no?, combatent..., o sigui, corregint un problema que vam tenir..., bé, un problema, una cosa que va quedar fora claríssimament, que és la «lesbofòbia» dintre del títol. Ara mateix el que diem és l'«LGTBI-fòbia», i això inclou també la discriminació i la fòbia que pateixen les persones lesbianes i això és important posar-ho sobre la taula. Anem a una definició de les persones LGTBI molt àmplia i em permetreu que la llegeixi: «“Persones LGTBI” són el conjunt de persones formades per lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i qualsevol altra persona amb una orientació sexual, expressió de gènere o identitat de gènere diferents a les establertes tradicionalment.» Per tant, també les persones no-binàries, les persones intersexuals, les persones de gènere fluid. Totes aquestes persones també estan recollides en l'esperit d'aquesta llei i això és un pas molt important.

Una altra de les coses que fa la llei és corregir una cosa que tenia una distorsió en els règims sancionadors des que es va aprovar la Llei 19/2020, i és que el règim sancionador de l'11/2014 tenia una gradació de les sancions que era inferior a la de la Llei 19/2020. Llavors, quan es cometia una sanció o una discriminació contra una persona LGTBI i se li aplicava el règim sancionador de l'11/2014, el que acaba passant és que aquest règim, en moltes de les qüestions, tenia sancions menors que la de la 19/2020 i això també ho corregeix aquesta llei.

Inclou la formació obligatòria; inclou la incorporació de la xarxa SAI, com ja s'ha dit, també; inclou la diligència deguda i una clàusula antidiscriminatòria perquè els poders públics assumeixin la seva responsabilitat en la garantia de drets i la lluita contra la no-discriminació. Però, sobretot, i hi insisteixo molt, el més important serà que el dia després de que fem el debat, fem les compareixences, millorem el text amb les esmenes que ens feu arribar des de les entitats; que després d'aprovar aquesta llei hi hagi una voluntat política, uns pressupostos i uns recursos per fer polítiques que de veritat garanteixin el desplegament d'aquesta llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra i té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, moltes gràcies. Tota democràcia, tota conquesta de drets ha de perseverar. I de perseverar en saben molt els activistes que avui ens acompanyen, que dia sí dia

també han de defensar els drets conquerits. Doncs moltíssimes gràcies per ser-hi, perquè és gràcies a vosaltres que nosaltres també som aquí ara.

I és en aquest perseverar que la CUP vam presentar, el novembre de 2021, una proposició de llei per modificar l'11/2014, una llei que va ser pionera en el seu moment. Ho vam fer de la mà de l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia –moltes gràcies, Eugeni– per tal que recuperés la seva potència sancionadora. Era la potència que tenia amb el seu esperit amb què es va aprovar ara fa deu anys, per perseguir i castigar les discriminacions i les agressions en l'àmbit de les persones LGTBI.

Aquesta aprovació de la Llei 11/2014, una llei específica i una llei integral, va marcar un moment històric i també una victòria per al moviment de defensa dels drets LGTBI. Va representar un punt d'inflexió no només per la garantia de drets que representava la seva aprovació, sinó també perquè va donar una major visibilitat a tot el col·lectiu LGTBI i perquè va dotar-nos a tota la societat d'estratègies i plans per perseguir i actuar d'ofici contra els casos de discriminació i de violència per orientació sexual o d'identitat de gènere.

També, l'aprovació d'aquesta llei va possibilitar un marc, un marc que va donar cobertura a molts canvis que es van produir en la societat al llarg d'aquests deu anys, una societat que va acceptar de manera majoritària aquest marc de garantia de drets i on el municipalisme va tenir un paper molt important.

Recordem que no n'hi ha prou amb aprovar lleis i amb aprovar canvis legislatius, perquè ens calen també mitjans i recursos per aplicar-les. Aquesta llei va costar molt de desplegar, va costar que es dotés pressupostàriament. Calien voluntats polítiques, que es van haver d'anar construint a poc a poc els primers anys, i aquí és on el municipalisme va jugar un paper fonamental per impulsar d'una manera real i efectiva la Llei 11/2014.

Deixeu-me explicar que Ripollet, la ciutat d'on jo soc, és la ciutat on es va aprovar la primera moció per impulsar aquesta llei, i on, juntament amb Barcelona i Terrassa, es va crear el 2015 la primera regidoria de polítiques LGTBI. Des d'aquí un record per al Fran Sánchez, el regidor de Polítiques LGTBI de Ripollet, que ens va ajudar a impulsar tota aquesta xarxa de municipis LGTBI i des de la qual vam impulsar polítiques, des del marc de la institució, que ens van permetre, dintre d'aquest marc que ens permetia la llei, dotar-nos d'eines per combatre les discriminacions, per fer pedagogia a les escoles, als instituts, clubs esportius, al comerç, a l'hostaleria, i d'alguna manera fer –com algunes mares ens venien a agrair– de la ciutat un entorn segur perquè les seves filles poguessin sortir de l'armari i expressar la seva identitat sexual de manera lliure.

Aquesta és la gran potència de les lleis que, com aquesta, van néixer de l'impuls dels moviments socials i de l'activisme. Perquè després esteu també a peu de carrer defensant i fent que siguin unes lleis vives i que es puguin fer realitat; aquest és el gran impacte de l'activisme en la construcció de polítiques públiques, que hi sou sempre.

Amb aquesta modificació que vam presentar el novembre del 2021, amb la diputada de la CUP, la Basha Changue, de la mà de l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia, d'una banda, actualitzàvem el règim sancionador –ja hem explicat les diverses modificacions tant del Codi penal com l'aprovació de la Llei 19/2020, que van implementar–, però també perquè era voluntat d'aquesta proposició de llei introduir canvis per donar una visió interseccional amb relació a la protecció de persones migrades, racialitzades i refugiades que formen part de les comunitats LGTBI. I pensàvem que també la llei havia de contemplar aquesta interseccionalitat i que hi fos present.

En la proposició de llei actual, fruit d'aquesta iniciativa del 2021, dels treballs de la ponència de llei que es van dur a terme durant la legislatura passada i de la Comissió d'Estudi contra l'LGTBI-fòbia que es va impulsar, avui presentem aquesta proposició de llei que és fruit de tots aquests treballs, no? És una modificació molt més ambiciosa que aquesta inicial que es va fer el 2021. Recull tots els treballs de

la ponència, les aportacions d'entitats, de professionals, d'experts...; compta amb el consens dels cinc partits que avui la presentem i també amb l'acompanyament de totes les entitats que, com he dit abans, vosaltres sou la garantia, de nou, de que la tramitació d'aquesta llei la farem bé i la farem d'acord amb aquesta garantia de drets que demanem constantment.

És cert també que la nostra, en aquest moment actual, és una època de molt soroll, de confusió, que són alimentats per aquells que volen treure algun profit de tot aquest soroll i d'aquesta por. Fa temps que veiem arribar una onada reaccionària que amenaça els drets de tantes persones LGTBI d'arreu del món, escampant odi o notícies falses a través de les xarxes socials, incrementant els casos de discriminació i de violència, i dels quals només coneixem una petita part de les que es produeixen, no?, de les discriminacions que es produeixen. Les modificacions que amb aquesta proposició de llei promovem han de permetre dotar-nos de més eines que ens facin visible la realitat d'aquestes situacions, que ens permetin perseguir-les i castigar-les i que, en definitiva, escurci i faciliti el camí que queda per recórrer cap a la igualtat, l'equitat i la justícia social en matèria LGTBI.

La nostra proposició de llei, en definitiva, és una forma en què la CUP persevera per protegir de forma efectiva i eficient els drets de les persones LGTBI i que volem que serveixi també per reduir aquesta xifra de discriminacions i violències i ens permeti acabar amb la impunitat.

Per últim, vull acabar recordant totes les víctimes, totes les persones afectades, especialment les més invisibilitzades, per patir situacions d'LGTBI-fòbia.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, per fixar el seu posicionament, té la paraula en primera instància i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Conselleres, consellera d'Igualtat i Feminisme, diputats, diputades... Vull saludar els representants de les entitats que avui ens acompanyen i també els membres del departament que han vingut a aquest plenari.

Bé, ja s'ha explicat per part d'altres diputats que fa deu anys es va presentar la llei de la que avui debatrem la seva modificació. El nostre grup parlamentari, el Grup del Partit Popular, va votar-hi en contra en aquell moment. L'any 2014, la nostra diputada, la senyora Dolors López, explicava en aquest plenari els motius del perquè hi votaven en contra. I he de dir-los que, amb el text que avui ens han presentat, deu anys més tard, els motius s'han multiplicat.

Aquelles línies vermelles que s'expressaven en aquesta tribuna es tornen a reproduir. De què parlem? De l'intervencionisme, del greuge respecte a altres col·lectius que poden ser considerats com a vulnerables, un règim sancionador desmesurat, la duplicitat legislativa i normativa. La majoria dels preceptes que es recullen en aquesta llei ja estan contemplats en altres normatives, començant per la Constitució espanyola –en el seu article 14 proclama el dret a la igualtat i a la no-discriminació–, i passant per l'Estatut o resolucions europees, com l'última, que es va aprovar fa qüestió d'un any. Totes aquestes normes garanteixen la igualtat en drets dels espanyols i, per tant, dels catalans, sigui quina sigui la seva orientació sexual.

Si parlem de l'àmbit autonòmic, la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació agrupa sota un únic paraigua tots els col·lectius que poden necessitar una atenció especial. Per tant, què volem dir? El marc normatiu ja obliga els poders públics a vetllar per la igualtat i la no-discriminació, i si existeixen casos de discriminació i de vulneració de drets, cal lluitar per erradicar-los, per descomptat, però per a això no fa falta presentar la modificació d'una llei empitjorant-la encara més.

Vagi per endavant –i penso que és important fer aquesta declaració– el nostre absolut respecte a la diversitat afectiva i sexual. La nostra voluntat és garantir els drets de les persones LGTBI i evitar qualsevol situació de discriminació o vulneració de drets. Però, dit això, vostès presenten una proposició de llei més pròpia d'un reglament, per l'absoluta concreció de qualsevol aspecte, amb articles duplicats i fins i tot reiteratius en els seus conceptes.

La majoria de l'articulat està recollit en altres normes, ja els hi he dit, des del Codi penal, passant per les lleis laborals o la normativa que fa referència a la sanitat. Això, si parlem de la forma. Si parlem del fons, si entrem en el fons i en el seu contingut, encara és pitjor. El propi text acaba sent discriminatori, victimitzant el propi col·lectiu, diluint-lo en un llistat de definicions, afegint, a més a més, la *coletilla* «tantes d'altres». Quines altres? Els hi pregunto a les senyores ponents. Què més volen afegir a les *dotze* definicions que apareixen? Les he comptat: dotze.

En aquest sentit, em vull referir a les senyories del PSC, i m'agradaria saber si tindran en compte que a l'últim congrés federal del seu partit es va aprovar una esmena que suprimeix el «Q+», eh? Potser al text vostès han eliminat les sigles, però el reguitzell de definicions cada vegada és més i més llarg. Senyories, evolucionin. La societat espanyola ha avançat moltíssim, i la realitat del dia a dia és que tot està més normalitzat i assumit del que vostès volen fer veure amb aquesta iniciativa.

Segueixo amb l'articulat. No tinc temps de comentar punt per punt, però sí que vull parlar-ne de quatre en concret. Un dels aspectes que van fer que votéssim en contra fa deu anys, i que ara s'ha multiplicat per cent, és l'intervencionisme que impregna la iniciativa, la concreció al detall, intervenint en les vides no tan sols de les persones del col·lectiu, sinó de tothom. És inadmissible. Un exemple és l'obligació de les empreses de més de cinquanta treballadors de comptar amb plans d'igualtat de les persones LGTBI. És obvi que, per portar a terme aquests plans, les empreses hauran que saber quina és l'orientació sexual de la seva plantilla d'empleats, i, escoltin, per què un treballador ha d'anunciar la seva orientació sexual? Que ho fem els heterosexuals? No. (*Remor de veus.*) Doncs apliquin lo mateix. Haver de manifestar la condició sexual ataca la llibertat individual i la intimitat de les persones i, a més a més, trenca amb l'obligació de garantir la protecció de les dades. Ho torno a repetir: si existeix alguna conducta d'assetjament, de discriminació, existeixen la Inspecció de Treball, la magistratura o fins i tot, si m'«apuren», els sindicats.

Un altre capítol, el de l'educació, un article amb nou punts. Només diré que els pares no apareixen ni una sola vegada, i alguna cosa deuen tenir a dir, no? Només els esmenten perquè rebin formació, això sí, amb el biaix que a vostès els interessa. Educar en el respecte a la diversitat no és això –prenguin nota, si us plau.

Si passem al capítol de la cultura, lleure i esport..., bé, s'afavoreixen determinats certàmens culturals, espectacles, etcètera, però lo que correspon aquí és vetllar perquè siguin de qualitat. I no s'aturen vostès davant de res, promocionant espectacles infantils, com ha passat a la ciutat de Barcelona, adreçats a nens de quatre anys; tallers que es centren en la identitat de gènere i en la identitat sexual. Ho repeteixo: nens de quatre anys. Tallers ideològics que el grup municipal de l'Ajuntament de Barcelona del Partit Popular ja ha denunciat, perquè es van fer a centres cívic de l'ajuntament, o sigui, pagats amb els diners dels contribuents.

Segueixo. Un altre capítol: polítiques d'immigració. I ens parlen d'acollida, quan les polítiques d'immigració han de contemplar l'acollida i la integració. No tan sols polítiques d'acollida: hem de demanar el compromís d'integració en els nostres valors constitucionals i estatutaris, l'adaptació als costums socials i veïnals, en resum, drets i obligacions. Vostès consideren, tal com apareix a la proposició de llei, que la cultura occidental no és suficientment flexible i és massa estricta, i ho barregen amb les persones que poden necessitar demanar asil polític per tornar a col·locar la seva perspectiva, que en el fons és diferenciadora, tot i que fan veure que és lo contrari. Aleshores, jo pregunto: quin ha de ser l'exemple on hem que mirar? Perquè o és

la cultura occidental, o sigui, Europa, on vivim, o els països on encara al segle XXI l'homosexualitat està prohibida i perseguida. No hi ha color, aquí no hi han grisos: és blanc o negre. Han d'escollir.

I, segurament –i obro un petit parèntesi–, la civilització occidental és la més conscient de la importància de combatre actituds discriminatòries i que vulnerin els drets humans. La seva proposta desprèn desconfiança respecte a tot, fins i tot de les institucions que vostès governen –això és lo més sorprenent. Règim sancionador desmesurat –ja ho he dit abans.

I acabo, senyor president, només dient que ens presenten una modificació de llei impregnada d'intervencionisme, on la llibertat de les persones per decidir sobre la seva intimitat quant a l'orientació sexual no queda garantida, i nosaltres tenim com a pilar fonamental la llibertat de les persones. A més, la proposició manifesta una clara intenció de dividir la societat en dos, amb aquesta obsessió que tenen d'imposar la perspectiva seva –el biaix que dèiem abans–, i fins i tot en els menors d'edat. En aquests moments, amb aquesta iniciativa, la ideologia converteix la diversitat, senyores i senyors diputats, en confrontació.

Gràcies, senyor president.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer per fixar la seva posició.

Mónica Lora Cisquer

Bien, muy buenos días. Bien, antes de todo, por cosas que he escuchado, nosotros, desde VOX, queremos principalmente pues una sociedad que se rija por el principio de igualdad, y esta ley, precisamente, no va de la dignidad de las personas; va, precisamente, de cómo vulnerar libertades.

Hay una realidad objetiva, y es que la Ley 11/2014 pues ha tenido una influencia directa y negativa hacia todos los ámbitos de nuestra sociedad, tanto públicos como privados, como por ejemplo el laboral, el cultural, también el de medios de comunicación, de justicia, de salud y especialmente en el familiar y en el educativo. Y esta norma promueve conceptos como «expresión de género», «construcción social del género» e «identidad sexual» con el claro objetivo de sustituir el concepto «sexo» por el de «género».

Y todos ustedes saben precisamente que estas definiciones, pues, no tienen ninguna base científica, ni tan siquiera médica. De hecho, estas definiciones responden a la imposición de la mal llamada «ideología de género», ideología, por cierto, que lo que pretende precisamente pues es reemplazar la realidad biológica del sexo por una noción subjetiva y cambiante del «género», entendida como una vivencia personal, un deseo o una construcción cultural. Vamos, que todos ustedes son negacionistas de la biología cuando niegan que solo existe hombre y mujer, sean cuales sean sus inclinaciones o sentimientos. *(Alguns aplaudiments.)*

Y, además, en este sentido, sí que quiero decir algo por lo que he escuchado –por la diputada Verge, sobre todo–, porque es paradójico escuchar a ciertas formaciones políticas que presumen de la defensa de la mujer..., pero después nos encontramos que han reducido el hecho de ser mujer a un sentimiento, a una autopercepción que nada tiene que ver con la realidad, ni con la biología ni con el sexo. Y es que ustedes han borrado a las mujeres, han diluido el significado de ser mujer, hasta el punto que yo creo que si ahora mismo pregunto qué es para ustedes una «mujer» no saben ni respondérmelo, y encima tienen la osadía de esto, llamarlo «progreso». Pues yo creo que alguien tendría que denunciarlo aquí en este atril.

Después, ahora nos encontramos que, tras diez años de esta ley, proponen una modificación aún más aberrante para seguir expandiendo la agenda LGTBI. Y es que no buscan precisamente la igualdad real ni la protección de derechos, precisamente lo que se busca es la imposición de un pensamiento único y también perseguir

a todas aquellas personas que disienten; de hecho, solo hace falta escuchar las intervenciones que ha habido anteriormente.

Y también un ejemplo claro es que excluyen de ayudas públicas a quienes no acatan su ideología; por lo tanto, censura pura y dura. Además, también refuerzan el trato discriminatorio bajo el pretexto de la ingeniería social del colectivo LGTBI. Claro, yo me pregunto: ¿acaso no tienen la misma dignidad todas las personas? Pues parece ser que, para algunos de ustedes, no; de hecho, a mí me gustaría preguntarles si les suena eso de que «todos los españoles son iguales ante la ley», porque parece ser que para algunos de ustedes el concepto «igualdad» es un concepto vacío, y no solo eso, sino que encima cogen las normas, las estrujan y las retuercen al límite y a su antojo; por ejemplo, podemos ver que pretenden invertir la carga de la prueba. ¿Qué quiere decir con eso? Pues que, si una persona LGTBI denuncia discriminación, el denunciado deberá demostrar su inocencia de forma objetiva y razonable. Vamos, la seguridad jurídica se la bombardean, pero es que, si no fuera poco, han establecido un régimen sancionador desproporcionado, con multas de hasta quinientos mil euros por infracciones muy graves y de hasta diez mil euros por las leves. Vamos, es que se les va la pinza, sinceramente.

Pero es que lo más inaceptable –y aquí quiero hablar especialmente como madre– es su empeño en el adoctrinamiento infantil, y es que vemos en esta ley que pretenden incluir contenidos, contenidos «educativos» –y sobre todo que queden claras las comillas–, contenidos «educativos» que pretenden promover la diversidad afectiva y sexual en menores, en niños, que aún no han alcanzado la madurez suficiente y la madurez necesaria e inculcarles conceptos como expresión del «género», «construcción social del género» e «identidad sexual», y, además, pues, a perseguir a todas aquellas familias que no pasan por este rodillo ideológico.

Y es que, además –porque esto no se dice, pero es que esto es así–, hay muchas cosas en esta ley y en la modificación que se lleva a cabo, y son cosas, además, que ya hemos dicho también en varias ocasiones, pero es que, además, en esta ley se recoge el hecho de que quieren potenciar y quieren normalizar –de hecho, está pasando a día de hoy en algunos centros educativos– el hecho de que un niño o una niña se cuestione el sexo con el que ha nacido. Y precisamente –y aquí hablo como madre– los niños lo que necesitan es estabilidad y unas referencias claras para su sano desarrollo y no precisamente todo lo que se pretende promover con esta ley. (*Alguns aplaudiments.*)

Y encima, como si no hubiera suficiente, ¿qué proponen también? Pues más despilfarro, más dinero para la red SAI, como si no tuviéramos suficiente... ¿La creación de qué? Del Consejo Nacional LGTB, otro chiringuito más, como si no tuviéramos suficiente con la macroestructura del Departament d'Igualtat i Feminismes. Después, ¿qué?, medidas para blindar derechos frente a supuestos ataques de los grupos antiderechos, y es que, bueno, para ustedes todo aquel que no entra dentro de su marco ideológico es *antidrets*, antiderechos. Pues no, miren –y voy a concluir muy rápido– toda normativa, toda ley tiene que buscar el bien común y atender las necesidades reales de nuestra sociedad. Y esta ley, su reforma, no lo hace.

Y, miren, un dato: la primera proposición de ley que presentó el Grupo Parlamentario de VOX en esta legislatura fue precisamente la derogación de esta ley que hoy se nos propone modificar. ¿Por qué? Pues muy sencillo, porque ya tenemos normas y leyes que protegen a las personas, independientemente de su condición sexual, porque defendemos que hay que derogar toda normativa que, en su articulado, vulnera el principio básico de igualdad y, muy importante, porque respetamos la dignidad de todas las personas.

Por lo tanto, ante leyes que no hacen más que destruir a nuestra sociedad, porque esta ley no construye absolutamente nada, la única respuesta que se puede tener es clara y concisa: su derogación.

Gracias.

El president

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aliança Catalana respecta la diversitat sexual i no té la temptació d'utilitzar en seu parlamentària qüestions que afecten l'àmbit més personal i íntim de les persones. Tot i així, evidentment, ens posicionarem respecte a algunes de les aportacions que fan en aquesta proposició de llei. Quan parlen de la perspectiva de gènere, un enfocament interseccional en les actuacions dels poders públics i una especial atenció integral entre les persones dels col·lectius LGTBI, què volen dir exactament? Que en comptes de computar mèrits, talents, currículums, ara hem de reservar i adjudicar llocs de treball segons l'orientació sexual? Hem de demanar l'orientació sexual a tothom que vulgui accedir a una feina? No hauria de ser una dada privada, personal i protegida, aquesta? Hem d'exposar públicament la nostra sexualitat per saber si tenim garantida o no la quota d'accés? S'adonen que amb les seves discriminacions positives no fan sinó accentuar segregacions que no tenen cap fonament ni raó? Que tota aquesta parafernàlia no contribueix a la plena normalització i convivència ordinària de les diferents sexualitats, sinó que n'accentua la diferència i la divisió?

La identitat sexual no ha de ser motiu ni de discriminació negativa ni de discriminació positiva: totes les identitats sexuals s'han d'acceptar per igual; totes han de gaudir d'exactament els mateixos drets i deures. Aquest discurs radicalitzat que abandera l'extrema esquerra no fa sinó polaritzar més la societat i enfrontar-la sense cap necessitat ni raó.

A la proposta diuen textualment que «cal blindar determinats col·lectius davant els atacs de grups antidrets». Aquí l'únic grup antidrets són vostès, senyores de la CUP; són vostès les que priven de drets fonamentals opcions polítiques escollides democràticament a les urnes; són vostès les que agredeixen a qui pensa diferent, les que neguen el dret d'auxili a opositors i dissidents. A qui volen enganyar ara fent-se passar per demòcrates?

En el text també apellen a la responsabilitat dels mitjans de comunicació en el tractament de la diversitat sexual i de gènere. De quins mitjans de comunicació ens parlen? Dels que neguen un tracte equitatiu a les formacions polítiques amb representació parlamentària? Volen que els mitjans facin palesa la diversitat sexual i de gènere, però en canvi fa anys i panys que priven aquests mateixos mitjans de fer palesa la diversitat ideològica del país. No és contradictori això?

Gairebé la meitat de l'exposició de motius correspon a l'apel·lació que fan a la protecció de persones migrades, racialitzades i refugiades que formen part de les comunitats LGTBI. Aquesta fòbia que li tenen a Occident, aquesta dèria d'autoflagellar-se per haver nascut europeus, aquest paternalisme malaltís vers als forasters els empeny contínuament a l'absurd.

En aquest afany de dir-la cada cop més grossa, es comença com la diputada Castillejo, defensant que el parrac al cap no és un símbol de submissió i s'acaba justificant l'ablació del clítoris. Per tant, molt de compte –molt de compte. (*Remor de veus.*) Cada proposta seva és una renúncia explícita a la necessitat d'integrar els immigrants a la llengua, cultura i idiosincràsia i ètica del nostre país. És un xec en blanc a qui forja contracomunitats i ens disputa el domini demogràfic i polític de la nostra terra. Suara legislaven poc i malament, però és que ha arribat un punt que legislen obertament contra els catalans i contra Catalunya.

I no, no se'n sortiran: no ens imposaran el seu relat multicultural i pernicios, vinculant-lo amb calçador als drets dels homosexuals. No acceptarem aquesta manipulació; evidentment, continuarem denunciant públicament l'homofòbia i continuarem condemnant-la sense embuts. I a diferència de vostès, també continuarem denunciant la incoherència que suposa aprovar lleis en favor dels drets del col·lectiu

LGTBI, ahora que s'obren les fronteres de bat a bat a cultures i a religions que no respecten la diversitat sexual i de gènere. Si volen blindar drets, no obrin les portes, no permetin que guanyi demogràficament qui els trepitja i vulnera.

El president

Acabat el debat, i atès que no s'ha presentat cap esmena a la totalitat, els faig saber que aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

(Aplaudiments.)

Se suspèn la sessió, que es reprendrà aquesta tarda a dos quarts de quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera de Drets Socials i Inclusió, la consellera de Recerca i Universitats i el conseller d'Esports.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre la sanitat pública

300-00075/15

El setè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la sanitat pública. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensa la terra, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Consellera, conseller, diputats, diputades... Començo saludant els professionals sanitaris que ens acompanyen, membres de Sanitàries en Lluita, i fent una pregunta retòrica, perquè la gent, moltes vegades, quan parlem de sanitat, es pregunta: al Parlament, quants diputats, quantes diputades deuen tenir mútua privada? Quants deuen fer ús de la sanitat pública? I del Govern? No sé si és el seu cas, si té mútua o no. Jo no tinc mútua sanitària. I la gent, quan s'ho pregunta, ho fa perquè veu la situació en la que està la sanitat.

Nosaltres ho diem sovint: tenim la sanitat a l'UCI després de dècades de governs que han estat afavorint més aviat els interessos privats i que cada cop ens han allunyat més de la sanitat que necessitem i que mereixem. El Síndic de Greuges, en el seu darrer informe, que ens van lliurar, parlava de 195.000 persones que estan en llista d'espera per a intervencions quirúrgiques, 170.000 que estan en espera d'una prova diagnòstica, 477.000 en espera d'una consulta externa. I les últimes dades del Ministerio de Salud diuen que Catalunya és la tercera comunitat autònoma amb més pacients en llista d'espera quirúrgica per cada mil habitants.

I la qüestió és que darrere d'aquestes xifres hi ha persones i hi ha tot un patiment, un patiment físic, un patiment, doncs, psíquic, emocional, un patiment quotidià, en definitiva. Si parlem de les llistes d'espera per a visites a especialistes, per a proves, per a intervencions, tenim exemples com les dones que fa anys que esperen una reconstrucció mamària i que, incomprensiblement, van quedar fora del termini garantit de sis mesos, o podríem parlar d'aquelles persones amb problemes d'esquena que, a part del dolor que els comporta, doncs els hi dificulta el seu dia a dia, i que han d'esperar mesos perquè les vegi el «físio» i fins i tot anys perquè les vegi el traumatòleg. A atenció primària tenim usuàries que esperen dies i fins i tot més d'una setmana perquè les visiti el metge de capçalera i que esperen mesos perquè els hi facin una

analítica. I si mirem què passa amb les urgències, el que veiem són hores d'espera, amb casos tan greus com els que denunciïn sistemàticament les treballadores i treballadors de l'Hospital del Mar. Ahir mateix, 11 de febrer, deien: «Dels 192 pacients a urgències, seixanta-quatre superen les vint-i-quatre hores. El més antic, de vuitanta-vuit anys, supera les 172 hores.»

I a mi m'agradaria posar-li situacions concretes, consellera, que hem conegut recentment. La Lorena, de setanta-quatre anys, de l'Empordà, cau i es fa mal. Va a urgències al seu hospital comarcal i, com que no hi ha traumatòleg, amb intel·ligència artificial li diagnostiquen una fractura d'escafoides i l'immobilitzen la mà i el canell, i li donen cita per a un TAC al cap de vint-i-vuit dies. Quan va a fer la prova, la veu per primera vegada un traumatòleg i li diu que no cal el TAC perquè a la radiografia ja es veu que no hi ha fractura. Resultat: li ha empitjorat la seva artrosi pel braç immobilitzat quan no calia i, a més a més, ha hagut de contractar personal per fer-li la neteja i el menjar. Total, perquè a urgències no hi havia un especialista que l'hi hauria diagnosticat millor i ni tan sols se li va fer el TAC l'endemà, si és que no es podia fer en aquell mateix moment.

Un altre cas. El David, de quaranta-cinc anys i de Lleida. El mes de juliol agafa la baixa per dolor en la zona lumbar provocat per una caiguda. Al CAP el deriven al «fisió» i li donen sis sessions que comencen a l'octubre. Set mesos després, encara està pendent de visita telefònica amb el metge de rehabilitació, que serà qui ha de decidir si el deriven o no al traumatòleg. I tot aquest temps ha estat amb dolor i amb una única resposta: «Pots viure amb aquest dolor.» Ell es va pagar l'osteòpata de la seva butxaca i, en base a la ressonància, l'osteòpata li explica que té una vèrtebra desplaçada, que hi ha opcions per treure el dolor i que, si calgués, es podria fer una intervenció quirúrgica, i, a més a més, li desbloqueja un nervi que feia que la medicació no li fes efecte i, per tant, doncs tot i que el dolor persisteix, com a mínim els calmants ara li fan efecte.

El passat dijous 16 de gener –això va transcendir públicament–, la Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública de Terrassa va fer una acció a l'Hospital de Terrassa per exigir atenció sanitària digna per a una pacient que pateix infeccions urinàries de repetició des de fa més d'un any sense que se li hagi solucionat el problema i fins i tot dient-li que no tenia cap infecció, i això li ha acabat comportant un ingrés hospitalari amb pielonefritis i sèpsia d'origen renal.

L'Albert, de cinquanta-tres anys, de Girona. Al juny li diuen que té un càncer de pròstata i a l'agost li diuen que no està escampat però que és molt agressiu. El temps d'espera garantit publicat és de seixanta dies, el full informatiu de la unitat funcional diu setanta i després la llei ho amplia a noranta. L'Albert va fer queixes a l'atenció a l'usuari i al Síndic de Greuges i va aconseguir saber que constava en llista d'espera des del 4 de setembre. Li donen hora per a la intervenció el 3 de desembre, totalment fora de terminis; es torna a queixar i l'hi avancen al 19 de novembre. El resultat és que el càncer ha fet metàstasi i, per tant, reduït dràsticament l'índex de supervivència per a aquest tipus de càncers.

Fa tres setmanes –l'últim exemple que comparteixo–, una veïna de seixanta-tres anys moria l'endemà de no ser atesa al CAP d'Olesa de Montserrat.

Cinc casos concrets entre milers que podríem compartir i que tenen una mateixa causa, i no són les treballadores en cap cas; tenen una mateixa causa, que és la falta de recursos, perquè la complexitat i el nombre de pacients, d'usuàries ha crescut, però els recursos no ho han fet en la mateixa mesura. I, malgrat tot, tenim un tresor, que és la nostra sanitat pública. I si continua sent un tresor és perquè tenim desenes de milers de treballadors i treballadores que sostenen aquesta sanitat a base de sobreforça, de sobrecàrrega i de deixar-se la seva salut, perquè si hi ha una feina que és clarament vocacional precisament és la relacionada amb la salut.

Però aquest conjunt de professionals –metges, metgesses, infermers, infermeres, personal tècnic, personal administratiu– està totalment desbordat, saturat, cremat i

esgotat. Ens falten professionals, consellera, malgrat que sembla que vostès ho neguen. El dèficit d'infermeres per naltros és innegable. Falten metges i metgesses de família en molts CAPs. No es compleixen les ràtios en molts dels CAPs d'aquest país. Els metges que tenim molts cops fan més visites de les que tocaria, perquè prefereixen això a haver de dir a pacients crònics, per exemple, doncs que no els veuran fins al cap de set dies. Tenim metges i metgesses angoixades quan veuen casos amb sospita clara de càncer i que la primera visita a l'especialista no serà fins al cap d'un mes o metgesses i metges angoixats perquè no poden dedicar tot el temps que voldrien als pacients quan entren a la consulta, perquè si ho fan generen demora en els que estan a fora de les consultes.

A les urgències hospitalàries, els professionals han de descriure on deixen les pacients anotant objectes que hi ha al voltant perquè tenim els pacients als passadissos, perquè no els poden pujar a planta, perquè tenim plantes o sales amb els llits tancats. I tenim professionals que estan assumint tasques que no els corresponen ni se'ls remuneren perquè la solució dels darrers anys a la falta de professionals ha estat anar posant les tasques dels metges o de les infermeres en altres professionals. El resultat, empíric, gràfic i demolidor, ens el dona la Fundació Galatea: la salut de les professionals sanitàries no millora, i és trist que sembli que queden tan tan tan lluny els aplaudiments de la pandèmia.

Les causes? Nosaltres les ubiquem en dues qüestions. La primera, l'infrafinançament. Fa anys que des de diversos sectors s'alerta d'un dèficit d'uns 5.000 milions anuals a la sanitat pública catalana, malgrat que la partida de sanitat és la més elevada de tota la Generalitat. I aquest dèficit és impossible d'assumir si no acabem amb l'espoli fiscal que patim, i és molt difícil acabar amb l'espoli fiscal mentre continuem sotmesos a l'Estat espanyol.

D'una banda, l'infrafinançament, però, d'altra banda, el model. Nosaltres denunciem que gran part de la problemàtica que tenim a la sanitat deriva del propi model de concertació publicoprivada i hospitalocèntric. És un model que està totalment impregnat de mercantilisme, de classisme i, directament, de corrupció. Diem que està impregnat d'un criteri mercantilista, perquè el que impera és l'estalvi de recursos en l'atenció sanitària i també en l'explotació de les treballadores. Diem que està impregnat de classisme perquè en els hospitals concertats hi ha doble i fins i tot triple llista d'espera, i els que van amb carnet de la mútua o pagant directament de la seva butxaca passen per davant d'aquelles que anem amb la targeta del CatSalut. Això en centres que, principalment, se sostenen en base al finançament públic. I parlem de malbaratament de recursos o, directament, de corrupció perquè això és el que està passant des de fa dècades dins de la sanitat catalana, i, si vol, després hi aprofundim.

La conclusió. El nostre sistema sanitari ha col·lapsat perquè el model sanitari català ha fracassat, i cal un canvi estructural. Sovint se'ns diu que som les del no a tot. És fals: tenim alternatives, tenim propostes –unes quantes, avui; el dia de la moció en compartirem més. Més recursos i canvi de model. Més recursos per reduir les llistes d'espera, per enfortir l'atenció primària i per millorar les condicions laborals de les treballadores per poder tenir més mans. I millorar les condicions laborals vol dir ser capaços d'oferir contractes estables i competitius a nivell de sou, però no només: també en formació, en docència, en recerca, en conciliació. Més recursos, per tant. I, en segon lloc, canvi de model. Iniciar un canvi de model per gestionar molt millor tots aquests recursos públics, amb una sanitat primarista, comunitària, preventiva, internalitzant ja alguns serveis, com, per exemple, el transport sanitari o el 061, i començant a desconcertar la sanitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per respondre, té la paraula la consellera de Salut, l'honorable senyora Olga Pané Mena.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bé; bona tarda, senyora diputada Estrada, president, assistents a la sessió. Gràcies per la interpellació, dona oportunitat de poder parlar del nostre sistema sanitari català. Començaré com vostè: no tinc mútua, ni jo ni la meua família, no en tenim, perquè el sistema sanitari públic és millor que el sistema sanitari privat. Ho he dit moltes vegades. No li recomano a ningú que se'n vagi al sector privat.

Segueixo com vostè. Aquest matí, pacient de tretze anys, resident a Salt, amb antecedents de tetralogia de Fallot que fa aturada cardiorespiratòria a l'institut. S'inicia reanimació cardiopulmonar a l'arribada de la unitat del SEM, es desfibrilla amb el DEA i recupera pols. Acut posteriorment el sistema SEM avançat, assegura el pols, s'intuba i es trasllada a l'UCI pediàtrica del Trueta. Està viu. M'entén?

A mi m'agradaria començar recordant que nosaltres estem aquí per millorar el sistema sanitari públic, i no m'ha sentit a dir a mi mai que rebaixem els recursos. Sé lo que significa no tenir-ne. L'hi dic perquè jo hi he treballat, al sistema sanitari públic. Però vull fer algunes dades perquè sapiguem quin sistema tenim: 130 milions d'actes atesos pel sistema sanitari públic, 130 milions l'any 23 –del 24 encara no hem acabat el tancament–; la taxa de mortalitat ha disminuït fins a 1.518 defuncions per cent mil habitants, essent el valor més baix dels últims vuit anys i amb una reducció igualment de la taxa de mortalitat estandarditzada. Avui dia es manté estable el percentatge de població que té una autopercepció bona de la seva salut, del setanta-nou i mig per cent en aquest període.

Pel que fa a l'atenció primària, gairebé 8 milions de persones identificades amb TSI, un tres per cent més que l'any anterior. El setanta-vuit per cent d'aquestes persones han fet servir els serveis d'atenció primària al llarg de l'any, amb un bon control, amb millor control que l'any anterior, de la diabetis, la hipertensió i el tractament antiagregant després d'un problema d'infart de miocardi. La satisfacció dels usuaris amb els serveis d'atenció primària també va millorar, i va millorar aquests anys, i no és mèrit meu, sinó dels que m'han precedit, però ho vull posar en valor.

Catalunya té 156 hospitals. La comunitat autònoma que ens va al darrere en té trenta-vuit. D'aquests 156 hospitals, d'aguts, seixanta-set. Fa un gran esforç el sistema sanitari català per mantenir això. La comunitat que ens ve al darrere no és Andalusia, és la Valenciana i Madrid: trenta-vuit els dos. L'activitat en el conjunt d'hospitals del Siscat s'ha incrementat, les hospitalitzacions domiciliàries també, s'han reduït els reingressos i la mortalitat intrahospitalària, i hi ha un descens de la mortalitat hospitalària per complicacions quirúrgiques. Li podria treure trenta-cinc indicadors que han millorat, però si entra a l'Aguas ho trobarà. La satisfacció dels usuaris és del 8,3 per cent de nota mitjana i una fidelitat del vuitanta-vuit per cent, que vol dir que el vuitanta-vuit per cent dels ciutadans recomanen que es vagi als centres públics.

Quan parlem de salut mental i addiccions, que ha sigut un gran problema, s'hi han posat molts esforços i recursos. Després parlarem dels recursos. Però l'activació del codi risc suïcidi, que ha augmentat en els darrers anys la detecció dels casos, ha fet que ja el 2024, per primera vegada, hagin reduït les temptatives i els suïcidis, les dues coses. Per tant, estan també donant resultat algunes de les mesures que s'han posat aquí.

Com vostè sap, estem desplegant la llei de salut bucodental que amplia la cartera de salut bucodental, sobretot amb intervencions preventives i conservadores, tal com preveu la llei. Però nosaltres tenim més ambició i volem arribar al desplegament de la llei perquè s'hi incorporin activitats reparadores, obturacions i endodòncies per a tota aquella gent que avui en dia això no s'ho pot pagar, per a tota aquella gent que té problemes de vulnerabilitat i per a tots aquells ciutadans que tenen discapacitats que els impedeixen tenir una cura adequada de les seves dents.

Recursos, parlem de recursos. Miri, jo estava a la taula quan va dir que faltaven 5.000 milions –hi estava jo. I sap? Han vingut els 5.000 milions; de fet, aquest any 2025 gairebé seran 6.000, els que han vingut, i jo segueixo dient que en falten.

Els professionals, aquí estem d'acord, és lo millor que tenim, de debò. Tenim professionals ben formats i tenim professionals motivats. Aquest any ens consten 46.300 metges col·legiats a Catalunya, dels quals un cinc per cent procedeixen d'altres països de la Unió Europea i un 9,2 són extracomunitaris. L'índex de metges és del 4,6 per cada mil habitants. Aquest índex supera la mitjana espanyola i també la dels..., és un dels més alts de la Unió Europea.

Pel que fa a les infermeres, la cosa canvia. Efectivament, n'hi ha 58.800, 1.348 de les quals són especialistes i, segons dades del ministeri, Catalunya és la principal receptora d'infermeres. No se'ns en van. Tenim un saldo positiu de 3.880 contractes entre els que van i els que venen, i ens segueix la Comunitat de Madrid amb un flux positiu de 1.400. Tenim una ràtio de 6,17 infermeres per cada mil, però el de la Unió Europea és de 8,9 i, per tant, s'han incrementat les places a les facultats d'infermeria per poder arribar a aquesta xifra. Aquest any, per primera vegada, se'n jubilaran nou-centes, però n'entraran 1.700. Hi anirem progressivament, espero, podent avançar en això.

Quant a les ràtios dels metges, també aquest any és l'any que se'n jubilen més, però també ja per primera vegada entren més residents i està previst incrementar aquest nombre de residents. En breu publicarem les taules derivades dels salaris, de l'informe de salaris que ha fet la taula d'homogeneïtzació, que com vostès sap, està al departament i podrem veure, a més, aquests salaris comparats. El que sí sabem és que el poder adquisitiu de les metgesses i metges, si els comparem amb la resta d'Europa, que és del que hi ha xifres, s'observa que Espanya es troba en una forquilla intermèdia –comparen Espanya– d'una ràtio de 2,8 vegades al salari mitjà. Això els metges. Les infermeres que estan a la banda alta dels salaris a Europa és 1,4 vegades el salari mitjà. Això ho publica cada any l'OCDE i la Unió Europea.

Finalment, no tot són flors i violes, efectivament. Tenim llistes d'espera molt importants i a pesar de que incrementa la productivitat, cada any s'incrementen les llistes d'espera. I això probablement fa que hi hagi gent que se'n vagi a l'assegurament privat. Trenta-dos per cent de ciutadans catalans tenen assegurament privat; a Barcelona, quaranta per cent. És per preocupar-se.

Per tant, em reafirmo que tenim un bon sistema de salut, però que si volem preservar el que hem tingut fins ara, és necessari fer reformes importants que garanteixin la capacitat d'adaptar els sistemes actuals ja no només a la demanda que tenim, sinó als canvis demogràfics que ens venen a sobre, a la innovació en l'àmbit molecular, diagnòstic i terapèutic en nous medicaments –*cuidado*– que tenen un preu de vuitanta mil euros i cap amunt per tractament any/pacient; són efectius, però que com vostè sap, quan nosaltres els incorporem a la nostra cartera de serveis, són per a tothom. Per tant, això posa molt en qüestió la capacitat de sostenibilitat del nostre sistema. I és precisament per això pel que hem d'actuar ara i mirar d'introduir les reformes necessàries perquè sigui sostenible i duri per als nostres fills i nets, almenys amb la mateixa qualitat que els hem rebut nosaltres.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, és el torn ara de la diputada de la CUP - Defensem la Terra, Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Miri, vostès estan molt acostumades a fer trampes, quan donen les seves dades. Començant per la quantificació dels 6.000 milions extres –els veurem, eh?, o sigui, es constatarà d'on surten aquests 6.000 milions– o quan, per exemple, parlen de la comparativa entre el sou que perceben les professionals sanitàries sense tenir en compte quin és el cost de la vida, per exemple.

La realitat està allà i es palpa. Falten metges i metgesses als CAPs, falten infermeres, i falta personal en general. Tant és així que fins i tot tenim alguns centres

construïts de nova planta que no tenen personal sanitari i que hi tenen una persona atenent al taulell i ja està, com per exemple a Viladecavalls. I després està el que li he comentat, tots els CAPs en els quals no es compleixen les ràtios de metges per població. És a dir, la realitat està allà.

I jo li insisteixo, eh? Nosaltres estem convençudes i ho tenim claríssim que la nostra sanitat pública és un tresor, però és un tresor per les treballadores i treballadors, pels professionals sanitaris, pel seu sobreesforç, en cap cas per la feina i el paper dels gestors. Gestors des dels governs i gestors des de les direccions d'aquests hospitals, com per exemple va ser el seu cas quan era gerent de l'Hospital del Mar.

Nosaltres tenim claríssim que, per gaudir de la sanitat que necessitem i que mereixem, cal que deixem enrere l'actual model sanitari, que només està pensat per fer negoci. I sempre ho expliquem: el model de concertació publicoprivada té aquest objectiu. En el seu dia, tenia sentit que concertéssim activitat perquè, quan es van transferir les competències, no hi havia prou infraestructures per poder prestar el servei. Tenia sentit. El que no té sentit és que posteriorment, cada vegada que es construïen nous hospitals o centres sanitaris, s'anessin donant a cada fundació de torn com si fos un regne de taifes. I com si s'haguessin repartit el pastís perquè es tractava d'això, en realitat, de repartir-se el pastís de la sanitat.

Vostè va afirmar que a la gent no li importa si l'atenen en un centre de gestió directa o privada, mentre l'aprovisionament sigui públic i no hagi de pagar. Consellera, jo li recordo que la sanitat, la classe treballadora, la nostra sanitat, ens la paguem naltros amb els impostos; no vivim de la caritat burgesa ja. I això de que a la gent no li importa, és cert fins a cert punt, perquè quan ens adonem de què és el que hi ha darrere de la col·laboració publicoprivada, a la gent ja li comença a importar més que, en definitiva, és que amb diners públics es faciliti el benefici privat.

I naltros afirmem que tot el sistema està impregnat de classisme i de criteri mercantilista, però també d'un malbaratament de recursos i fins i tot de corrupció, perquè malbaratem recursos quan no controlem què es fa amb els diners públics a tota aquesta sanitat concertada i a tot l'entramat de consorcis. Malbaratem recursos quan orientem el sistema a l'hospitalocentrisme, perquè és el que permet facturar a la sanitat concertada. I no és casualitat que la major part de la primària estigui en mans de la gestió directa i, en canvi, l'hospitalària estigui en mans de la concertada. I després ens queixem que les urgències estan saturades. Normal, com diu la Focap, només destinem un quinze per cent del pressupost en salut a atenció primària, que hauria de ser la principal porta d'entrada.

Però també parlem de corrupció, quan hem vist sous i honoraris pornogràfics de directius i membres dels consells d'administració, quan hem vist l'opacitat al servei del trilerisme dels conglomerats empresarials de les fundacions sanitàries, coses que queden perfectament recollides en el principal cas de corrupció de la sanitat catalana que és Innova, que el va destapar la CUP fa una dècada. I és que, a més a més, avui el simple fet de parlar de concertació en la sanitat ja és parlar de corrupció, perquè, consellera Pané, vostè sap que tenim absolutament tots els concerts caducats i estem en una situació de frau.

Des de l'entrada en vigor de la llei espanyola de contractes del sector públic, que dona compliment a les directives de la Unió Europea, ja no és possible fer contractes de gestió de serveis públics mitjançant concerts o bé es fan concessions de serveis o bé contractes de servei en funció de si s'assumeix o no el risc operacional. I miri, jo l'hi repeteixo, per si no ho sap, vostès ara mateix tenen tots els concerts caducats des de fa anys i els han anat prorrogant de forma fraudulenta. I ara asseguren que aprovaran en breu l'avantprojecte de llei d'acció concertada de la sanitat, que és una aposta que no té recorregut perquè la sanitat concertada té els dies comptats. I el que ve darrere són els fons d'inversió o les grans companyies sanitàries, com per exemple les que han «timat» el Govern espanyol amb el cas de Muface. Perquè les directives comunitàries que han forçat la llei de contractes del sector públic espanyola,

precisament responen a l'interès d'aquestes grans companyies per entrar dins de la sanitat per repartir-se el pastís.

Llavors continuarà dient, consellera, sense despendinar-se, que a la gent no li importa qui gestiona la sanitat d'aprovisionament públic quan l'hospital sigui d'un fons voltor? Ho continuarà dient? Miri, només hi han dos camins ara mateix: gestionar de forma directa la sanitat catalana i garantir la seva qualitat o deixar que se la venguin al millor postor. I mentrestant, mentre els successius governs van posant pedaços, el que veiem és això, que aboquem la gent i les treballadores a la sanitat privada.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn de rèplica de la consellera. Té la paraula quan vulgui.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Moltes gràcies de nou. Bé, sobre el tema del finançament, perquè veig que no hi ha manera que ho entengui... No em dec explicar. A veure, l'any 2019 gastàvem 10.000 milions, a l'any 2025 gastarem 16.000 milions. Si fa una resta són 6.000, una mica més de 5.000, val? Venga. Lo que gastem. Quin és el pressupost? Ah, atenció, aquí està la cosa. Resulta que el pressupost és el del 2023. Com vostè sap, no s'ha prorrogat. I el 2023 el pressupost ja tenia un diferencial respecte del que es gastava de 2.000 milions. Aquest any, si no hi ha aprovació de pressupostos, que sembla que és el que passarà, la diferència entre el que es gastarà i el pressupost serà de 4.000 milions.

Per tant, aquest tema és un tema seriós i és un tema que compromet efectivament el finançament sanitari i compromet el finançament de la pròpia Generalitat, sobretot compromet les tresoreries; per cert, les tresoreries de bona part del sector concertat. Si no existís el sector concertat, no ens quedaria més remei que en lloc de 16.000 gastar-ne 13.000, perquè qui deixem de pagar els dos últims mesos és el sector concertat. Per tant, no només presten serveis assistencials d'acord amb tots els paràmetres de qualitat, sinó que a més ens ajuden realment a finançar el sistema.

Aquest any el Govern, per tal de que puguem anar treballant de manera ordenada, només per Salut –només per Salut– va aprovar un acord de govern a finals de desembre que autoritzava Salut a gastar lo mateix que l'any passat –gastar lo mateix que l'any passat, no el pressupost, que el pressupost ja l'hem deixat a part–..., a gastar lo mateix que l'any passat més un 3,2 per cent. Per què un 3,2 per cent i no un cinc per cent o un u per cent? Perquè el 3,2 per cent és lo que surt d'aplicar la regla de la despesa, que ha tornat a entrar en vigor aquest any, de la Unió Europea. Aquest és el motiu. No hi ha cap Administració que pugui superar aquest nivell de despesa. Per tant, això ens dona el màxim possible que es pot pagar.

Jo estic d'acord amb vostè en què calen reformes, d'un altre tipus; discrepem en el model, n'hem parlat algunes vegades i està bé. Vull dir, vostè té una opinió i jo en tinc una altra. Jo veig que les dades generals se sustenten i, per tant, val la pena aprofundir en un model com el que tenim. No és un model de col·laboració públicoprivada com el que vostè explica; és un model, efectivament, de concertació, i la majoria dels proveïdors que hi han són els consorcis, són les fundacions en què s'han transformat hospitals municipals, hospitals on participen els municipis, on participen els propis regidors del municipi.

Precisament perquè creiem que calen reformes i que calen reformes sobretot en l'àmbit de l'atenció primària, perquè l'atenció primària pugui ser més resolutiva, CAIROS..., hem posat en marxa la reforma CAIROS..., la proposta CAIROS..., el col·lectiu CAIROS. Que a les primeres propostes que ha fet, que n'ha fet en deu àmbits i vint-i-cinc propostes, les ha centrat precisament en l'àmbit de l'atenció primària i el treball integrat amb serveis socials, amb drets socials, amb l'ànim d'afrontar aquest tsunami que ens ve de gent gran; jo entre ells.

Finalment, cal adaptar la directiva europea. Suposo que se l'ha llegit. Suposo que se l'ha llegit, però si se l'ha llegit deu haver vist que hem d'adaptar, precisament, la llei de concertació, i que si no ho fem, serà quan podran entrar els fons voltors, que vostè diu. Només reformant la llei de concertació, només adaptant-la podrem evitar això, perquè, si no, no ens quedarà més remei que no considerar la qualitat ni la tradició de les institucions ni la continuïtat, sinó que haurà d'anar tot a preu, sense considerar la resta d'aspectes que necessàriament ha de tenir la sanitat, com la longitudinalitat, la continuïtat i, des del meu punt de vista, el servei públic que està tan dignament oferint.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre la situació del registre d'entitats esportives

300-00071/15

Passem ara al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la situació del registre d'entitats esportives, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I per exposar-la, té la paraula, en primer lloc, el diputat José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Vicepresidenta, diputats, diputades, treballadors... Honorable conseller d'Esports, avui m'adreço a vostè per manifestar, per posar de manifest una problemàtica que afecta de manera directa el teixit esportiu del nostre país: els retards en la tramitació del registre d'entitats esportives de la Generalitat de Catalunya. Aquesta situació suposa un fre per als clubs, federacions i esportistes que, amb il·lusió i esforç, treballen diàriament per fomentar la pràctica esportiva i transmetre els valors que ens defineixen com a societat.

El Registre d'Entitats Esportives de la Generalitat de Catalunya, adscrit al Consell Català de l'Esport, és una oficina pública que té com a finalitat la inscripció dels clubs o associacions esportives, l'adscripció de les seccions esportives d'entitats no esportives i la inscripció de les agrupacions i federacions esportives catalanes.

Aquest registre és essencial per al reconeixement legal de les entitats esportives segons la llei de l'esport, i és requisit indispensable per optar a ajuts, participar en competicions oficials i gaudir d'altres beneficis legals.

El Registre d'Entitats Esportives de la Generalitat de Catalunya ens ofereix diversos tràmits per a les entitats, entre els quals en destacaré quatre, que al final ve a ser el resum de la vida d'una entitat. Imaginem que volem fer una entitat: ens preparem, ens preparem amb els companys i companyes i anem a registre. Llavors, primer punt: fem la inscripció de la nostra entitat esportiva. El registre ens permet el registrament oficial d'una nova entitat esportiva a Catalunya. I aquí és quan arribem alegres i verges al registre. Tenim un projecte nou per engegar, moltes ganes i il·lusió per tirar endavant una idea; encara tenim paciència, tenim tot el futur per endavant.

I passa el temps i llavors arribem al punt 2. El punt 2 és la modificació de punts dels estatuts de l'entitat, ja sigui per canvis en els objectius, en l'estructura o altres aspectes rellevants. Aquí, com a entitat, comencem a perdre l'esperança d'aconseguir un tràmit de forma ràpida.

I llavors entrem al punt 3. El punt 3 és el nomenament, la suspensió o el cessament dels membres de la junta directiva. Després d'un temps de funcionament, venen els canvis, les modificacions, les noves incorporacions i els comiats de companys de cursa, alguns d'agradables, alguns comiats agradables, d'altres són desagradables. Al final són els canvis en la composició de l'òrgan de govern de l'entitat. I aquí la tristor ja s'ha apoderat de les nostres inquietuds quan volem fer canvis.

I altres tràmits necessaris a altres administracions, a més a més, ens pressionen per aconseguir aquest canvi que mai acaba d'arribar.

I, finalment, llavors arriba aquell dia que ningú no vol, que és el punt 4, que és la dissolució de l'entitat esportiva. Es tracta de donar de baixa l'entitat al registre oficial. Llavors, ja coneixem els resultats de la burocràcia, la lentitud dels tràmits. I aquí la melangia és tan gran que, com en alguns casos que conec, doncs, ja no tenim ni interès en notificar aquesta dissolució.

Llavors –fora bromes–, al final la desesperació de les entitats és gran perquè impedeix portar a terme actes essencials com la sol·licitud de subvencions, determinades gestions bancàries o el pagament d'impostos i altres tràmits legals.

Els terminis per a la resolució dels tràmits depenen sempre de la complexitat i la càrrega de treball del registre. És important tenir en compte, doncs, que a finals de l'any passat hi havia més de 2.500 accions pendents de gestionar, superant el termini legal. Segurament vostè ens podrà donar dades que siguin més correctes, més fefaents o més actuals.

Als darrers anys el registre experimentat un augment significatiu en el nombre d'entitats inscrites; actualment compta amb més de vint mil clubs, més de setanta federacions, més de quaranta consells esportius, més de dos mil seccions esportives i només una conselleria. Però bé, fins fa dos dies no teníem ni conselleria i sí que teníem tots aquests clubs, federacions i consells esportius. Llavors, vistes les actuacions que en aquests pocs mesos s'estan fent, està clar que aquesta conselleria era del tot necessària.

Catalunya ha construït al llarg dels anys un model esportiu fort i dinàmic, basat en la implicació de milers d'entitats i voluntaris que fan possible que l'esport arribi a cada racó del nostre territori. Aquest potencial, però, no es pot veure compromès per una gestió administrativa lenta i de vegades excessivament burocràtica. És imprescindible que la Generalitat actuï amb agilitat i eficiència, com ho està fent, penso, per garantir que els clubs i les federacions puguin operar sense entrebancs innecessaris.

La realitat ens demostra que els retards en els tràmits del registre suposen un obstacle per al desenvolupament esportiu: clubs que no poden rebre subvencions, esportistes que no poden competir sota l'empareda de les seves federacions i iniciatives que queden parades per simples qüestions administratives.

Aquestes situacions són complicades en un país que està apostant fermament per l'esport com a eina de cohesió social i salut pública. Per això és imprescindible una revisió en profunditat del sistema actual. Cal reduir la burocràcia, simplificar els tràmits i establir mecanismes que permetin respostes ràpides i eficients.

L'aposta digital ha de ser una eina clau en aquest procés, permetent que les entitats esportives puguin gestionar els seus tràmits de manera àgil. Pensem també que cal establir un servei d'assistència especialitzada que doni suport als clubs i federacions en la gestió dels seus tràmits.

A més, hem d'aprendre d'experiències exitoses d'altres països que han implantat models eficients en la gestió esportiva. Podem observar en determinades regions europees que han aconseguit fer més àgils aquests processos amb inversions en tecnologies digitals i amb un compromís ferm per part de les seves administracions públiques.

L'esport català necessita solucions immediates, i, des de les entitats esportives, confien... –confiem, perquè jo em considero part d'aquest entramat, ja que pertanyo a diferents entitats–, confien –dic– en actuacions fermes per part del Govern per posar fi a aquesta situació.

Tots plegats desitgem assolir un model eficient, modern i àgil que estigui a l'alçada del dinamisme i la força del nostre teixit esportiu. No podem permetre que la burocràcia es converteixi en un obstacle per a l'esport.

Davant d'aquestes dificultats, el Govern de la Generalitat ha aprovat, ha anunciat recentment un pla de xoc per fer més modern, més digital i més eficaç el servei de

registre d'entitats esportives. Aquest pla inclou mesures que ens agradaria conèixer. La part digital d'aquesta documentació, la contractació temporal de personal, la millora en l'atenció telefònica, tot el que es pugui explicar.

Aquestes iniciatives van en la línia de tot el que ens va explicar vostè, honorable conseller, com a projecte en una primera compareixença a la Comissió d'Esports. Aquell dia, fa relativament molt poc, ens va fer una diagnosi de la situació de l'esport i l'activitat física a Catalunya, i va plantejar, a partir d'aquesta diagnosi, uns objectius clars, coherents i entenedors.

El primer punt d'aquests objectius, en aquella compareixença, va ser, explico literalment..., llegeixo literalment: «Agilitzar els processos administratius. Una de les prioritats del Govern serà establir una col·laboració més estreta entre els ajuntaments, els clubs, les federacions i altres agents esportius per optimitzar els recursos i agilitzar els processos administratius i la coordinació entre els actors esportius i les administracions.»

I això és el que aquest país necessita, compromisos, però, sobretot, accions de govern per enfortir el teixit esportiu català, millorant les infraestructures i promovent una administració més eficient i accessible per a totes les entitats implicades. Ens agradaria, conseller, que ens pugui explicar tots aquests temes, aquest pla de xoc, i si més endavant es prendran més mesures.

És fonamental entendre que darrere de cada club i federació hi ha persones que dediquen el seu temps i esforç de manera altruista per tirar endavant projectes esportius. Necessiten el suport de l'Administració per continuar creixent i oferint oportunitats a esportistes de totes les edats.

Conseller, aquestes primeres actuacions que s'han anunciat i que han començat a posar en marxa per eliminar les burocràcies que no ens porten enlloc són una bona notícia. De fet, són una magnífica notícia. Que es podien haver fet abans? Segurament, però aquí estan i benvingudes siguin. I penso que ens hem de felicitar per la celeritat entre la proposta feta pel Govern i la realitat. La comunitat esportiva catalana espera respostes concretes i mesures efectives.

Junts –no com a grup parlamentari, sinó com a conjunt d'administracions, de diputats i diputades (*rialles*)– hem de poder construir un model de gestió que respongui a les necessitats reals de les entitats i dels esportistes del nostre país.

Com que no li faré rèplica, ja li agraeixo, doncs, totes les explicacions que ens pugui donar ara i més endavant.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és el torn del conseller, i té la paraula l'honorable Berni Álvarez Merino.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Bé; gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputat. Bona tarda a tothom. Com vostè ha dit, li donaré dades: 2.870 expedients pendents de tramitar, set mesos de retard per modificar la junta directiva d'un club, nou mesos de retard per inscriure noves entitats esportives, dos anys de retard per modificar uns estatuts, i al final de tota aquesta cadena, 750.000 esportistes catalans, aproximadament, que ho pateixen. Com veiem, són xifres realment difícils d'entendre.

Tal com vam anunciar a la compareixença –i com vostè ha dit abans– del passat mes de setembre, una de les prioritats de la nova conselleria és optimitzar els recursos i agilitzar els processos administratius, així com la coordinació de tots els actors esportius i les administracions.

Com molt bé saben vostès, els clubs esportius i federacions es veuen sovint afectades per procediments llargs, poc àgils i costa a vegades entendre com un retard amb una gestió tan simple com pot ser un canvi de president o un tresorer pot afectar d'una manera tan forta a la gestió diària d'un club. Obrir un compte corrent, de-

manar una pòlissa de crèdit pot fer desesperar a gent i fer que projectes esportius decaiguin.

En primer lloc, jo crec que cal entendre la transcendència del registre. No és només una simple base de dades, sinó que és el fonament que permet a milers d'entitats desplegar la seva activitat: organitzar competicions, gestionar recursos, accedir a subvencions, etcètera, com vostè molt bé ha dit.

Tenint en compte que això afecta el teixit català –que el teixit català és el més fort de l'Estat, amb molta diferència– estem parlant de prop de 21.000 clubs esportius, amb més de dos mil seccions esportives i amb setanta-dos federacions. Sense un registre actualitzat, eficaç i funcional, aquestes entitats es troben en una situació de fragilitat administrativa greu, cosa que pot comprometre la seva viabilitat i el seu impacte social.

Saben quants tràmits gestiona el registre? Estem al voltant d'una mitjana d'uns 1.700 tràmits mensuals. Amb un esforç els darrers anys, és veritat, però amb moltes mancances. Ara mateix estem amb deu persones, tot i aquest petit esforç dels últims anys, però cal agilitzar-ho, per la feina, per les entitats i també pels treballadors que ho gestionen, que reben una pressió molt alta.

En definitiva, i com vostè molt bé ha dit, cal reduir la burocràcia. Per aquest motiu, el Govern ha pres una decisió més que necessària, que és l'aprovació del pla de xoc per a la modernització del registre d'entitats esportives. Aquest pla s'emmarca dins de l'estratègia global de reforma de l'Administració pública, i busca situar l'esport al centre de les polítiques públiques. L'objectiu és clar, eliminar els colls d'ampolla, agilitzar la gestió i posar a disposició de les entitats un servei eficient, àgil i transparent.

Què intentem aconseguir amb aquest pla de xoc? Sis objectius molt clars i que vull diferenciar.

El primer, digitalitzar i gestionar íntegrament per mitjans electrònics. Així podem atendre i tramitar els expedients dins d'un termini..., del termini legal dels tres mesos –pensem que fins ara estem encara funcionant en paper, escanejant i pujant a la plataforma. És massa feina i massa farragós per poder ser àgils en la tramitació.

Segon punt, traslladar l'atenció telefònica del registre al telèfon 012, perquè la ciutadania pugui contactar-hi directament i així respondre de manera més ràpida i també més personalitzada al sector esportiu que ho requereixi.

Tercer punt, redefinir i racionalitzar com es tramita el registre en coordinació amb el Departament de Justícia i Qualitat Democràtica per tal d'agilitzar la gestió dels expedients per fer més eficient i eficaç la seva resolució, simplificar tràmits i reduir la burocràcia innecessària.

Quart, implantar el model de governança de dades segons el model d'administració de la Generalitat de Catalunya. Per garantir-ne la qualitat, modernització de la gestió i integrar-les, és necessari fer aquest pas i integrar-ho a la plataforma transversal de dades. Això ens permetrà contrastar la informació, assegurar que sigui fiable i accessible i alinear-la amb els estàndards de transparència de la Generalitat. Actualment el registre, com vostès saben, depèn del Consell Català de l'Esport.

Punt número cinc, modificar el decret de registre segons la redefinició del procediment de gestió, per així poder garantir que la normativa estigui actualitzada i el funcionament del registre sigui més àgil. Això ens permetrà adaptar els procediments a les necessitats actuals i reduir els tràmits innecessaris i augmentar la claredat i la comprensió de les normatives per als usuaris.

I sisè, i en últim lloc però fonamental, ampliar la plantilla del registre, contractant més personal. Això ens permetrà reforçar i accelerar els terminis pendents i intentar ficar-nos al dia amb un termini raonable. Per això reforçarem l'equip amb vuit persones més –pràcticament el doble de la quantitat que hi ha actualment en plantilla– i ens permetrà, com els deia abans, resoldre l'acumulació d'expedients millorant molt els temps de resposta.

Aquest acord de govern no només reforma l'Administració, sinó que transforma estructuralment el sistema per garantir que les entitats esportives treballin sense traves innecessàries. Volem que qualsevol club, des d'un petit de barri fins a un club o una gran federació, operi amb seguretat, compti amb garanties i rebi el suport d'una administració moderna i eficient. Alhora, és una oportunitat per reconèixer i valorar la feina incansable dels milers de persones que dia rere dia fan de l'esport un pilar fonamental del nostre país. Amb aquest pla no només solucionem un problema, sinó que enfortim per a un futur molt millor on l'esport català pugui continuar sent el motor d'una Catalunya més activa, saludable i inclusiva.

Com veuen, tot està relacionat també amb l'altre eix, el de l'Esport 360, i tot té..., jo crec en la millora administrativa sigui gran, molts dels programes que podem assolir a partir d'aquest altre eix serà molt més fàcil, serà més fàcil d'assolir. Perquè cada pas que donem, com l'agilització administrativa de què parlàvem ara, la modernització del registre, forma part d'una aposta perquè l'esport esdevingui una eina d'educació, d'inclusió social i de cohesió, i que permeti a qualsevol persona, independentment de la seva edat, condició o situació econòmica, participar-hi i gaudir-ne. Un esport que no només formi atletes i esportistes, sinó també ciutadans més compromesos, més saludables i més solidaris. Perquè, en definitiva, no es tracta només d'organitzar competicions o gestionar instal·lacions. També hi estem a sobre, perquè garantir que totes les persones, independentment de la seva edat, puguin practicar l'esport com a bé essencial que és.

Nosaltres seguirem treballant; evidentment podem millorar i en aquest pas estem perquè ningú es quedi enrere. Perquè aquest és el compromís del Govern de tothom: esport per a tothom.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. El diputat ha anunciat que no farà rèplica? (*Pausa.*) No; no farà rèplica.

Interpellació al Govern sobre la gestió dels residus

300-00073/15

Per tant, passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la gestió de residus, en aquest cas presentada pel Grup Parlamentari Comuns. I per fer l'exposició té la paraula en primer lloc el diputat Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, vicepresidenta. Consellers, conselleres, diputats i diputades, ens trobem de nou. Consellera Paneque, gestió de residus. Creiem que la gestió de residus a Catalunya es troba en un punt d'inflexió, permetin-me dir, crític. Catalunya té la responsabilitat i també té la capacitat de liderar un canvi estructural en la gestió de residus, però això exigeix mesures d'una banda concretes, però també una estratègia alineada amb els objectius europeus; sense canvis no es podrà avançar cap a un model realment circular i sostenible. Per tant, demanem al Govern que adopti les mesures imprescindibles per abordar de manera immediata els greus problemes que afecten la gestió de residus a Catalunya. Aquests reptes no poden esperar més i per aquest motiu li formulem aquesta interpellació, que inclou deu punts.

En primer lloc, la legislació de prevenció. Exigim l'aprovació immediata d'una llei de prevenció de residus ambiciosa, que transcendeixi la mera declaració d'intencions. El nostre acord d'investidura i també el pla normatiu de la Generalitat inclouen aquesta llei, però no tenim encara notícies. Aquesta llei ha de respondre positivament a les mocions aprovades per aquest propi Parlament que insten explícitament el Govern a elaborar una llei marc que abastés els canvis legislatius necessaris per

avançar cap a una economia circular baixa en carboni i basada en la sostenibilitat, en la producció neta, la responsabilitat ampliada del productor i el residu zero.

La llei del canvi climàtic ja establia també l'obligatorietat d'una llei de prevenció de residus i ús eficient dels recursos. Consellera, fins quan el Govern seguirà posposant una legislació que realment ataqüi l'arrel del problema, la generació excessiva de residus?

En segon lloc, planificació territorial estratègica. Cal revisar de manera immediata el pla territorial sectorial d'infraestructures de gestió de residus. Aquest pla ha de garantir una distribució equitativa i eficient de les infraestructures, resoldre situacions com ara el tancament de l'abocador de Solius, per exemple, el qual, un cop tancat, obliga a transportar els residus a grans distàncies, amb els costos ambientals i econòmics que això comporta. Aquest pla ha d'apostar per un model descentralitzat amb infraestructures probablement de menor dimensió i més properes als punts de generació de residus i que es compleixin, tanmateix, rigorosament els criteris ambientals i de salut pública. Aquesta proximitat ha de ser entesa com una eina per reduir l'impacte del transport, fomentar la responsabilitat local en la gestió dels residus i facilitar la implantació de sistemes de recollida selectiva més eficients.

Consellera, quan tindrem un mapa clar i definit d'infraestructures que garanteixi una gestió de residus equitativa i sostenible per a tot el territori català, evitant aquesta concentració excessiva amb un model més descentralitzat i proper, però sempre amb aquests criteris tècnics i ambientals rigorosos?

En tercer lloc, participació ciutadana i transparència. Cal que el Govern garanteixi la participació efectiva de la ciutadania i de les entitats ecosocials en la definició, en la implementació i en el seguiment de les polítiques de gestió de residus.

Consellera, quins mecanismes concrets implementarà el Govern per garantir una participació ciutadana real i efectiva més enllà de consultes públiques formals i com assegurarà la màxima transparència en la informació relacionada amb la gestió de residus, incloent-hi dades sobre costos, impactes ambientals i compliment normatiu?

En quart lloc –i probablement el més important–, transició justa. Els comuns proposem que es renovi la moratòria de la incineració a Catalunya, seguint els acords adoptats pel Ple del Parlament en diferents mocions, mitjançant la redacció d'un pla per al tancament i desmantellament de les incineradores existents, acompanyat amb un programa de reconversió industrial i laboral que garanteixi la protecció dels llocs de treball i ofereixi alternatives econòmiques viables per als municipis afectats.

Quines mesures concretes i, per tant, amb quina dotació pressupostària implementarà el Govern per assegurar que el tancament d'incineradores no es tradueixi en una crisi social i econòmica per als treballadors i treballadores i els municipis afectats?

Cinquè lloc, gestió de purins. Reclamem un reforçament contundent dels mecanismes de control i inspecció tant en el tràfic internacional de residus com en la gestió dels purins. És imprescindible una actuació contundent per aturar la contaminació hídrica derivada d'una gestió inadequada dels purins. Cal conèixer l'estat d'aplicació i els resultats concrets dels plans d'actuació derivats del decret de 2019, particularment en comarques crítiques com ara Osona.

El mateix decret preveia tres anys per revisar els programes d'actuació, que ja han finalitzat. A més, demanem que el Govern es mostri obert a incorporar les recomanacions de la sindicatura de greuges, incloent-hi mesures per abordar la problemàtica de la macrocefàlia de la cabana porcina.

Quines mesures concretes prendrà el Govern, més enllà de les ja existents, per abordar de forma efectiva i urgent la contaminació per nitrats, especialment a les zones vulnerables? I està disposat a considerar una moratòria a l'expansió de la cabana porcina, tal com suggereix la sindicatura de greuges?

Sisè lloc, control i sancions. Esment a part són els abocaments il·legals de més de quaranta mil tones de residus de l'empresa Griñó als abocadors dels municipis de Lleida, Constantí i Riba-roja d'Ebre, que posa de manifest la necessitat d'una gestió de

residus transparent i d'una lluita *ferma* contra els delictes mediambientals. Aquest cas recorda la importància d'una acció conjunta d'administracions, empreses i ciutadania per protegir el nostre entorn; la impunitat no pot ser una opció.

Consellera, quin és el capteniment del Govern en relació als delictes de tràfic de residus en abocadors de Catalunya?

En setè lloc, suport als municipis i fiscalitat justa. Demanem que s'incrementi el fons de residus creat per llei amb més recursos directes per part del Govern. S'ha d'establir una línia concreta per als ajuntaments que els permeti la transició cap a la implementació de sistemes de pagament per generació, el que diem la «taxa justa», sense que això suposi un augment excessiu de la pressió fiscal sobre la ciutadania.

Aquests fons permetrien a municipis petits o amb menys recursos, com ara als municipis rurals, implementar sistemes de recollida selectiva eficients i de pagament per generació sense haver de repercutir tots els costos a la ciutadania.

Com garantirà el Govern la implementació de la taxa justa als ajuntaments com un veritable incentiu per a la reducció de residus? Està disposat a incloure més recursos al fons de residus?

En vuitè lloc, responsabilitat ampliada del productor efectiva i el que en diem «economia circular» i innovació. Demanem una proposta concreta del sistema de responsabilitat ampliada del productor que garanteixi que els fabricants internalitzin els costos ambientals reals dels seus productes i embalatges, fomentant així la prevenció en origen i la circularitat dels materials.

També demanem al Govern que impulsi decididament l'economia circular com a model de gestió de residus, promovent la investigació, el desenvolupament i la implementació de tecnologies i processos innovadors que permetin maximitzar l'aprofitament dels recursos i, alhora, minimitzar la generació de residus i tancar els cicles de materials. Això inclou el suport a projectes d'ecodisseny, reutilització, reparació i reciclatge d'alta qualitat.

Quines mesures concretes i quina dotació pressupostària preveu el Govern per fomentar la innovació en el sector de la gestió de residus i per facilitar la transició cap a un model d'economia circular real i efectiva a Catalunya? Quan veurem un sistema que realment obligui els productors a responsabilitzar-se del cicle de vida complet dels seus productes, des del disseny fins a la gestió final com a residu?

I sobre responsabilitat del productor, i també com a economia circular, aprofito per donar suport a les reivindicacions de la plantilla de Vidrieria Rovira –que avui han estat presents a aquest Parlament– i que és un exemple de com la pròpia empresa i el propi sector econòmic poden contribuir a l'economia circular, i com que desaparegui una empresa com aquesta a la Zona Franca suposaria també uns impactes més enllà dels econòmics que tenen a veure amb aquesta economia circular.

El punt nou. Millors tècniques disponibles –les MTD– i eficiència. Exigim també que el Govern adopti i promogui activament l'ús de les millors tècniques disponibles en totes les instal·lacions de tractament de residus a Catalunya. Això inclou la implementació de mesures per a la reducció d'emissions, les olors, emissions difuses, emissions de torxes, la minimització del soroll i les vibracions, reducció del consum d'aigua i del volum d'abocament, millora en la depuració d'aigües residuals i la prevenció i limitació de les conseqüències d'accidents, així com la millora de l'eficiència energètica.

Quines MTD concretes ha analitzat el Govern? Amb quins resultats? I com pensa garantir la seva implementació efectiva en totes les instal·lacions, incloent-hi també un calendari d'aplicació i un règim sancionador en cas d'incompliment?

I, per últim, el desè punt, alineació amb el Premet25. És fonamental que totes les polítiques i accions del Govern en matèria de residus estiguin perfectament alineades amb els objectius i estratègies establerts en el programa metropolità de prevenció i gestió de recursos i residus municipals 2019-2025, el que es coneix com a Premet25.

Cal, per exemple, que les futures estratègies de gestió de residus de la Generalitat estiguin coordinades amb les accions que ja estan duent a terme a nivell metropolità per evitar duplicitats i maximitzar l'eficiència.

Consellera, de quina manera concreta el Govern pensa garantir aquesta alineació? I quins mecanismes de seguiment i avaluació s'establiran per assegurar el compliment dels objectius del Premet25 i els programes que el succeeixin?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és el torn de l'honorable consellera Sílvia Paneque i Sureda. Per respondre, té un temps de deu minuts.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Intueixo, diputat, que em trobaré una moció tipus decàleg, eh? (*La consellera riu.*) O més. (*Remor de veus.*) Sí, ja sabem que la fama els precedeix, eh?, respecte a la longitud de les mocions. (*La consellera riu.*) Si em permet la broma, perquè al dir «deu punts»..., la veritat que li agraeixo, eh?, l'estructura dels deu punts.

Jo pensava primer donar algunes dades també que ens emmarquin, doncs, en quin moment estem a Catalunya. És veritat que jo, com a portaveu d'Acció Climàtica, a la comissió, en l'anterior legislatura, sovint feia la reflexió: estem parlant molt d'aigua en el context de sequera, estem parlant molt de transició energètica, però tenim un àmbit, eh?, que ens va quedant com amagat en el debat polític, que és el de la gestió de residus, quan s'estan donant en aquests moments, i ja es donaven llavors, problemàtiques vinculades..., vostè ha fet esment de Solius, podríem parlar també de Vacamorta; per tant, realment, és una qüestió, especialment en la demarcació de comarques gironines, doncs especialment present. Per tant, traslladar-li el compromís, eh?, com a consellera i des del Govern de Catalunya, de transformar la nostra manera de viure, de moure'ns, de produir i, en aquest sentit, actuar també en l'àmbit de la gestió de residus.

Li deia..., algunes dades també per fer-nos una idea d'on som. En residus, l'any 2023, es van generar 3,77 milions de tones de residus municipals; això vol dir un 1,7 menys respecte a l'any anterior. La taxa de recollida selectiva va ser la més elevada dels darrers quinze anys –es va arribar fins al quaranta-nou per cent–, i això, fixi's, no és mèrit en absolut d'aquest Govern, segur, perquè acabem d'arribar i, a més a més, estic parlant de l'àmbit municipal, eh?, però sí que volia posar en context algunes dades. A aquesta xifra, la del quaranta-nou per cent, si li restem l'onze per cent d'impropis, vol dir que la fracció d'envasos lleugers és la que més impropis acumula, amb un trenta-dos per cent, però vol dir que d'aquest quaranta-nou hem de tenir en compte que un onze per cent són impropis en les diferents fraccions. Per tant, estem en xifres, en tot cas, que encapçalen el nostre entorn a nivell espanyol, però és veritat que tenim una lleugera tendència a la millora, però no suficient com per atrapar els objectius que tenim marcats.

Des d'aquesta perspectiva, per tant, en aquests últims quinze anys sí que s'ha augmentat significativament la recollida d'envasos: avui reutilitzem el doble de plàstic que el que fèiem respecte a l'any 2009. La recuperació de la fracció orgànica també augmenta, però tot i així –element negatiu–, la fracció de la resta encara és majoritària respecte al total de residus que es generen: representa en aquests moments un cinquanta-tres per cent del total. Per tant, aquí..., l'hi deia: potser en altres fraccions millorem lleugerament –no prou–, però en l'àmbit de la fracció resta, realment, aquí hi ha una feina a fer important. L'any 2023, el quaranta per cent dels residus municipals van ser reciclats, el divuit per cent es van valoritzar energèticament i un trenta-dos per cent va acabar a dipòsits controlats. Altres dades a tenir en compte: la recollida selectiva assoleix el 46,7 per cent; per tant, això representa un nivell de reciclatge del 40,3.

Per tant, resumint totes aquestes dades, hem millorat significativament els últims anys i a la vegada hi ha un recorregut de millora i feina per fer. Per tant, cal accelerar el ritme actual per assolir l'objectiu de reciclar el cinquanta-cinc per cent aquest any 2025, i actualment encara hi ha un 25,5 per cent de fracció resta que no rep un tractament previ a la disposició final.

Hi ha més dades, però en qualsevol cas entrarem en els eixos que vostè, doncs, em marcava com a prioritaris i que han de formar part d'aquesta futura moció. Quatre grans prioritats que tenim des de la conselleria i des de l'Agència de Residus de Catalunya.

Fer efectiva la llei de residus. Efectivament, aquest és un compromís que no sé quantes vegades el devem haver votat en aquest Parlament; l'anterior legislatura recordo que moltes, eh? Per tant, està incorporat, com vostè també deia, en el pla d'acció de govern i en el pla normatiu per a aquest 2025; l'inici, eh?, l'inici de tramitació. Per tant, fer efectiva la llei de residus.

Collaborar amb el món local –vostè també en feia esment. Hi ha algunes experiències exitoses; precisament dilluns teníem el consell d'administració de l'Agència de Residus de Catalunya i aprovàvem línies de suport als ajuntaments en aquesta implantació de la taxa justa, i també en la digitalització i en el necessari suport als ens locals, perquè és veritat que hi ha l'àmbit de la recollida i del tractament, però tenen un repte per endavant molt important, i la Generalitat i el Govern volen estar al seu costat. Per tant, recursos econòmics específics per a la digitalització i per avançar en el model de taxa justa, i també per intentar homogeneïtzar, d'alguna manera... Perquè vostès saben que en aquests moments..., com en diuen, d'allò, no?: el trasllat de residus –en deien «turístics», en aquest cas– entre municipis, doncs, està generant molts problemes, i, per tant, hem de fer un esforç des de l'Agència de Residus de donar models estandarditzats que els ajuntaments puguin implantar i recursos econòmics, com li deia. Segon.

Tercer, treballar amb els sectors econòmics, tot l'àmbit de l'economia circular.

I augmentar el triatge i la valorització per mitjà de reduir el que ara estem portant a abocadors i augmentar les plantes de triatge.

Per tant, aquests són els àmbits, els quatre àmbits que volem treballar des de la conselleria i des de l'agència. Entenc..., m'anava apuntant aquí al costat els deu, que són bastant coincidents.

Vostè començava amb la necessària aprovació de la llei. Per tant, hi coincidim.

Vostè em parlava també de les eines del Precat i Pinfrecat, de les eines de planificació de gestió i d'infraestructures de residus. Jo recordo que amb el conseller Mascort sovint havíem discutit..., tenia ell el capteniment de, primer, aprovar la llei i, després, actualitzar les eines de planificació. Jo crec que en el moment que estem ja cal treballar en paral·lel, i, per tant, estem en aquests moments treballant en l'actualització, sobretot, del pla d'infraestructures. Per tant, aviat podrem compartir el resultat d'aquests treballs, de moment, interns.

En suport als ens locals, també. Ja li deia que havíem aprovat, justament dilluns, doncs, aquests fons específics per a la digitalització i implantació de la taxa justa a nivell municipal.

Respecte a la gestió de purins, doncs vàrem heretar del Govern anterior –i també ho vull dir– el pla nacional de la implantació del biogàs, molt treballat amb els diferents sectors implicats, i el volem potenciar. Just el dimarts, el Govern fèiem aprovacions precisament en el sentit de potenciar i de determinar els requeriments, doncs, dels purins i de la tipologia de plantes de biogàs perquè tinguin una gestió a nivell administratiu accelerada. Per tant, jo crec que aquí també podem coincidir.

Respecte als delictes i la investigació, des de l'Agència de Residus s'està fent un treball –s'estava fent i es continua fent eh?– no només d'inspecció dels mateixos abocadors i instal·lacions vinculades a la gestió dels residus, sinó també, juntament amb la conselleria d'Interior, del transport d'aquests. És veritat que no sempre detectem

en aquests... Pensi que són més de 1.700 actuacions anuals, em deien, que fem des de l'Agència de Residus; per tant, és un bon volum. No sempre es detecta. En qualsevol cas, quan se'n detecten casos ens posem a disposició de la investigació, i s'actuarà, tingui-ho per ben segur, en conseqüència.

On és possible que no acabem de tenir un objectiu compartit és en l'àmbit de la valorització energètica. Vostès parlen d'aquesta moratòria i aquest no tenir en compte, doncs, plantes de valorització energètica. Nosaltres sí que pensem que amb el model actual, o si més no fins que no arribem a percentatges superiors de recollida selectiva i inferiors d'abocament, crec que a la llum ja no dic d'allò que diem des del Govern, sinó a la llum dels estudis dels mateixos col·legis professionals i d'enginyers, caldrà tenir en compte, en aquesta planificació d'infraestructures de gestió de residus, plantes de valorització energètica, perquè és que, si no, no ens en sortirem, amb les infraestructures que tenim en aquest moment i amb els nivells de recollida que tenim en aquest moment.

Per tant, jo crec que li he fet un repàs –potser lleuger, però amb aquests deu minuts..., si no, després puc aprofundir-hi– dels deu punts que vostè em posava sobre la taula. Jo crec que en nou compartim l'objectiu, el nostre compromís sobre la llei de residus; sí que en l'àmbit de la valorització energètica, doncs, n'hauré de continuar parlant, eh?, o, si més no, en el mentrestant.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. Per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Doncs bé –gràcies, consellera, per la seva intervenció–, com deia abans, eh?, la interpel·lem per complir, en definitiva, objectius europeus: prevenció, reciclatge, reducció de residus, combatre la lluita contra el canvi climàtic mitjançant la disminució de la petjada de carboni, promoure la reactivació econòmica, la creació d'ocupació... En tots aquests objectius, diguéssim, hi coincidim. Coincidim també en aquesta anàlisi de que la gestió de residus a Catalunya es troba en aquest punt d'inflexió crític, com he dit al principi de la meua intervenció, i que les polítiques actuals, doncs, són insuficients i els manca aquesta visió a llarg termini, el que ha conduït a la situació insostenible en la que ens trobem, que exigeix, evidentment, una resposta política immediata, que ha de ser contundent i estructural.

No es tracta de fer simples retocs, sinó que del que es tracta és de fer una transformació profunda del model, no? El problema, dic, és estructural i, per tant, requereix aquestes accions decidides. Dipòsits controlats al límit de la seva capacitat, dependència excessiva de la incineració –bé, en tot cas, potser en el mentrestant, però ara tenim una dependència excessiva–, una fragmentació institucional que dificulta la planificació coherent... El model actual és evident que no garanteix la transició cap a l'economia circular, ni resol tampoc els reptes ambientals i de salut que hi van associats. Sense una reforma radical, entenem, Catalunya seguirà sense els instruments necessaris per gestionar els residus amb criteris de sostenibilitat i eficiència.

El que és la jerarquia, que en diem, dels residus estableix un ordre clar d'actuació: la prevenció, reutilització, reciclatge, valorització i, com a última opció, l'eliminació. No obstant això, les polítiques del Govern de Catalunya –ho hem dit– no han estat prou efectives per consolidar sobretot les primeres fases d'aquesta jerarquia –ara s'hi referia–, i, per tant, creiem que hem de posar l'èmfasi en aquestes primeres fases. La prevenció no s'ha prioritzat amb mesures fiscals o normatives que incentivin la reducció de residus en origen; la reutilització segueix infrautilitzada per aquesta manca d'infraestructures, i el reciclatge es veu afectat també per la insuficient separació en origen i la manca d'inversions en plantes de tractament eficients. Deia, aquesta taxa de recollida selectiva del quaranta-nou per cent és del tot insuficient.

Els plans vigents –hi estem d'acord–, com el Precat i el Pinfrecat, han superat el termini i no podem esperar la llei. Estem absolutament d'acord en que s'ha de treballar de forma paral·lela.

Cal, per tant, reforçar la planificació d'infraestructures amb aquests criteris de proximitat, però també d'eficiència, i establir uns mecanismes de control més rigorosos per evitar males pràctiques i, sobretot, millorar la inspecció per combatre, per exemple –com s'hi ha referit–, el què és el tràfic de residus. A més, és imprescindible que el Govern impulsi una fiscalitat ambiental que penalitzi la generació de residus i afavoreixi la circularitat dels materials.

Consellera, la inacció ja no és una opció. Estem davant d'una emergència ambiental i social que requereix lideratge, que requereix determinació i una visió clara de futur. La ciutadania ens exigeix un canvi i tenim l'obligació d'escoltar-la i actuar en conseqüència. Coincidim en la diagnosi, coincidim més o menys en les accions, però creiem que això no pot quedar només en desitjos. El país ha d'anar cap a un acord ecosocial per a la gestió de residus i l'economia circular.

Davant la magnitud del repte, la necessitat d'una transformació profunda i duradora, proposem la creació d'un gran acord ecosocial a Catalunya que impliqui tots els agents polítics, econòmics i socials. Aquest acord ha d'establir les bases per a una transició justa i eficient cap a un model de gestió de residus basat en la prevenció, la reutilització, el reciclatge d'alta qualitat i, sobretot, l'economia circular. L'acord ha de definir objectius ambiciosos, però realistes, a curt, a mitjà i a llarg termini, així com els instruments –legislatius, econòmics, tècnics, educatius– i els recursos necessaris per assolir-los. Aquest acord ha de ser transparent, participatiu, obert al debat públic i amb mecanismes de seguiment, d'avaluació i rendició de comptes.

Està el Govern disposat a liderar la construcció d'aquest acord ecosocial convocant totes les parts interessades a una taula de diàleg i negociació, establint un calendari de treball? I quins serien els principis rectors i les línies estratègiques bàsiques que proposaria per a aquest acord?

Moltes gràcies, consellera.

El president

Moltes gràcies, diputat. I ara, per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies, diputat. Efectivament, parla d'un procés de transformació, i és així, és un gran repte. Probablement hem acumulat, doncs, alguns anys en què no s'ha impulsat amb prou força la tramitació del propi marc legal que ens ha de servir de camí, de ruta, de camí de desenvolupament, i també de l'actualització de les eines de planificació.

En qualsevol cas –abans l'hi deia–, hi ha algunes dades més, que a més són del 2023, per tant, no me les assigno com a mèrit d'aquest Govern, però sí que crec que val la pena també dir allò que veiem que a Catalunya, doncs, està funcionant bé.

Reducció de residus *per capita* del 2023 respecte al 2010, un catorze per cent de reducció. Vol dir que la ciutadania, en fi, està fent part –part– dels deures. Ho dic perquè vostè em deia aquesta..., no?, aquesta transició i aquest necessari pacte ecosocial. Bé, tenim, com en l'àmbit de l'aigua, sensibilització important per part de la ciutadania.

Això compliria l'objectiu de reducció del tretze per cent que ens marca la Llei 7/2022. Per tant, generar menys residus, un dels reptes. Tenim índexs acceptables a Catalunya, però, per descomptat, amb una economia avançada com la nostra i amb els objectius en l'àmbit europeu, és evident que hem d'impulsar.

Buscava abans les dades i no les tenia, ara les he agafat. Amb aquesta col·laboració, també necessària colze a colze amb els ajuntaments, li deia: «Tenim unes

subvencions aprovades just aquest dilluns» i li volia donar les dades. Són 61 milions d'euros per millorar infraestructures de tractament de residus municipals i 2 milions d'euros per finançar projectes de prevenció i preparació per a la reutilització de residus municipals, que a més, aquestes van dirigides a entitats sense ànim de lucre. Això es suma a les convocatòries de digitalització que li he comentat abans. Per tant, recursos econòmics que posem a disposició d'entitats, d'ajuntaments, per poder acompanyar, perquè des del Govern no podem sols; acompanyar, per tant, des de l'àmbit local.

Aquesta millora també, no volia deixar de dir-ho, té a veure també en la reducció de gasos d'efecte hivernacle. El 2022, a Catalunya, la gestió de residus municipals va suposar més d'1 milió de tones de diòxid de carboni. En comparació amb el 21, hi ha hagut una reducció del dotze per cent. Per tant, això també ens marca certs índexs de millora.

Respecte als residus industrials –i aquí torno a posar l'element de la valorització–, vostè sap que la valorització és el principal tractament en alguns residus industrials que, de moment, no en tenim cap d'altre. La deposició controlada s'ha reduït en l'àmbit industrial respecte a l'any anterior també significativament; avui representa un 5,7 per cent dels tractaments. Per tant, també aquí tenim recorregut de millora, però en qualsevol cas, dades positives.

En l'àmbit de la construcció i la demolició, hem assolit l'objectiu europeu del setanta per cent de valorització dels residus i, en aquests moments, l'Agència de Residus de Catalunya acaba d'atorgar 3 milions d'euros a ens locals també per fomentar la utilització d'àrids reciclats en construcció. Per tant, un altre camí que ens pot ajudar a assolir aquests objectius.

Per tant –acabo amb aquest minut i escaig–, el nostre total compromís d'actualització del nostre marc legal, la nova llei de residus. També actuar en l'àmbit de l'economia circular. Actualitzar els plans..., les eines de planificació com són el Precat i Pinfrecat, a nivell d'inversió i de gestió. I, per tant, refermar el nostre compromís en que aquesta sí pugui ser la legislatura de la llei de residus i que puguem veure tots llum a un marc que tots veiem, a la llum de les dades i, sobretot, pels objectius que hem d'atrapar, que és absolutament necessari.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la mobilitat i la sostenibilitat a les Terres de l'Ebre

300-00079/15

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la mobilitat i la sostenibilitat a les Terres de l'Ebre. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Irene Negre Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Conselleres, diputats i diputades... En primer lloc, i abans de començar, voldria fer palès el suport de Junts per Catalunya a l'expresidenta Laura Borràs per la notícia que ha sortit avui. *(Alguns aplaudiments.)*

Les Terres de l'Ebre pateixen un greuge comparatiu en matèria d'infraestructures, mobilitat i desenvolupament econòmic. Malgrat les reiterades demandes del territori, la resposta institucional ha estat insuficient en alguns casos, generant una sensació de desemparament entre la ciutadania i els agents socials i econòmics del territori. Som conscients que la majoria de greuges que sofrim són competències de l'Estat, qüestions que reclamem des de fa anys, però també molts projectes depenen

de la Generalitat de Catalunya. I per això avui volem posar sobre la taula tots aquests projectes per saber quin capteniment en té la consellera.

Junts per Catalunya ha estat a primera línia de la defensa d'aquestes reivindicacions posant de manifest la necessitat urgent d'actuacions concretes i eficients. Quan Junts per Catalunya va tenir responsabilitats al capdavant de la conselleria, vam impulsar projectes que donaven resposta a les necessitats de la Catalunya sencera. A les Terres de l'Ebre, malgrat les mancances existents, s'estaven fent passos endavant que generaven il·lusió i esperança; malauradament, aquesta dinàmica s'ha frenat. No tots els consellers han tingut la sensibilitat territorial de Junts per Catalunya i, per això, som avui aquí amb aquesta interpel·lació, per reclamar per tots aquests projectes.

En primer lloc, el retard i la manca d'inversió en infraestructures bàsiques, com la millora de la xarxa viària i ferroviària ha limitat el desenvolupament econòmic i la connectivitat del territori. La falta d'alternatives reals a l'AP-7 agreuja els problemes de seguretat i de mobilitat, ja ho vam poder veure el divendres passat amb l'accident que va col·lapsar totes les vies i va tenir un tall d'una durada de quatre hores. Ens cal també la construcció d'aquest carril 2+1 de la C-12, una de les principals vies que ens connecta entre comarques i cap a l'interior.

En l'àmbit ferroviari, la reducció dels serveis a la R16 i la manca d'una estació intermodal a l'estació de l'Aldea-Amposta-Tortosa deixen el territori en una situació de clar desavantatge respecte a les altres regions de Catalunya. Els constants retards i la insuficient freqüència de trens generen un perjudici greu per als treballadors i estudiants que depenen d'aquest servei.

A més, no podem obviar la importància del Corredor Mediterrani, com a infraestructura clau per garantir la competitivitat i la connectivitat de Catalunya i, en particular, de les Terres de l'Ebre. Aquesta infraestructura de competència estatal ha patit retards injustificats que han posat en risc el seu potencial com a eix estratègic de transport de mercaderies. La seva execució és essencial per enfortir la connexió ferroviària amb Europa i potenciar el desenvolupament econòmic del territori. Així mateix, la Generalitat ha de continuar fent pressió perquè el Govern espanyol acceleri els terminis i garanteixi que el traçat respongui a les necessitats reals del territori, evitant que les Terres de l'Ebre quedin marginades d'aquest projecte.

D'altra banda, la manca de polítiques efectives per al desenvolupament industrial i econòmic a les Terres de l'Ebre està condemnant la vegueria a una progressiva pèrdua d'oportunitats. Cal una aposta decidida per la reindustrialització, per la modernització dels sectors tradicionals com l'agricultura i la pesca i el foment d'inversions que permetin la creació de llocs de treball qualificats al territori. La manca de sòl industrial ben connectat i d'incentius per a empreses representa un fre al creixement econòmic de la zona, malgrat que ara, amb els fons nuclears, esperem que s'hi pugui donar un gran impuls. Cal continuar apostant pel pla director urbanístic al polígon Catalunya Sud, però també cal treballar per la resta de polígons de les quatre comarques ebrenques per interconnectar-los i impulsar-los.

Finalment, el retrocés del Delta de l'Ebre continua sent una problemàtica greu i urgent. Malgrat els compromisos expressats, les accions implementades han estat insuficients per garantir la seva preservació i la protecció de les activitats econòmiques vinculades al sector primari. Exigim mesures immediates i contundents per protegir aquest patrimoni natural i la seva economia associada. Les mesures per preservar la barra del Trabucador, basades en l'aportació de sorra amb camions, són clarament insuficients. Són pedaços temporals que una llevatada tornarà a destruir.

Ho hem advertit reiteradament i després de cinc anys del temporal Gloria, no només no s'ha avançat en solucions estructurals, sinó que tampoc s'ha adquirit el compromís ferm d'executar totes les mesures necessàries per protegir el Delta, com les que contempla el pla Delta de la Taula de Consens. De fet, la comissió a tres bandes que el diputat Cruset va aconseguir a Madrid per tal que es pogués escoltar la

Taula de Consens, només es va reunir una sola vegada i abans de les eleccions. Us demanem, consellera, que també intercediu per tal de que aquesta reunió siga possible i que, per fi, s'escolti el territori de nou i es compleixi el mandat parlamentari.

Ara que vostès governen a Catalunya i a Madrid i que han afirmat que amb això s'haurien de facilitar les coses en diversos àmbits, exigim, consellera, que hi intercedeixi. Alhora, vull destacar també que és inadmissible que un estat bloquegi les inversions segons el color polític del Govern. Els ciutadans tenen dret a veure com els impostos que paguen es tradueixen en millores reals en el seu dia a dia, independentment de qui ocupi el Govern d'aquest país. Això demostra que el PSC i el PSOE només persegueixen una cosa, el poder, sense importar-li el preu que hagi de pagar el territori i la seva gent.

Tampoc seria just ni coherent que avui no denunciéssim un cop més l'espoli fiscal que sofreix Catalunya, amb aquests 20.000 milions d'euros que se'n van a Madrid i no tornen. I, consellera, estic segura que en estos mesos ja s'ha adonat de l'asfixia que sofreix Catalunya. Aquest espoli impedeix que puguem fer inversions necessàries al territori i condemna Catalunya a una situació d'asfixia econòmica premeditada. Això no és només una qüestió política, sinó una greu injustícia per a la ciutadania.

Per acabar, volem destacar algunes de les peticions històriques pendents d'execució a cada comarca de les Terres de l'Ebre. Al Baix Ebre, infraestructures viàries i ferroviàries per millorar la connectivitat, l'estació intermodal de l'Aldea-Amposta-Tortosa i la millora de l'R16 amb parades d'Avant més freqüents. Recuperar l'aturada de l'Euromed, que, per cert, va ser possible gràcies al conseller Rull, ara president Rull, però per incompliments de l'Estat ho vam tornar a perdre. Montsià, la millora de les connexions viàries i el desenvolupament sostenible; la sortida de l'AP-7 a Amposta-Masdenverge per connectar l'interior de la comarca del Montsià i la construcció d'una via verda també per l'interior. A la Ribera d'Ebre, la potenciació industrial i ferroviària, la modernització de la línia ferroviària R15 per potenciar el transport de passatgers i la planificació per posar a disposició terrenys industrials als polígons. A la Terra Alta, habitatge i desenvolupament econòmic per combatre el despoblament; cal impulsar habitatge públic per evitar el despoblament i cal preparar els polígons per rebre les indústries o perquè les existents puguin ampliar. I com a projecte d'interconnexió territorial, la construcció del carril 2+1 a la C-12, eix vertebrador del territori, que requereix intervenció amb urgència per seguretat viària.

Consellera, ens pot exposar quines actuacions preveu el Govern per corregir aquestes deficiències en infraestructures, mobilitat i desenvolupament econòmic a les Terres de l'Ebre? I com pensa garantir una veritable equitat territorial en el conjunt de Catalunya?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fer la resposta a aquesta interpellació, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Bona tarda, diputada. La veritat, que li agraeixo el to. Crec que a més podrem aprofundir en la pregunta del diputat d'Esquerra, que amb dos minuts i mig és difícil determinar algunes qüestions que requereixen més temps.

El primer que vull dir és que compartim, perquè a més sé que és així, que la Catalunya de les comarques de l'Ebre és un territori de futur per al país. Conec, perquè havíem treballat com a diputades algunes qüestions, la seva estima i compromís respecte a les Terres de l'Ebre.

El Govern és molt conscient que ha de millorar les connexions, que ha de donar oportunitats i vida a les Terres de l'Ebre. I sobre aquesta qüestió crec que li podré aclarir, amb aquesta intervenció i la següent, que hem iniciat ja algunes de les grans inversions que un dia han de fer possible que el nostre país, en global –a Terres de l'Ebre també–, tingui un sistema modern de transport públic, eficient i utilitzat per la majoria de catalans i catalanes.

Vostè em feia esment a l'habitatge. Ho vinculava també, doncs, a la connectivitat i al necessari equilibri territorial. I jo li parlaré de futur i li parlaré d'inversions, però també vull dir que som on som perquè durant anys hem tingut un creixement demogràfic també, que ha tensionat el sistema de mobilitat. Hem passat, si vostès ho recorden, de la Catalunya dels 6 milions a la dels 8 milions actual i caminem cap a la dels 10. I això ha anat succeint mentre no es posaven a disposició les eines de planificació o no es pensaven o no s'aproven vinculades a habitatge, vinculades a mobilitat, que calien per atendre aquest creixement demogràfic i aquesta necessària, doncs, connectivitat de manera equilibrada a nivell territorial.

En el context d'aquest repte, per tant, global, que tenim tots, que és trobar-nos en aquesta Catalunya dels 8 milions, però amb infraestructures pensades per a la Catalunya del 6, les Terres de l'Ebre, efectivament, en el projecte del Govern, doncs, tenen a veure, com li dèiem, amb la connexió de persones, de mercaderies, d'activitats. I, per tant, està ben present en el nostre capteniment com a govern.

El departament, per mitjà del pla de serveis de transport ferroviari, està analitzant la millor manera o la millora de serveis de transport públic entre les Terres de l'Ebre i la gran àrea metropolitana i Barcelona, i, en aquest sentit, ens consta, i també ho volia deixar dit, el treball ben fet de la Plataforma Trens i Transports Dignes de les Terres de l'Ebre i Priorat. Des del Govern de Catalunya hi volem col·laborar i ja hem començat..., i treballar colze a colze perquè ens consta el seu bon treball des del territori.

També dir-los que en l'última reunió de fa pocs dies amb el nou president de Renfe, Álvaro Fernández Heredia, vàrem tenir ocasió de parlar de les millores del transport de rodalies i, sobretot i específicament, de les inversions importants que estem fent a la xarxa sud.

En aquest sentit, és important avançar l'horari de l'Avant entre Tortosa i Barcelona per tal d'assegurar que la seva arribada a Barcelona sigui a les vuit del matí o al voltant de les vuit del matí. Aquesta és una demanda del territori i de la plataforma que vaig traslladar i que es vol i es pot atendre per part del ministeri i del propi Govern. Això ha d'anar també acompanyat d'una campanya d'informació del servei, de difusió dels avantatges, també, del transport amb tren; una campanya conjunta amb Renfe, amb mitjans de comunicació locals i xarxes centrada en el trajecte regional Tortosa-Barcelona.

És important també la reconfiguració dels regionals del sud, que està vinculada a curt termini amb la finalització de les obres que saben que en aquests moments estem desenvolupant vinculades a Roda de Berà i també l'acabament de les obres de l'estació de Sant Vicenç de Calders.

I amb perspectiva 2027 –perquè això que li deia és més a curt termini–, l'execució del canvi a ample estàndard entre Vandellòs i Castelló. Com a recordatori, dir-li que les obres avancen a un ritme adequat, amb el calendari és l'acordat: primer, acabarà la implantació de l'ample estàndard i, seguidament, les obres per adequar l'estació de Sant Vicenç de Calders.

La connexió Barcelona-València per Terres de l'Ebre i el tram que connecta l'Ebre amb Lleida i que continua cap a Saragossa té importància també per al territori i per al conjunt de Catalunya, i, en aquest sentit, el Govern té un interès especial i específic en el desenvolupament i el creixement del Corredor Mediterrani.

Saben que he parlat moltes vegades que finalment estem recuperant, no?, la Via Augusta com a via de desenvolupament, de progrés i creixement econòmic. I, en

aquest sentit, sap també que estem impulsant la finalització d'aquest Corredor Mediterrani tan llargament reivindicada.

Pel que fa a la mobilitat interior, l'objectiu és repensar els regionals del sud i connectar tan aviat com es pugui un servei entre les comarques meridionals i Barcelona i, en la mesura que sigui possible, que aquests serveis surtin en freqüència elevada des de Reus i Tarragona i que, en conseqüència, en el servei d'anada i tornada a Barcelona s'incrementi –com vostè deia en la seva primera intervenció– el nombre de trens diaris del servei semidirecte de les línies R15 i R16.

Actualment estem en fase d'anàlisi del funcionament de la llançadora de bus entre Tortosa i l'estació de l'Aldea i treballem en perspectiva d'establir un servei semidirecte Tortosa-Tarragona-Barcelona i una llançadora entre Tortosa i Tarragona.

Aquestes inversions representen la mobilització més gran en termes de mobilitat, eh?, d'inversions respecte a la mobilitat que mai s'haguessin fet, també en inversions. I això, com dic sempre –no vull deixar-ho de recordar avui també– implica, i ho sabem, distorsions en el dia a dia dels usuaris.

Però això sé que no reconforta qui arriba tard, qui destina més d'una hora de desplaçaments, se li suma més de trenta, quaranta i cinquanta minuts de desplaçaments, però, en qualsevol cas, vull repetir que són inversions necessàries per assolir aquestes millores que vostè mateixa em feia en la seva primera intervenció. Pensem que és una inversió necessària i que mereixen, efectivament, les Terres de l'Ebre i el sud de Catalunya, en tant que durant molts anys no han tingut aquests nivells d'inversió i que, per tant, cal abocar-hi aquests recursos.

Un altre punt de treball, desenvolupament dels estudis i projectes de la línia de les Terres de l'Ebre que ha de connectar de manera sostenible Roquetes, Tortosa, l'Aldea, Amposta, la Ràpita i Alcanar amb caràcter intermodal i en el qual hem de posar un èmfasi especial en la connexió de les Terres de l'Ebre també amb València, Tarragona i Barcelona.

Pel que fa a la connexió entre els diferents municipis, més a curt termini, estem millorant tot el transport comarcal i intercomarcal amb el bus interior de Terres de l'Ebre entre els pobles i els principals nuclis amb serveis mèdics, educatius, administratius o de treball. Això ho estem fent arreu del territori.

Saben vostès que en les millores del transport interurbà estem elaborant en aquests moments les noves concessions de cara al 2028, que és quan finalitzen. Però això no obsta que vulguem millorar en aquells àmbits que territorialment més ho necessiten, com són les Terres de l'Ebre, i també en aquells municipis, com li deia, que tenen equipaments de salut o educatius que requereixen reforçar aquestes línies, aquestes freqüències, especialment en horaris de matí i de tornada; per tant, a primera hora del matí i a última hora de la tarda. Com li deia, des del departament ja estem treballant el nou mapa de concessions per al 2028.

Pel que fa a la integració tarifària, crec que vostè no n'ha fet esment, però és una demanda també des del territori i des de la mateixa plataforma. Estem en aquests moments treballant per la implantació d'un sistema tarifari integrat a tot Catalunya, un únic sistema, un únic transport públic.

A final d'aquest any 2025, les Terres de l'Ebre s'integraran a l'ATM de Tarragona, i aquest procés, aquesta integració significarà la reducció de les tarifes d'entre un trenta i un cinquanta per cent i la incorporació a la T-16 gratuïta i a la T-jove. Per tant, aquesta és una mesura que ja podem anunciar; de fet, ja ho hem fet i ho estem treballant amb el territori, però que, en qualsevol cas, podrà veure la llum abans de finalitzar aquest 2025.

Quant a la xarxa viària, des de la conselleria estem millorant els diferents trams, tenim la voluntat de millorar els diferents trams de la C-12 amb el programa 2+1 –que parlàvem al matí lleugerament– a la sortida de l'AP-7 al Montsià i la variant de Masdenverge, així com a l'accés al polígon i la variant de Gandesa. Per tant, del

programa 2+1, que també volem impulsar en l'àmbit territorial en el conjunt de Catalunya, aquestes són les especificitats vinculades a les Terres de l'Ebre.

Em queden vint-i-sis segons. De moment hem fet, perquè vostè també m'ha plantejat molts temes, millores en la xarxa ferroviària, millores en les freqüències també del interurbà i programa 2+1. Si li sembla a la propera, aprofundeixo en alguns àmbits o d'altres que em vulgui plantejar en aquests cinc minuts posteriors.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. I ara, per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Consellera, Junts sempre hem treballat per donar resposta a les necessitats del país i del territori. Vostè sap perfectament que moltes de les infraestructures clau que reivindicuem, com la millora de la xarxa ferroviària, la inversió en carreteres o la protecció del delta de l'Ebre depenen directament de l'Estat espanyol.

I el problema és que aquest estat governat pel PSOE ha actuat de manera negligent i ha estat incapaç d'atendre les nostres demandes. Portem dècades patint una manca d'inversions crònica que condemna les infraestructures obsoletes amb una xarxa ferroviària tercermundista i un territori cada cop més desconnectat.

Quan hem reclamat les transferències de recursos per executar nosaltres mateixos aquestes obres, l'Estat ens ha girat sempre l'esquena, i quan hem exigint una millora en el finançament per revertir l'espoli fiscal que pateix Catalunya o el traspàs de competències en diversos àmbits, ens han respost amb menyspreu i incompliments constants.

Consellera, ara que vostès governen aquí i a Madrid, cal veure si això es notará positivament. Ara tenen més eines que mai per fer pressió i exigir al Govern el que ens pertoca a les Terres de l'Ebre. Per tant, els demanem que deixin de fer equilibris polítics amb els seus *jefes* del PSOE i passin a l'acció. A les Terres de l'Ebre no podem esperar més.

Pel que fa a l'habitatge –que abans no hi he pogut incidir bé–, vostè va prometre una gran construcció d'habitatges a Catalunya, però de quina Catalunya parlava? Perquè el món rural es troba en un repte importantíssim de despoblament. Tal com vostè planifica l'habitatge públic, si no ens han explicat malament, serà impossible que cap municipi rural petit es pugui acollir. Els ajuntaments petits no poden fer crèdits i no es poden encarregar de buscar promotors. La Generalitat ha de rebre els terrenys dels ajuntaments petits i encarregar-se de la construcció. És prioritari que aquests habitatges es construeixin també a les Terres de l'Ebre.

Per acabar, també remarcar que sort en tenim d'aquestes entitats que defensen el servei ferroviari digne, que la seua veu és la nostra, que tots hem defensat les seues demandes, i també celebri que avancin l'hora per arribar a Barcelona de l'Avant, però calen més freqüències, també ho hem reclamat moltíssimes vegades i també ho estan reclamant aquestes entitats, perquè això no és ni equitat, ni és igualtat ni és equilibri territorial.

Mereixem poder-nos connectar amb la capital de Catalunya amb la mateixa facilitat que qualsevol altre territori i esperem que tots estos anuncis que ens ha fet d'inversions, que ens ha llegit, que volen dur a terme, i les accions que estan programant i preparant siguin una realitat en breu i no es quede en falses promeses.

Per això, des de l'oposició estarem fiscalitzant aquesta feina, perquè ens preocupa que si en tots els projectes que ens ha parlat fan com han fet en nomenar els directors territorials –que han tardat moltíssim– o en activar l'IDHC –que el tenen desactivat totalment– no anem bé.

Té a les seves mans una macroconselleria, i la veiem sempre molt ocupada fent oposició a Girona amb reunions d'amagades. Ha de vetllar per *tot* el país. Volem una consellera que xafe el territori, però no només grans ciutats, àrees metropolitanes o Girona, sinó la Catalunya sencera, on molts i molts pobles petits necessiten la seva feina. Em sap greu dir-li-ho, però utilitza el seu càrrec per fer oposició a Girona. I si el seu objectiu és l'alcaldia de Girona, desatendrà Catalunya, cosa que ja està passant.

Cal posar-se les piles i treballar també per aquells territoris que necessiten un govern al seu costat, perquè li vull recordar que vostès diuen que són el govern de tothom, i jo voldria saber de quin «tothom», perquè la vista ha estat estos últims mesos que les Terres de l'Ebre no deuen formar part d'aquest «tothom» després de les decisions que ha anat prenent aquest Govern.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Miri, pel bé de Catalunya i Girona, no continuaré alimentant aquesta línia que de manera estranya –li haig de dir, per la seva tradició política– estan utilitzant, i no evitaran que jo continuï treballant a Girona, a Figueres, a Lleida, a Terres de l'Ebre –que ja hi he estat dues vegades– a tot Catalunya. Per tant, abandonin-la, si volen.

En tot cas, li haig de dir que no es correspon gaire a la tradició política del seu partit, i els veig molt preocupats amb aquesta qüestió. Treballo per Girona, per totes les ciutats de Catalunya, i continuaré fent-ho, i posant-me a disposició del Govern de Girona, també, per tot allò que es pugui avançar en els diferents reptes que tenim –que els tenim–, com a arreu de Catalunya.

Habitatge. Miri, habitatge –m'ha sorprès, eh?, li haig de dir sincerament, perquè és justament al revés–..., precisament, a l'àrea metropolitana no es sol produir aquest decalatge que hi ha entre el preu de construcció i els beneficis, els rèdits a través dels lloguers, no?, que treuen els diferents promotors quan construeixen HPO de lloguer assequible.

Precisament, el programa de 500 milions d'euros, doncs, que vàrem anunciar per a la construcció d'aquests cinquanta mil habitatges està molt pensat per a aquest equilibri territorial, i, precisament, per cobrir aquesta diferència que hi ha entre el preu de construcció, i, com li dic, la rendibilitat que es treu a través dels lloguers, doncs, que van cobrant els diferents promotors.

Per posar-li un exemple, de comarques gironines, en aquest cas, a Ribes de Freser, vaig poder visitar un solar on hi sortia una promoció de només sis pisos, i ens deien: «Clar, qui vindrà aquí a construir? A qui li sortirà rendible?».

Precisament, aquests 500 milions d'euros van a cobrir aquesta diferència perquè pels promotors els hi sigui, doncs, hi hagi un rendiment just, però un rendiment, i que, per tant, «surtin els números» –si em permeten una expressió més col·loquial–, i es pugui, doncs, construir, precisament, en aquests solars, doncs, que estan més allunyats, que permeten promocions més petites, i, fins i tot, a solars on la disposició fa més difícil la pròpia construcció.

O li posaré un altre exemple, en aquest cas del Camp de Tarragona, Vallmoll. El seu alcalde em deia: «Miri, aquí tinc una infraestructura..., una estructura propietat d'un privat. Si som capaços amb aquest programa de finalitzar-la i convertir-la en habitatges, vostè em soluciona la política d'habitatge del meu municipi.» Un municipi, com deu saber, doncs, d'un pressupost propi bastant limitat.

Per tant, m'ha sorprès perquè precisament aquest programa està molt pensat perquè es pugui construir més enllà de l'àmbit metropolità, on els números surten millor

i, a més a més, els grans ajuntaments tenen eines pròpies de promoció pública, on aquí el que fem és treballar l'aportació directa, perquè quan hi ha prou musculatura per fer-ho des de lo públic, com pot ser el cas de Barcelona, de Sabadell, de Sant Boi..., municipis que tenen aquestes empreses públiques de promoció i que, per tant, el que fem és una aportació directa, no la utilització, com li deia, d'aquest decalatge d'un vint per cent, s'estima a Catalunya, entre el preu de construcció i del lloguer que es rep.

Per tant, això en l'àmbit de l'habitatge. I pla Delta, que tampoc..., m'ho havia deixat a la primera intervenció. Vaig tenir ja una primera reunió amb la Taula de Consens, els hi vam traslladar el nostre compromís com a Govern i conselleria amb el pla Delta, i efectivament, se'ns van demanar dues coses fonamentalment: primer, iniciar els treballs del pla de gestió, i amb això el secretari Sargatal ja hi està treballant amb la pròpia Taula de Consens i, per tant, això avança –el nostre compromís és tenir els primers esborranys ja en aquest any 2025 per poder continuar la seva tramitació–; i efectivament, aquesta recuperació de governança o de reunions tripartites entre el Govern de la Generalitat, la gent del territori, que en aquest cas està representada en aquesta Taula de Consens, i el ministeri. Vostè també entendrà que justament el Ministeri de Transició Ecològica ha tingut canvi de titularitat, que la ministra porta algunes setmanes treballant, però que ens ha demanat un temps per poder..., efectivament, que la seva agenda o en qui delegui permeti, doncs, incorporar-se a aquestes reunions que, coincideixo en això amb vostè, efectivament, és la manera que totes les administracions implicades estem assegurades en una mateixa taula, és la manera o l'única de poder avançar. Per tant, amb això compti amb el compromís amb el pla Delta, amb la Taula de Consens i amb aquesta reunió tripartita.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la fiscalitat que perjudica la compra d'habitatge habitual

300-00070/15

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la fiscalitat que perjudica la compra d'habitatge habitual. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gracias, presidente. Señores diputados, buenas tardes a todos. Bien, la vivienda es el eje vertebrador de las familias en España, y gracias a la vivienda en propiedad los españoles de muchas generaciones hemos disfrutado de estabilidad, de ahorro, de patrimonio, de autonomía, de libertad, de sentido de pertenencia, de vida de barrio y de posibilidad de formar una familia y de tener hijos en un entorno determinado y seguro. Gracias a esta estabilidad de múltiples propietarios que vivía en un barrio se generaban comunidades. Los barrios eran –y en algún caso aún lo es– como la patria chica, donde se genera confianza entre los vecinos, relaciones de amistad, nuevas familias, colegios con identidad, comercios propios arraigados, útiles y de confianza para los vecinos, donde incluso trabajaban o trabajan los vecinos. Festividades locales, identitarias, vividas. O sea, que gracias a la propiedad privada y a la población autóctona de España la vida en los barrios tiene y tenía un sentido y muchos hemos podido disfrutarlo. Es una pena, nuestros hijos y nuestros nietos es probable que no lo puedan hacer.

Las cifras avalan esta afirmación dramática. Pongo varias cifras sobre la mesa. Españoles con una vivienda en propiedad: en 1950 no alcanzaba ni el cuarenta por

ciento; gracias al desarrollismo, en los sesenta llegó al cincuenta y dos por ciento; en los setenta al sesenta y cinco, e incluso ha llegado al ochenta y seis por ciento de españoles con una vivienda en propiedad. Ahora estamos..., ni llegando al sesenta por ciento, y de caída libre.

Otro dato. Jóvenes de treinta años propietarios de su vivienda. Hace cincuenta años el setenta por ciento de los jóvenes menores de treinta años eran propietarios de su vivienda habitual; ahora no llegamos ni al veinticinco por ciento y cayendo. Esto demuestra que el acceso a la vivienda en propiedad se está retrasando una barbaridad y que hay personas que ni con cuarenta años pueden adquirir su vivienda habitual, y antes sí.

Otro dato. Construcción de vivienda social. Hace sesenta años, el Ministerio de la Vivienda del régimen anterior construyó cuatro millones de viviendas en catorce años; cuatro millones de viviendas sociales en catorce años. La Generalitat, ni diez mil en diez años. Y el PSC quiere construir ahora cincuenta mil a la desesperada, incluso anunció hace unos días la compra de 743 por 72 millones de euros. Eso sí, han estado años, años y años retirando las placas del Ministerio de Vivienda para que no se sepa quién construyó la vivienda, y los vecinos sustituyéndolas poniendo las placas de compañías de seguros para que no les roben. (*Alguns aplaudiments.*)

La conclusión es clara. Cada vez hay menos propietarios de su vivienda y más fondos extranjeros propietarios de nuestras viviendas. Más okupas y más precaristas. Siempre sabe mal, pero ustedes son los culpables. ¿Por qué? Pues por muchas razones. Primero, por sus políticas equivocadas. La izquierda, con su negativa a construir y con sus políticas de reducción de oferta, ha convertido la vivienda en un bien de lujo alcanzable solo para unos pocos, abandonando a los trabajadores en favor de la inmigración ilegal que destruye el mercado laboral y la identidad de muchos barrios. Y la derecha, la derecha también, abandonando a los propietarios, convirtiéndolos en administradores de fondos extranjeros y sustituyendo el modelo de éxito de trabajo y empresa por el desorden y la venida desorbitada de capital y de inmigración ilegal, destruyera lo que destruyera, nuestros barrios e incluso nuestra natalidad.

Y los globalistas de Bruselas, claro, los jefes de todo, que no se salvan, a los que no les gustaba el modelo de familia y el modelo de propiedad del sur y con la implementación de la agenda 2030, con sus grandes padrinos, que habían marcado el objetivo, Fondo Monetario Internacional, foro económico, y haciendo valer esa frase tan famosa de «en 2030 no tendrás nada y serás feliz». Ni coche, ni vivienda, ni familia; todo de alquiler, de usar y tirar.

Y son culpables también por sus prioridades equivocadas y compartidas de izquierda y derecha: el feminismo, la perspectiva de género... Miren, el otro día, en un partido de básquet..., d'una filla meva i tal..., estaba viendo el partido y se puso al lado un arquitecto, Francesc. I em sap greu donar el teu exemple, però... Me dijo: «Es que es un drama lo de la vivienda, porque nos hacen construir con habitaciones no jerarquizantes.» Yo le pregunté: «¿Pero esto qué es? –No, no puede haber una habitación de los padres con una *suite* y un baño más grande que la de los niños.» Es que es un verdadero drama. El partido lo ganamos, pero el disgusto me lo llevé.

Y luego otro tema son sus regulaciones asfixiantes. Hay decenas de normativas y leyes que regulan la construcción de la vivienda, abarcando desde el diseño, desde el proyecto inicial hasta el uso definitivo. Normas nacionales, regionales y locales.

Sí, sí, jerarquizantes... Jo també em vaig quedar impressionat.

Y cuatro: por sus limitaciones a construir. Liberen suelo, excepto el que haya que proteger, que estaremos de acuerdo, estoy seguro, para que aumente la oferta y así bajen los precios. Y, evidentemente, por sus impuestos abusivos: en torno a doce impuestos acompañan la compra, la adquisición, la construcción, el mantenimiento de la vivienda habitual. Y esta es la historia. Esta es la realidad y de esto va esta interpelación.

Pasemos a un hecho real: L'Hospitalet de Llobregat, Pedro y Ana, matrimonio, treinta y cinco años, quieren comprarse una vivienda. Ya van tarde, antes con treinta ya eran propietarios. Pero, bueno, lo quieren hacer ahora. Tres habitaciones, la de matrimonio y la de niños y niñas, hasta que los de Podemos digan que tampoco se puede tener habitaciones de niños y niñas, pero de momento quieren esto, una habitación media... Eso vale 300.000 euros.

De entrada, suponiendo que les dan la hipoteca, necesitan sesenta mil euros de entrada, pero es que vamos a llegar a cien mil euros; ustedes escuchen. Veinte por ciento de la vivienda, sesenta mil. Gastos de profesionales necesarios: bueno, pues, el notario, mil quinientos; el registro, quinientos; los honorarios de la inmobiliaria, el tres por ciento, nueve mil... Ya estamos en torno a diez mil. Sesenta más diez mil. Los gastos de hipoteca, que te pueden repercutir, aunque los pague el banco. El AJD, 4.500. Para tu vivienda habitual, estamos hablando, ¿eh?, para tener una casa para vivir y formar una familia.

Pero ahora viene lo grave: para la vivienda habitual, si es obra nueva, Pedro y Ana tienen que pagar el diez por ciento de IVA –si es obra nueva– y el diez por ciento de ITP, treinta mil eurazos a la Generalitat de Catalunya, si es un piso de segunda mano. Un auténtico escándalo. O sea, necesitan cien mil euros, Pedro y Ana, que tienen que adelantar para poder adquirir su vivienda en L'Hospitalet, precio medio; una habitación, la jerarquizante, y la de los Comuns, que quieren acabar con la de chicos y chicas. Pedro y Ana evidentemente no tienen cien mil euros. Seguirán de alquiler sin estabilidad y sin atreverse a tener hijos.

Pero VOX quiere centrarse, precisamente en esta interpelación, en algo concreto para que no digan que «fem volar coloms», sino algo concreto: el ITP, este impuesto de transmisiones patrimoniales, este diez por ciento que cobra la Generalitat de Catalunya para poderte comprar tu vivienda de segunda mano; un diez por ciento –un diez por ciento–, una barbaridad. Es que la Generalitat hace negocio con la compra de la vivienda habitual. Tan solo en 2023 la Generalitat recaudó en torno a 1.848 millones de euros por este concepto.

Desde VOX, queremos recuperar una sociedad de propietarios, no de precarios, que permita el ahorro, la estabilidad y el poder formar familias en barrios seguros.

Senyora consellera, que ha estat superatenta, que ho he vist. Le interpelo: dejen de castigar la compra de la vivienda habitual con un diez por ciento y supriman el impuesto de transmisiones patrimoniales.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances, la senyora Alícia Romero Llano.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Moltes gràcies, president. He estat molt atenta, senyor Garriga, però no em caldria, perquè la seva matracca l'escoltem constantment i tampoc mai aporta novetats ni, en general, propostes que realment es puguin tirar endavant. Però bé, intentaré respondre a les seves propostes o a les seves qüestions.

Bé, primer voldria afirmar que la fiscalitat a Catalunya no és el problema, o no és el gran problema, de la compra d'habitatge habitual. Aquesta afirmació que vostès fan no s'ajusta a la realitat. I ara intentaré desgranar els meus arguments.

Primer, habitatge nou; per aclarir algunes coses, perquè a vegades parlem sense massa rigor. Habitatge nou: no tenim unes grans diferències en fiscalitat. L'impost que es paga és l'IVA, que és del deu per cent, i es paga a tot l'Estat. És a dir, no és diferent a Catalunya, no és un infern fiscal Catalunya amb relació a les altres comunitats autònomes.

Crec que van ser vostès que van portar una proposta al Congrés perquè es votés l'eliminació de l'IVA a la compra d'habitatge nou, i van fracassar. Bé, és la

democràcia. No tenien vostès prou suports, espero que no els tinguin mai, i, per tant, aquella proposta se'n va anar a la paperera, espero, de la història.

Doncs bé, aquest impost, fins i tot ni el Partit Popular... He dit «espero», escolti'm, després nosaltres sí que som demòcrates i acceptem el que diuen els ciutadans i les ciutadanes amb els seus vots. En tot cas, aquella proposta no es va acceptar i no ha tirat endavant. Ni tan sols els seus socis del Partit Popular van votar favorablement a aquesta proposta.

Després, l'impost d'actes jurídics documentats a Catalunya és veritat que està a l'1,5. A moltes comunitats també està en aquestes xifres, i Madrid i Canàries el té una mica més baix, el 0,75. No sé, allà on vostès governen, si han fet també aquestes reduccions fiscals en aquest impost. En tot cas, estem bastant alineats amb la majoria de comunitats autònomes. Per tant, a Catalunya..., i parlo de Catalunya perquè soc la consellera d'Economia i Finances de Catalunya i no d'alguna altra comunitat autònoma, i, per tant, parlo del que puc parlar.

Per tant, pel que fa a l'IVA, és un impost estatal. Paga tothom igual a qualsevol lloc d'Espanya. I l'impost d'actes jurídics documentats, aquí tenim un tipus que és l'1,5 i que s'assimila bastant al que hi ha en altres comunitats autònomes.

Li haig de dir també, per això, que hem tingut, malgrat que..., i ho sabem, i és un tema que s'ha parlat molt aquí –en parlava abans la consellera Paneque–; l'habitatge segurament és el gran problema que tenim, no només a Catalunya, sinó a Espanya i a moltes ciutats d'Europa. El Govern ja va posar sobre la taula un paquet molt important de mesures per construir cinquanta mil habitatges d'habitatge assequible a tot el país, amb diferents mesures que ja s'han aprovat i que s'aniran aprovant per accelerar aquesta posada en el mercat d'habitatge assequible, amb lloguer, amb compra, amb diferents modalitats.

Però també els hi vull dir que, malgrat aquestes dificultats d'accés que tenim, perquè bàsicament ens falta construir o posar a mercat a disposició, l'any 2024 ha estat l'any on més habitatges s'han venut a Catalunya. Des del 2011 no trobàvem dades tan importants en venda; és a dir que, malgrat tot, aquesta és la situació. Tot i així, també li vull dir que en l'impost d'actes jurídics documentats hi han algunes bonificacions per a collectius determinats. Jo ja ho entenc: vostè voldria, segurament, que els collectius fossin aquells que els convenen a vostès o aquells que vostès defensen, bàsicament els rics i els que es poden comprar un, dos i tres pisos, però no és el nostre cas. Tenim bonificacions per a joves menors de trenta-dos anys i per a altres collectius. Vostè parlava de joves, em sembla, no? *(Pausa.)* Bé, doncs si s'ajusten a aquestes xifres poden tenir unes bonificacions.

De fet, estem estudiant també –i ho estàvem fent i ho estem fent, vaja– per a la llei de mesures fiscals i financeres, incorporar també millores en les bonificacions per a altres collectius, no només joves: també hi ha famílies monoparentals, famílies nombroses –potser aquest els agradarà més a vostès–; en definitiva, hi ha bonificacions en l'impost per a alguns collectius determinats, i ens agradaria seguir millorant les bonificacions per a aquells collectius que realment ho necessiten, no per a aquells que es poden comprar no un, sinó dos, tres o cinc habitatges.

Pel que fa a la segona mà, que és un altre tipus de compra, hi han diferents impostos: hi ha l'impost de transmissions patrimonials, que és veritat que a Catalunya està en el deu per cent i que en altres comunitats és similar. És veritat, a Madrid al sis, però ja l'hi hem dit moltes vegades: nosaltres no competirem amb Madrid per les rebaixes fiscals. Em sembla que hem de competir per altres coses, per molts elements, que no m'allargaré perquè no em pertoca, però, en tot cas, aquesta no és la nostra opció. I el que cal fer, en tot cas, és fer bonificacions dirigides als collectius que ens interessin per estimular la compra en aquests, i, per tant, això és el que nosaltres farem.

Probablement aquí hi hauria una pregunta a fer-se, que és: és just que una persona que es compra un habitatge de 800.000 euros o de 400.000 euros pagui el mateix que aquell que se'n compra un de tres? Doncs potser no; potser això ens ho hem de

revisar, en l'impost de transmissions patrimonials, eh?, perquè en aquests moments tothom paga igual, excepte el cinc per cent reduït en alguns collectius. Bé, doncs potser això –faig una pregunta al vent– doncs no és el mateix, el que es pot comprar una casa de tres que el compra un pis de quatre-cents. Per tant, això és un treball que estem fent, l'hi haig de dir, amb els Comuns, que és un dels socis que tenim d'inversidura, per veure si som més justos, eh?, i tenim uns impostos més progressius i més justos, no tot el contrari.

Li deia també abans que justament l'any 2024 ha sigut un gran any en compra d'habitatge, també en segona mà, que estem, en els darrers anys, entre la segona i la tercera posició. Però és evident que si tenim un problema d'habitatge és perquè no hi ha habitatge, eh?, hi ha molta més demanda que oferta, i per això doncs el nostre objectiu de seguir accelerant aquesta construcció d'habitatge, i també compra, que, per cert, parlava avui la consellera d'aquesta compra per tanteig i retracte de 750 habitatges repartits per tot Catalunya, que farà que s'incorporin al nostre mercat públic, que gestionarà la Generalitat i que permetrà doncs també que l'ocupin famílies doncs que tenen moltes dificultats. L'altre dia vaig veure que a València vostès, que governen amb el PP, van renunciar a comprar també gairebé quatre-cents habitatges que podien haver utilitzat com a dret de tanteig i retracte i, per tant, utilitzat aquestes famílies que avui explicava doncs que ho tenen difícil per aconseguir habitatge.

Vostès també, en moltes propostes que han fet –no aquí; suposo que les faran després, en la moció subsegüent a la interpellació–..., però en altres propostes que han fet també parlen doncs d'això, no?, d'incorporar altres impostos, recuperar aquella deducció de l'IRPF, que també n'havíem parlat alguna vegada. En fi, hi han molts estudis acadèmics –potser a vostès no els agrada massa la ciència, ja ho sabem– que diuen que justament això a qui va anar bé va ser al venedor, però no al comprador. Aquestes deduccions per IRPF en la compra d'habitatge... Sí, no, si ja ho sé, vostès deuen llegir o uns altres catedràtics o uns altres acadèmics, però precisament no llegeixen ciència. Però la majoria d'informes el que diuen és que van anar bé, aquestes deduccions a l'IRPF per compra habitual, al venedor, no pas al comprador, i que justament va generar l'efecte contrari del que volien, que és que van pujar els preus, eh?, i, per tant, doncs, en fi, les seves propostes ja sabem a qui van dirigides: sempre a aquells que més tenen, sempre als que no tenen problemes per comprar habitatge, i nosaltres justament el que volem és ajudar aquests collectius més vulnerables, també aquells que volen comprar el primer habitatge.

Li haig de dir, per si no ho han llegit, que en la nostra proposta d'aquests cinquanta mil habitatges també hi va l'ajut, a través de l'Institut Català de Finances, per poder ajudar aquests joves com els que vostè parlava perquè puguem nosaltres finançar aquesta entrada d'habitatge, que moltes vegades no han pogut estalviar, i a tornar al cap de molts anys sense interessos. És a dir que estem fent propostes justament per ajudar aquells que han de poder comprar un habitatge, però que, evidentment, no els hi dona..., moltes vegades, per estalviar. Hem intentat ser innovadors en les propostes –així ho estem treballant–, però em sembla que vostès..., el seu interès és un altre, i, per tant, evidentment, doncs en aquest sentit no estem massa alineats. En tot cas, esperaré quines propostes més em fa en la següent resposta i veurem com segueix el debat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, senyora consellera. És vostè molt amable. Potser –m'ho estic pensant, eh?–..., la moció potser només té un punt, l'ITP –potser–, perquè, com que vostè ha obert la finestra a poder plantejar l'ITP... Però, bé, m'ho rumiaré. Crec que tenim temps fins al dijous.

También, señora *consellera*, esperaba que usted no reconociese su responsabilidad, la histórica, porque yo he hecho al principio un análisis de la historia de cómo hemos ido a menos en la adquisición de la vivienda habitual, y, claro, ustedes, en España, de cuarenta años para atrás, han gobernado treinta –en la Generalitat, ocho–, y el caso que le he puesto de Pedro Llana, en Hospitalet, de cuarenta, cuarenta. O sea que ustedes son los responsables directos del drama de la vivienda. Eso es lo que primero hay que recordar. (*Aplaudiments*.)

Luego habla de promesas innovadoras: cincuenta mil viviendas en seis años. Yo le he dado un dato: 4 millones en catorce. No llega ni a la suela del zapato, pero bueno. Prometieron gastar 1.100 millones de euros al año: en 2024 no llegó ni a 150, menos que para TV3 –que supongo que debe ser su prioridad– y espero que no pase como con Felipe González, que el 82, cuando había mucho paro, decía: «Generaremos 800.000 puestos de trabajo.» El paro subió. Y luego dicen –dicen, yo no lo he oído, ¿eh?– que en la intimidad decía: «No, no, eran ochocientos o mil, no 800.000.»

Ustedes viven de eslóganes, ¿no?, en plan «el Govern de tothom», que se ha repetido muchas veces, pero, eso sí, con VOX, cordón antidemocrático. No se puede votar ni algo que ustedes defienden. «*Qui la fa, la paga*»: la inseguridad no para de crecer. No hacen nada para detener la principal causa, que es la inmigración ilegal. I «l'habitatge és una prioritat», pero es que no tenemos presupuestos; ese es otro de sus fracasos: no tenemos presupuestos. ¿Cómo va a abordar sus medidas si no tiene presupuestos y ni los han presentado en la cámara para poderlos discutir? Siguen defendiendo regular para machacar la construcción de viviendas. Y, eso sí, yo había pensado decirle: «Y no piensan tocar nada.» No, me ha reconocido que sí, que están dispuestos a hablar sobre el ITP. Lo veremos en la moción, a ver si ustedes apoyan esa rebaja del ITP para comprar la vivienda habitual.

Usted ha afirmado que los impuestos, la fiscalidad, no es un problema en la compra de vivienda. Oiga, para construir, para adquirir, para transmitir, para conservar, doce impuestos: IVA, ITP, cotizaciones sociales, impuesto de sociedades, actividades económicas, actos jurídicos documentados, IBI, licencia de obras, tasa por prestación de servicios urbanísticos, tasa por ocupación de calle, plusvalías municipales, tasa de primera ocupación, tasa de licencia de actividad... O sea, hable usted con un constructor, solo por construir; luego, para adquirir, pues ya se lo he dicho: el IVA o el ITP, el AJD, que te repercute en la hipoteca, para conservar, el IBI... O sea, es que es un drama. Por eso hay tan pocos propietarios hoy en día en España.

Y, claro, la propuesta de VOX a la papelera de la historia. Eso me ha dolido un poco, porque, claro (*remor de veus*), o sea, es que estamos pidiendo que le rebajen la fiscalidad a un matrimonio de treinta años que quiere comprar su vivienda para vivir. Lo que está tirando usted a la historia no es nuestro proyecto, el de VOX, sino la vida de Pedro y de Ana (*alguns aplaudiments*). Porque volvamos al ejemplo de Pedro y de Ana. Pisen la calle, como hacemos nosotros. O sea, el ITP, cuando se quieran comprar esta vivienda media en Hospitalet de esas tres habitaciones, que no gustan a los de Comunes, porque una habitación es jerarquizante, y luego hay una de niños y niñas, pero es lo que la gente quiere normalmente, poder formar una familia. Por cien mil euros la Generalitat te casca el diez por ciento, diez mil; por 300.000, que es ese precio medio –que he estado mirando en Idealista, y usted lo puede comprobar–, son treinta mil. Eso es lo que queremos abordar hoy en esta interpelación. Eso es lo que usted tiene que atreverse a reconocer que es un robo, que la Generalitat no debe hacer negocio con la compra de las viviendas habituales. Sea valiente, comprométase aquí y ahora a suprimir esta carga para adquirir la vivienda habitual o reconozca que la prioridad no es la vivienda, sino sus bolsillos.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Senyor Garriga, al Pedro i a l'Ana, que tenen trenta anys, els correspon una bonificació de l'ITP del cinc per cent. Sí senyor, sí. I ara estem treballant perquè alguns col·lectius, com els joves, famílies monoparentals, famílies amb un membre amb una discapacitat del seixanta-cinc per cent, famílies nombroses, etcètera, puguin tenir més bonificacions, perquè la nostra voluntat és empènyer la compra de l'habitatge, tant primer habitatge o nou, com habitatge de segona mà. Estem amb això, i gran part del paquet dels cinquanta mil habitatges que s'han de construir ha de venir justament per això.

Vull dir-li també..., que diu: «Es que hay pocos propietarios.» És que s'ha construït poc en els darrers anys. A Catalunya, el PSC no governava des de fa quinze anys, eh? És a dir que, sí, vostè em pot donar totes les responsabilitats que vulgui. Vostè també governa a altres ciutats i comunitats autònomes. Doncs, en fi, faci vostè també allà això que ens demana a nosaltres. En tot cas, a mi em molesta una mica aquesta demagògia, perquè a mi m'agradaria també que al Pedro i a l'Ana, vostè, a part de dir-los això: «No, menys impostos, i amb menys impostos podria vostè comprar habitatge», vostè els expliqui la segona part d'aquest conte, que és que si vostès abaixen els impostos i aquí ningú paga impostos..., *esto es la selva, es sálvese quien pueda*. Per què? Per què? Ai, mare meva! Jo, de veritat, eh? –*me cuesta, ¿eh?*, Cid, *esto, me cuesta*. Miri, quina sanitat deixaran vostès? Quina sanitat tindran? Quina educació tindran? Quines carreteres?

Si vostès eliminen els impostos, que escolti'm, uns impostos que volem que siguin justos, progressius, verds..., si eliminen els impostos, com mantindrem la qualitat dels serveis públics? Com la mantindrem la qualitat dels serveis públics? (*Aplaudiments*.) De l'educació, de la sanitat, de les carreteres? Com? No! Evidentment. Perquè vostès no volen serveis públics, perquè els hi és igual els serveis públics, perquè vostè ja tindrà la mútua sanitària, portarà el nen a l'escola privada, etcètera. Sí home, és clar, és clar! Perquè si abaixem els impostos i no tenim ingressos, no podrem fer despesa per a tothom. Sí, la garantia de la gent vulnerable, dels pobres, de la classe treballadora és justament l'estat del benestar, institucions fortes que puguin mantenir serveis públics de qualitat, i vostès voldrien tot el contrari. Els hi hauria d'explicar al Pedro i a l'Ana: «No, ara abaixarem els impostos perquè et puguis comprar l'habitatge i no et costi tant, però que sàpigues que després no tindrem una bona educació pública ni tindrem bons hospitals ni bons centres d'atenció primària ni bones carreteres.» Això els hi ha d'explicar i no els hi expliquen, i aquest és l'engany de VOX i de l'extrema dreta, que no expliquen la història sencera (*aplaudiments*) i l'han d'explicar. I hem de fer molta pedagogia, nosaltres, és veritat, hem de fer molta pedagogia, perquè s'ha d'explicar tot.

Ara, haurem d'ajudar, és veritat, fiscalment aquelles famílies que més ho necessitin. Clar que sí. I que paguin més el que més té, el que més guanya, el que més hereta, sí, el que més contamina –això tampoc li agrada a vostè, senyor Garriga–, doncs sí, que pagui més qui més té, qui més guanya, qui més hereta i qui més contamina; i, en canvi, beneficiem aquells que tenen més dificultats. Això és el que nosaltres estem fent, i ho farem encara amb més ambició, com l'hi deia, amb aquests acords que espero que puguem fer amb Esquerra Republicana i els Comuns en matèria de fiscalitat. Amb vostès mai pactarem res en aquest àmbit, perquè, a més a més, vostès i nosaltres no tenim res a veure en el que fa referència al model de societat que volem compartir. Vostè, aquí, alabant el règim anterior. En fin, con esto queda todo dicho.

Molt bona tarda.

El president

Gràcies, consellera.

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les perspectives de l'economia catalana. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Toni Casteller..., Castellà i Clavé. (*Veus de fons.*) Casteller, també. (*El president riu.*)

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Consellera, diputats, molt honorable president, no puc començar aquesta intervenció com una intervenció amb normalitat o de situació normal. Avui a la presidenta Laura Borràs, expresidenta d'aquesta cambra, se li aplica tota la cruesa de la guerra judicial, el *lawfare*. Avui constatem una vegada més que el sistema judicial espanyol està pervertit. (*Veus de fons.*) Sí, sí, està pervertit. I ara sí, fins i tot algunes formacions polítiques, fins i tot el president de l'Estat espanyol es veu les barbes en remull. En qualsevol dels casos, avui constatem que l'Estat espanyol no és una democràcia lliberal plena. Tot el nostre suport i el del nostre grup a la presidenta Borràs. (*Aplaudiments.*)

Passant a la interpellació, consellera, la retòrica i l'eloqüència són elements essencials en política. Els compartim i, a més, vostè té la característica, i ho dic en positiu. És l'art de persuadir, de convèncer. Però si l'art de la retòrica no es sustenta en fets, llavors és buit, llavors és fum, llavors és parauleig. Són sis mesos en minoria. Ja portem sis mesos en minoria. Són vostès que es van presentar a una investidura. I portem sis mesos sense pressupost.

I vostè pensarà: «Aquest diputat es fa pesat en això.» Però és que és molt greu. I ho torno a dir, ningú l'hi va demanar al president de la Generalitat, i el president de la Generalitat, amb arrogància, va dir que el dia 1 de gener els pressupostos estarien aprovats.

Bé, això, miri, ho puc passar. Però, després, en aquesta cambra es vota una moició. Doncs no haver-la votat, no haver-la votat per ser coherents. Però, a més, la voten, i voten vostès mateixos i s'obliguen a vostès mateixos a entrar, no a aprovar... Puc entendre quan el senyor Illa diu: «No tinc una majoria per aprovar.» No; en aquest cas és entrar els pressupostos a registre. I no ho compleixen. És un desastre.

El pressupost, i vostè ho sap, és l'instrument més important d'un govern per orientar, per ajudar, per «apalancar» l'economia, per acompanyar-la, per veure com s'ajuda en aquest sentit. I de moment només tenim conferències i xerrades. Allò de la retòrica buida. «Catalunya lidera»; em permetrà que és una mica arrogant, lo de «Catalunya lidera». Mobilitzar 18.000 milions d'euros; si està molt bé: 18.000 milions d'euros, sense pressupost. És com una broma de mal gust. És a dir, anunciar 18.000 milions... Sí, en els cinc anys, sí, sí. Però, home, és una mica arrogant muntar una conferència la setmana que ja anuncies que no tindràs pressupost i dius: «No hi ha problema, 18.000 milions d'euros. Faltaria més!» Amb quines partides? Consellera, amb quines partides exactament? Miri, ja li dic, no, no en cinc anys, va, els d'aquest any, els que corresponen a aquest any, amb quines partides?

Diu: «Catalunya lidera.» Sí, Catalunya lidera malgrat el Govern. Com si ho veiés. Això deuria ser allò que un es reuneix... I està ben fet, eh?, el màrqueting. És a dir, no tindrem pressupostos; ens hem quedat amb un pam de nas. Si jo no dubto que en aquell moment al president Illa algú li havia dit que sí que tindríem pressupostos. I resulta que no tenen pressupostos, i que s'han quedat sense socis, i per tant, algun assessor deuria dir: «Escolta, muntem una conferència i comencem a anar pel territori i comencem a explicar que farem un munt de coses.» Amb quins diners? Amb cap, perquè com a molt intentarem tenir els 2.000 milions de l'increment d'ingressos, perquè l'economia va bé. Les economies van bé, fruit dels anys anteriors, eh? Doncs va bé. Doncs perquè són 2.000. Abans, la consellera de sanitat ha dit ja la despesa desplaçada de sanitat, ja són 4.000. Tindrà problemes greus; no sé com s'ho

farà sense pressupostos. Però, home, una mica d'humilitat i no cal anar fent anuncis d'aquest tipus.

Avui el president Illa, a més, feia d'oposició de l'oposició. Això li agrada fer de... Ho fa bé i amb estil, però oposició de l'oposició, quan li contestava al president del nostre grup parlamentari respecte als pressupostos: «I vostès, què faran?» Home, ja intentem fer de tot, però no li podem fer els pressupostos. De fet, el Reglament del Parlament no ens permet entrar uns pressupostos alternatius, que, si no, ho fariem. Però sí que fem coses. Fem probablement el que hauria de fer el partit que dona suport al Govern respecte als interessos de Catalunya. I els hi poso exemples concrets, per tant, de la nostra actuació, que són beneficis pels catalans i pel seu propi Govern: quan al seu moment aconseguim retirar aquell increment que es volia fer d'ampliació de l'impost a les mútues. Afecta 2,7 milions de catalans. O la rebaixa de la pressió fiscal a pimes i microempreses a Catalunya, amb mig milió d'empreses. Això són coses concretes. Les bonificacions fiscals a empreses que reinverteixen el seu propi benefici a la pròpia empresa o bonificacions fiscals a empreses quan creixin en nombre de treballadors. Això són coses concretes.

Assegurar les inversions a llarg termini. Sí, i ho trauré aquí, la inversió de Repsol a Tarragona, perquè s'ha fet molta demagògia i perquè vostè sap perfectament que va molt més enllà de pròpiament les inversions a curt; que un dels hàndicaps que té la nostra indústria és el cost de l'energia i que, de fet, el que ha fet el nostre grup parlamentari és garantir les inversions per tenir la primera ecoplanta a Europa, la primera. I la capacitat d'inversió per captar el CO₂, i, a mitjà termini, a més, reinvertir-lo en reciclatge del propi CO₂. Vostè sap que això es fa en col·laboració amb l'ICIQ. Per què van votar en contra? Perquè sabien que al final nosaltres ho trauríem.

O sigui, oblidi's de la ultraesquerra que no té model de creixement, en absolut, ni de recerca, ni de res. En aquest sentit, crec que això ho hem preservat. I ens haurien d'explicar per què en el seu moment, doncs, van votar el que van votar.

Però això és lo que fem: donar suport a inversions, donar suport a pressupostos, donar suport, per exemple, a defensar el sostre de despesa que els hi afecta directament a vostès. Perquè el futur de l'economia catalana, al final, depèn de les decisions que prenguin en pressupostos respecte a inversions. Clar, no hi ha pressupost? Doncs es pot anunciar molts plans d'inversions, però quina serà la partida que treballarà amb inversions i que prioritzarà prorrogant pressupostos? Ho dic perquè ja està anunciat que serà així.

I per què no defensen que s'executin els pressupostos de l'Estat? Com a mínim això; com a mínim, la defensa del pressupost..., de l'execució del pressupost de l'Estat amb les mancances... Perquè de mancances d'inversions en la competitivitat en tenim des de Renfe fins als polígons industrials. Què farà en aquest sentit? Què faran respecte a política energètica? És el cost més gran que tenim en la competitivitat catalana. Quin plantejament d'inversions i des d'aquest punt de vista?

Com incentivarà la transferència de coneixement? Coincidim amb el discurs aquí, consellera, però això no passa per generació espontània. I, per tant, amb quins programes públics? Això necessita allò que diuen els americans, *extra money*, eh? Necessitem finançar unitats de KTT. Com ho farà amb uns pressupostos prorrogats?

O quina és la política de fiscalitat? En política de fiscalitat, al final seran vostès hostes de l'acord d'investidura? És a dir, senzillament ho deixarem tot igual o apujarem impostos. I aquí no farem demagògia; o sigui, la gran classe mitjana i les pimes d'aquest país estan ofegades perquè tenim una doble imposició, perquè no som un país normal, perquè tenim un dèficit de 22.000 milions d'euros, dèficit fiscal de 22.000 milions, que la gent paga, els ciutadans de Catalunya, i que no retornen en serveis públics als ciutadans de Catalunya. Això és tot el que posa –ho he dit diverses vegades– Alemanya a la Unió Europea. I, per tant, això ens fa un fet diferencial enorme. Hem de revisar almenys la cistella d'impostos catalana o com a mínim fins que no es regularitzi el dèficit fiscal. Per què hem de pagar doble els catalans? Quin

problema tenim pel fet que haguem de pagar doble? Per tant, revisar successions, revisar patrimoni, revisar l'IRPF de les rendes baixes, deflectar-lo. En aquests tres anys que hem tingut d'inflació, a qui ha impactat això? A la capacitat de les rendes més baixes. Per tant, hi ha un ofec en aquest sentit.

Això sí, es poden anunciar, ho torno a dir, els 18.000 milions a l'any, en cinc anys. Si 22.000 milions és el dèficit fiscal en un any. On tenen la negociació del debat de finançament? Nosaltres demanem concert econòmic, creiem que és lo just, però on tenen els seus acords? O quin és el model que presentaran?

O fins i tot, en geopolítica. I quan parlo de geopolítica..., el món s'està movent amb uns paràmetres inquietants: els anuncis de l'Administració Trump d'aranzels són inquietants i són preocupants. El Govern català no hi té res a dir? Jo no he escoltat res del Govern català en aquest sentit. Hi ha algun pla de xoc? Hi ha algun pla d'acompanyament? De moment, comencem en l'àmbit del metall. Pot seguir. I ens afecta, a la indústria catalana. Quin és el posicionament del Govern? O no? O em dirà: «Això és una qüestió europea i no hi tenim res a dir.» Perquè tots els estats s'estan movent internament pensant en plans de xoc en aquest sentit.

Per tant, liderar tots aquests àmbits, que probablement en molts àmbits hi podem coincidir, sense pressupost és un brindis al sol.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Senyor Castellà, ha donat moltes voltes. M'ha costat una mica veure quin era el seu fil conductor, perquè el títol era «les perspectives de l'economia catalana», que va bé, va molt bé; vam tancar l'any 2024 amb el 3,6 per cent del PIB, una xifra molt alta, per sobre de les previsions, per sobre de les xifres europees, també de l'economia espanyola, i ens hem de felicitar. Ara, també és veritat que hi ha moltes coses que es poden millorar. Crec que l'autocomplaença no ens va bé com a país, no ens ha anat bé durant molts anys, i, per tant, quan un mira, per exemple, el PIB *per capita* veu que en els darrers vint anys ha augmentat només el 0,46, i, per tant, vol dir que alguna cosa, no?, té..., alguna cosa no hem fet prou bé i que realment aquesta millora de l'economia no està arribant als ciutadans, a les famílies. Segurament té a veure amb la productivitat. I en fi, en una conversa que podríem tenir vostè i jo a fora, on tinguéssim més temps, podríem coincidir en algunes coses.

Però és obvi que l'economia va bé, però que hem de veure com també millorem alguns elements, algunes dades molt més concretes que afecten, doncs, els ciutadans, no? Seguim tenint una taxa de pobresa molt alta, d'exclusió social, coses que no ens poden fer estar satisfets del tot, però és veritat que l'economia va bé, i ho dic a tall del títol de la seva interpellació.

És veritat, diu vostè, jo no li diré pas que no, nosaltres vam dir en seu parlamentària que volíem tenir aprovats els pressupostos l'1 de gener del 25, que volíem tenir..., que volem tenir pressupostos per l'any 25, que estem en minoria parlamentària –el PSC té quaranta-dos diputats. En fi, no m'haurà escoltat dir una altra cosa. Som molt conscients de la situació en la que estem. I justament per això sabem que necessitem el suport d'altres grups per poder aprovar una llei de pressupostos o qualsevol altre decret o llei que vingui aquí.

Tenim uns socis d'investidura, i els hi he dit moltes vegades, els Comuns i Esquerra Republicana de Catalunya, i potser a vostès no els agrada, però aquesta és la realitat que tenim. Ens vam comprometre en un seguit de projectes que compartim plenament amb els dos grups parlamentaris i amb ells hem de tirar endavant, creiem nosaltres, aquests pressupostos per al 2025.

I hi estem treballant. Òbviament hem de tenir tots els escenaris oberts. Si finalment no podem tenir uns pressupostos per aquest any, doncs haurem d'anar a altres instruments. I ja els coneix vostè molt bé. Ja vam portar aquí un decret llei sobre necessitats financeres i haurem de portar, doncs, un decret llei de suplement de crèdit, si finalment no tenim pressupostos, perquè és cert que l'economia va bé, que això està comportant majors ingressos per la Generalitat, i crec, en fi, que tots podríem coincidir que, si hi han més ingressos, estaria bé incorporar-los als comptes públics per poder fer polítiques com les que vostè deia, no?, d'innovació, de transferència de coneixement, d'inversions en l'àmbit energètic.

Per tant, veurem finalment, doncs, quin és l'escenari que ens trobem, si podem anar a uns pressupostos del 25, però, si no, hi han altres instruments que ens permeten sobretot incorporar els majors ingressos que en aquests moments tenim. Ja ho va fer el president Aragonès, que va incorporar 1.800 milions d'euros l'any 24. I nosaltres, si finalment no hi ha pressupostos i podem utilitzar altres instruments, doncs podrem incorporar aquests més força d'altres, perquè, hi insisteixo, l'economia va bé i tenim molts més ingressos.

Jo també li vull dir una cosa, senyor Castellà, i en fi, vostè, que, a més a més, és una persona, com ha dit vostè de mi –li agraeixo les paraules–, en fi, que té una capacitat de diàleg alta, vostè és bo en la dialèctica parlamentària, però també li vull dir, no ens posem tampoc les mans al cap perquè no hi hagin pressupostos, perquè el 2013, el 16, el 18, el 19, el 21 amb vostès al Govern no va haver-hi pressupostos i crec que tampoc, en fi, no va caure Catalunya, que a vegades dic jo de manera col·loquial, però crec que vostès l'any 13, 16, 18, 19 i 21 van poder fer força coses.

De fet, no ho volia dir, però bé, ja ho dic, l'any 11 i 12 els van aprovar amb el PP. (*Remor de veus.*) Sembla que ara tenen alguns acostaments, esperem que només sigui «sembla», eh?, senyor Castellà. Però bé, en tot cas, hem tingut durant molts anys pròrrogues pressupostàries, Catalunya ha seguit funcionant. I, en tot cas, òbviament és millor tenir l'instrument de la llei pressupostària, però si no, hi ha altres instruments que hem de poder utilitzar i els utilitzarem.

Miri, un govern el que ha de fer és governar, tingui o no tingui pressupostos. I si no, que li preguntin al senyor Mas o al senyor Puigdemont o al senyor Torra, que van estar liderant un govern sense pressupostos i van poder tirar endavant polítiques, com el que volem fer nosaltres, que és seguir governant i seguir donant resposta a les necessitats dels ciutadans. I vostè també sap que amb pròrroga es poden fer moltes coses.

I, per tant, el que estem fent nosaltres és això. I hem de, evidentment, tenir mirada llarga i per això hem presentat el pla «Lidera». Un pla, «Catalunya lidera», que el que vol és recuperar el lideratge econòmic de Catalunya perdut en els darrers anys. No entrem en la diagnosi del perquè, però el cas és que l'hem perdut. I, per tant, a nosaltres ens agradaria recuperar-lo amb la força del sector privat, amb la col·laboració publicoprivada, de les entitats, del tercer sector, de tantíssima gent que, evidentment, està arremangant-se i que cal que aprofitem la bonança econòmica per poder-ho recuperar.

I 18.500 milions d'euros –i hem sigut prudents, li haig de dir, perquè és amb recursos ordinaris–, amb una part dels recursos ordinaris que volem de manera incisiva dedicar a inversions en lideratge econòmic com les que vostè deia ara, eh?, justament. I, per tant, estan desgranades en aquelles dues-centes accions, als cinc blocs del document i tampoc hi entraré.

Vostè ha parlat molt, no?, de les coses que ha aconseguit Junts al Congrés dels Diputats i ha fet un repàs. Jo li vull agrair, jo, sincerament, estic contenta d'això que Junts ha aconseguit al Congrés dels Diputats. És que és la feina que ens toca fer als grups parlamentaris i als partits polítics. Perquè dic jo que quan algú està en un partit polític, hi està per millorar la vida dels ciutadans, cadascú defensa els seus col·lectius, els seus grups d'interès, òbviament, eh?, poden coincidir o no amb els meus,

però, en tot cas, crec que vostès han entrat a fer política útil i crec que això és de celebrar-ho. Ja li vaig dir a l'anterior interpellació que em va fer, jo crec que és positiu que Junts per Catalunya, defensant els seus interessos legítims, negociï al Congrés dels Diputats amb el Govern d'Espanya i jo espero que aquí també puguem entrar, per què no, a dialogar i negociar coses, és clar que sí, polítiques en benefici dels ciutadans. Jo, sincerament, me n'alegro d'això. I, en tot cas, els felicito per la feina que puguin fer.

Nosaltres també la fem com a Govern de Catalunya i també negociem amb el Govern d'Espanya moltes coses. La setmana que ve començaran les bilaterals. Doncs, en fi, estem treballant per poder portar anuncis, per poder avançar en l'autogovern de Catalunya, amb els recursos per a la Generalitat. I, per tant, vostès fan la seva feina allà on els hi pertoca i nosaltres també la fem. Jo crec que, en fi, lo bo és multiplicar i que els esforços s'uneixin per multiplicar els resultats en benefici dels ciutadans, que crec que aquest és l'objectiu que compartim tots. I, per tant, doncs, jo me n'alegro de que estiguem aquí.

Ha parlat vostè del dèficit fiscal. Bé, aquest és un tema que també donaria per molt. I veig el senyor Canadell allà, que va presidir el Grup de Treball del Deute Històric de l'anterior legislatura, molt interessant. I jo li vull dir que l'altre dia va sortir..., el grup de treball és interessant, però crec que l'informe que va presentar la Sindicatura de Comptes sobre el deute dels darrers vint anys de la Generalitat és molt aclaridor i a mi m'agrada agafar dades, en fi, que sé d'on surten, però lo dels 22.000 milions no ho tinc clar. Però, en tot cas, el deute històric, el deute del que parla la Sindicatura de Comptes en aquests darrers vint anys és interessant. Diu: «El quaranta per cent probablement vingui de l'endeutament de la Generalitat». Ve d'un infrafinançament, doncs, és clar que sí; per això nosaltres hem negociat, en la investidura del president Illa, un acord de finançament singular amb Esquerra Republicana, per modificar, actualitzar el model de finançament i que per a Catalunya sigui un model singular que evidentment incorpori més recursos, amb la solidaritat necessària, que també li haig de dir, vostès defensen.

Ho he dit moltes vegades, en la ponència que Junts per Catalunya va presentar –en el programa electoral, vaja– per presentar-se a les eleccions del maig parlava d'ordinalitat i parlava de solidaritat. Jo me n'alegro, perquè quan parlem de solidaritat i d'ordinalitat ens estem referenciant amb un tot del que nosaltres en som una part important, però d'un tot. I jo crec que això s'ha de remarcar i s'ha de dir.

I penso que, en aquest sentit, senyor Castellà, també ens podríem posar d'acord en moltes coses. Nosaltres estem d'acord que hi ha una part de l'endeutament que té la Generalitat que ve per un infrafinançament. Durant molts anys no hem actualitzat un sistema de finançament. A nosaltres se'ns han traslladat, se'ns han transferit moltíssimes competències de què probablement no han actualitzat els recursos que provenien... Jo ho dic a vegades, ens van traspasar les presons i les presons d'avui no són les de fa trenta anys. I, a més a més, el Govern de la Generalitat, en tots els governs diferents, ha fet inversions molt importants i tenim un model propi a presons. I, per tant, això, segurament, doncs, no s'està finançant com es deuria. Hem d'actualitzar tot això. Hi estem d'acord.

I crec que el document de la Sindicatura de Comptes ens dona també uns arguments en aquesta línia. A mi el que m'agradaria és que, en aquesta línia de la política útil, a la que sembla que ha tornat Junts per Catalunya, també ens ajudés, eh?, ens ajudés en aquest camí d'aconseguir un bon finançament singular per a Catalunya. Saben que els necessitem, perquè molt d'aquest model, molt d'aquest acord passa en gran part per modificacions legislatives que hauran d'anar obligatòriament al Congrés dels Diputats. Sincerament, m'agradaria que ens hi poguéssim trobar.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Honorable consellera, l'economia va bé. Sí, clar que va bé, però quan jo li dic les perspectives que té vostè, en termes de que..., deu convenir amb mi que l'economia catalana funciona per l'esforç de les seves empreses, dels seus entorns, dels seus treballadors i que algun paper té el Govern i que les polítiques públiques tenen algun paper.

I que dins d'aquest paper de les polítiques públiques, la llei de pressupostos, els pressupostos públics són un instrument bàsic de palanquejament. Per tant, deu convenir amb mi que no és una bona notícia, no és ajudar el fet de que no hi hagi uns pressupostos. Estar sense pressupost no és una bona notícia.

Vostè em diu: «Volíem tenir pressupostos». Bé, «volíem tenir pressupostos»..., és que això no funciona així en política. No, el que volien és tenir la presidència de la Generalitat. Això és el que volien tenir, a tota costa. Entre altres coses perquè em dirà que en altres èpoques sí, Junts... Junts és una formació més jove. Ha tingut pressupostos només amb el 22. Vostè se me'n va al 2011/2012. (*Remor de veus.*) Si no tinc cap problema fins i tot de parlar del 2008. Hem parlat dels anys que vostè vulgui, i fins i tot del tripartit podríem parlar, i en parlariem molt del tripartit, eh? Mol-tíssim. (*Veus de fons.*) No, no. Sí. Sí. (*Remor de veus.*) I quan els comunistes votaven en contra de programes com ICREA i coses d'aquestes. Sí, la memòria és terrible.

El president

Silenci, si us plau.

Toni Castellà i Clavé

Sí, sobretot del Saura a Interior. (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyor Cid...

Toni Castellà i Clavé

Sí, i així ens queda la policia de Catalunya.

Bé, en qualsevol dels casos, el que vinc a dir és que la capacitat en política és la capacitat de fer acords, és la capacitat de tenir socis. Sí, jo he participat de governs que no tenien pressupostos, però no amb una inestabilitat tan gran com la seva.

Mai arriscant amb tan pocs diputats. No, mai hem tingut un govern amb tan pocs diputats, en aquests termes. Mai. Per tant, quan es té un govern tan en minoria, perquè l'objectiu era governar per governar –escolti, que és legítim, eh?, només faltaria, que això no l'hi discuteixo–, però és que jo només el que poso de manifest en aquest Parlament és que es vota una resolució en la qual es diu que s'entrin els pressupostos, i s'incompleix.

I, per tant, li torno a dir, li torno a preguntar, però quina previsió té?, perquè vostè m'acaba de dir que l'objectiu és, amb els seus socis d'investidura, arribar a un acord. Bé, li pregunto: Quan? Quan arribaran a un acord? Perquè li vull recordar que, en termes de diàleg, que vostè em convida al diàleg..., sí, sí, però a Junts, des del primer moment, en la primera reunió que tenim, se'ns comunica –ho entenem, eh?– que vostès tenen uns socis prioritaris. Per tant, aquest discurs de que el Partit Socialista..., l'equidistància, que parla amb tothom. No, no. El Partit Socialista i el Govern socialista està condicionat a un model determinat, que el seu resultat és que no hi han pressupostos.

A partir d'aquí, torno a dir, si només li he preguntat, doncs, concreti'm en quines partides de la pròrroga actual participarà vostè del pla «Lidera». O no, suposo que és: «Escolti, en termes generals, les mesures a partir de l'any que ve, si és que tenim

pressupost.» I si no hi ha pressupost l'any que ve? Què passarà si no hi ha pressupost l'any que ve? I quines són les condicions? I aquí, amb transparència dins d'aquesta cambra, expliqui'm quines són les condicions que li estan posant els seus socis d'investidura per no arribar a un acord. On està el problema? Per què no entra a Registre els pressupostos?

Diu que està molt contenta de que Junts faci una feina determinada a Corts espanyoles que beneficia a Catalunya i als seus ciutadans. Sí, està en el nostre ADN, i jo ho celebro, però jo lo que demanaria és que ens acompanyessin una mica.

Si és que la pregunta no és que vostès facin o no facin. La pregunta és quan nosaltres negociem a Madrid sostre de despesa és per a benefici, deixi'm-ho dir, dels ciutadans de Catalunya, però, concretament, per a la consellera d'Economia. Per què no s'hi mullen aquí? O vostè no vol capacitat de 2.000 milions més? I quan nosaltres exigim que s'executin les inversions, per què no tenim mai el PSC al costat? Ja entenem que és la negociació amb el PSOE, però en altra època, ja que parlàvem tota l'estona d'altres èpoques, hi havia una mica més d'autonomia de partit. Si només demanem que ens acompanyin; perquè estem fent una cosa bastant surrealista: l'oposició d'aquesta cambra negocia coses a Corts espanyoles per a benefici d'aquest Govern. Bé, perquè aquesta és la voluntat, aquesta és la nostra iniciativa, i aquest és el nostre ADN, però, en qualsevol dels casos, ens sentim sols amb això.

I acabo, perquè se m'acaba el temps, amb el model singular de finançament. Home, m'encantaria que estiguéssim a prop, però, miri, les paraules ho aguanten tot. Jo no discutiré si «singular», si «concert». Hi han dos preguntes que li faig concretament: Està d'acord amb sobirania? Perquè la clau és la sobirania. Recaptar tots els impostos amb el cent per cent de capacitat normativa. És el cent per cent, és la sobirania fiscal, el necessari. I dos, la solidaritat és solidaritat quan la decideix el Govern de la Generalitat.

I són aquests dos àmbits principals que plantegem. La recaptació, si només és purament administrativa...

El president

Ha d'anar acabant, senyor diputat.

Toni Castellà i Clavé

...i que, per tant, no hi ha capacitat fiscal, no es fa política, i la solidaritat, si no és voluntària, és espoli.

Gràcies, president.

El president

I per respondre, té la paraula l'honorable senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Començaré per darrere, senyor Castellà, pel final. Miri, la sobirania fiscal plena no la podem tenir, perquè formem part d'una cosa que es diu Europa. (*Remor de veus.*) No, bé, sí, escolti'm. És així o no? No podem tenir plena sobirania fiscal, perquè formem part d'Europa, d'un projecte europeu del que entenc que la majoria dels que estem aquí en volem seguir formant part. Alguns que estan aquí no, però crec que el grup que vostè representa sí.

I, per tant, en l'acord d'investidura que vam signar amb Esquerra Republicana quan parlem de finançament singular diem: «Augmentar significativament la capacitat fiscal de Catalunya.» Hem de guanyar en capacitat normativa el màxim que podem, i aquest és un dels elements que estem treballant i que ha d'anar augmentant, perquè estic d'acord amb vostè que si només has de fer de gestor, doncs, perds molta capacitat per fer polítiques públiques, no?

Per tant, en l'acord de finançament singular parlàvem de la gestió de tots els impostos, i estem treballant en aquesta línia. De fet, l'objectiu del que parla l'acord és

de l'any 26 gestionar IRPF i anar guanyant progressivament capacitat normativa, tenint en compte que tota no pot ser, perquè formem part d'Europa. Hi han algunes limitacions, i així també ho diu l'acord.

I la solidaritat ha de ser acordada, evidentment, no pot ser imposada. Això no ho serà, ja ho diu l'acord. Que sigui transparent i que, evidentment, es pugui acordar entre Catalunya i el Govern. I aquí, doncs, evidentment, la negociació que haguem de portar. Però jo crec que ja està bé parlar de solidaritat. Primer, perquè necessitem un cert equilibri territorial. Nosaltres, en aquests moments, ja no competim amb el territori del costat, competim amb el món, i, en aquests moments, amb aquesta situació geopolítica que tenim, crec que cada vegada més hem de ser més iguals o tenir un equilibri territorial, no dins d'Espanya, també a Europa, ser més forts. I, per tant, crec que ens interessa ser solidaris per anar guanyant en competitivitat en els territoris més propers que conformen aquesta Europa que ha d'anar guanyant paper també en el món.

Jo, per acabar, perquè em repetiria molt..., el Govern vol tenir pressupostos. Estem treballant per tenir-los. Si no pot ser a través d'aquest instrument, haurà de ser a través d'altres que ens permetin, òbviament, incorporar els recursos que ens aporta aquesta bona situació de l'economia i que ens ha de permetre fer una mica més del que estem fent, i desenvolupar projectes com «Catalunya lidera», tot i que és veritat que la pròrroga ens permetrà fer moltíssimes coses. Jo també vull llançar un missatge positiu: una pròrroga pressupostària, amb una bona situació econòmica, en la que s'incorporen recursos, hi podrem desenvolupar moltes polítiques, moltes d'inversió.

Per això també hem aprovat el programa –el Govern– que ens permet i ens legitima per tirar endavant moltes de les polítiques que allà es plantegen en l'àmbit de l'energia, de l'aigua, de les infraestructures físiques, de les intel·ligents, de la innovació, de la millora del model productiu, etcètera, etcètera. Hi han moltíssimes actuacions que crec que són interessants i que podrem desenvolupar –esperem–, amb un pressupost, però si no amb els instruments que ens donen i que té aquest Parlament per poder incorporar els recursos i dedicar-los a allò que el Govern vol.

Hi han moltes propostes concretes; n'hi posaré una: la dels 500 milions d'euros, ha sortit aquest matí, del PUOSC, que tirarem endavant. De fet, la convocatòria ja s'ha publicat, es va publicar ahir. Per tant, el Govern segueix funcionant i seguirà funcionant.

I l'hi dic, senyor Castellà, amb molta ambició i amb molta il·lusió de poder fer coses. És veritat, som un Govern en minoria, amb quaranta-dos diputats, però això no ens treu ni la il·lusió ni l'ambició. I a més a més, nosaltres –i ho sap–, tenim aquesta voluntat de dialoga; els hi vam dir a vostès en la primera reunió, però és veritat: tenim uns socis d'investidura, als que no volem renunciar, al contrari; però crec que en alguns àmbits hi podem caber més, podem tenir, jo crec, acords més amplis de país.

Perquè, en fi, jo quan vaig a negociar amb el Govern d'Espanya ho faig pensant en els ciutadans. Vull pensar que vostè també; no només amb el Govern, perquè ja seria el sùmmum que vostè treballés per mi, que estaria bé. Però, en fi, vostè treballa, estic convençuda, perquè evidentment els catalans i catalanes sortim beneficiats de les polítiques que tiren endavant amb el Govern d'Espanya, i jo que me n'alegro.

M'agradaria que poguéssim parlar d'altres coses. Avui han anunciat vostès una proposició de llei. Doncs bé, ens la mirarem i l'estudiarem i veurem realment si la seva voluntat és negociar i poder també aquí, igual que fa amb el Govern d'Espanya, acordar polítiques públiques per als catalans. Seria estrany realment també que vostès pactin amb el Govern d'Espanya i no ho facin amb el de Catalunya.

Bona tarda.

El president

Gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació al Govern sobre les proves d'accés a la universitat

300-00072/15

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les proves d'accés a la universitat. És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor David González Chanca.

David González Chanca

Bé, moltes gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades. Molt bona tarda, consellera Montserrat. Avui hem demanat aquesta interpel·lació per poder parlar sobre les proves d'accés a la universitat, com bé el nom indica; més concretament sobre el procés el qual molts dels joves que actualment estan estudiant segon de batxillerat iniciaran precisament aquesta setmana per fer la preinscripció a les proves d'accés a la universitat.

I és que, de fet, pel nostre grup parlamentari, quan parlem d'accés a les universitats estem parlant de moltíssimes implicacions que tenen conseqüències directes tant a nivell individual com a nivell col·lectiu, tant a nivell de cada persona com a nivell social. Estem parlant d'una política de gestió pública de primer ordre i, per tant, d'una política pública que té incidència en tot el país.

Des d'una perspectiva social, l'accés a les universitats suposa tres qüestions bàsiques per nosaltres: la primera, la generació de coneixement a través de la formació acadèmica, que afavoreix el desenvolupament econòmic, la creació de talent, les iniciatives i els projectes emprenedors; la segona, l'aposta per la investigació i la recerca, donat que les universitats esdevenen espais d'investigació i de recerca de primer ordre que desenvolupen un conjunt d'esferes que proporciona un ecosistema de coneixement, i la tercera –i no per això menys important per nosaltres–, la funció d'ascensor social que encara a dia d'avui fan les universitats públiques catalanes.

Qualsevol persona, independentment de la seva condició socioeconòmica, dels seus orígens, del seu idioma, de les condicions que l'han acompanyat, ha de poder decidir com vol desenvolupar el seu propi projecte de vida. Han esdevingut veritablement les universitats l'oportunitat perquè els fills i filles de treballadors i treballadores puguin arribar a ser metges, científiques o fiscals en el món de la justícia.

Aquest any 2025, o per al curs 2024-2025, vam començar amb una molt bona notícia, que, de fet, tant el president Illa com vostè van poder anunciar, i era el nombre d'universitaris que teníem a les «unis» públiques catalanes, gairebé 300.000 estudiants, un nou rècord en el sistema públic universitari.

Una molt bona notícia, com dic, en un país on no únicament les universitats ofereixen itineraris educatius a l'etapa postobligatòria; afortunadament ho tenim tant en la formació professional com als treballs operatius d'especialització, als estudis artístics, culturals, entre altres opcions que són legítimes i encertades per a qualsevol persona si així ho vol. En tot cas, a nivell de sistema públic educatiu, que és el que avui ens ocupa, el paper de les universitats és protagonista, i això és una molt bona notícia.

On som ara mateix en tot aquest context? Doncs, com a conseqüència de la LOMLOE, que és la llei d'educació aprovada pel Congrés dels Diputats a Espanya el 2022, el Govern de la Generalitat ha de fer una nova adaptació en el currículum de continguts de batxillerat per preparar les proves d'accés a la universitat aquest 2025.

Una de les crítiques més comunes que tothom, moltes vegades a peu de carrer, ens ha fet a la classe política és la falta d'un consens respecte a les lleis educatives i a un marc normatiu amb estabilitat a llarg termini; i tenen raó. És una crítica que val la pena dir que tenen raó, ja que la classe política no sempre ha estat a l'alçada i masses vegades han prevalgut els interessos polítics i electorals per sobre dels interessos comuns.

Amb el Govern de Zapatero i amb el ministre Gabilondo –alguns i algunes aquí ho recordem molt bé–, vam estar a punt d'arribar a un acord, a un molt bon acord,

per una llei d'educació que, finalment, a darrera hora i de matinada, el Partit Popular no va voler tancar, i es va fer marxa enrere.

Sigui com sigui, i posant sempre per sobre de tot el benestar compartit i comú, ja ho dic, per sobre de l'interès individual i electoral, les noves PAU no són únicament un compliment obligatori d'una nova llei avalada per una majoria de les forces que tenen representació en aquest Parlament, sinó que esdevé una nova oportunitat i un nou canvi de paradigma imprescindible en el nostre sistema educatiu públic, que tant necessita i permet preparar l'alumnat de cara als reptes a què ha de fer front per accedir en aquesta nova etapa universitària.

El procés de preinscripció a les PAU 2025 comença aquesta setmana, aquest divendres, a partir del 14 de febrer, amb un procés de preinscripció. Això significa que aquesta mateixa setmana que estem fent aquesta interpellació, milers i milers d'estudiants de segon de batxillerat dels instituts de tot Catalunya comencen un moment vital que val la pena explicar i detallar amb la màxima informació possible.

Sabem que una de les motivacions principals del nou model d'examen de les PAU que s'ha presentat i que estem començant a treballar aposta per una de les iniciatives que més recurrentment s'han comentat, i és l'aposta per un enfocament més competencial en comptes d'una dinàmica d'aprenentatge memorística. És a dir, es tracta d'un aspecte positiu, ja que afavoreix el raonament crític que l'estudiant pot portar a terme en el desenvolupament del seu examen i no té tant en compte allò que ha memoritzat d'una manera o una altra.

Aquí entren moltes consideracions a tenir en compte, consellera, i que vostè pot detallar perfectament perquè són les que ha treballat fins ara i que segurament ara ens podrà explicar. Respecte a les modificacions que corresponen al contingut de l'ensenyament que afecta el batxillerat, el segon de batxillerat, i que influeixen en la preparació de les proves d'accés a la universitat, quins són els principals canvis en la metodologia que la LOMLOE ens aporta en aquestes PAU i de quina manera es reflecteixen en l'estructura que ens han presentat?

Sabem que a dia d'avui es disposa de la informació completa per part de tothom. Tots els centres de secundària, tot l'alumnat, tot el professorat, ja disposen actualment de tota la informació i de totes les proves necessàries, però és cert que a nivell de tempos sempre es pot millorar i, per tant, que tenim una assignatura pendent important.

A l'hora de dissenyar la logística, l'organització que sempre fa falta per preparar aquests exàmens de selectivitat o les PAU, sempre s'han rebut moltes crítiques, i és una de les queixes que any rere any sempre es té molt en compte. Són acumulacions, multituds, moments de tensió molt important. Quins són, consellera, els principals desafiaments logístics que s'ha trobat el seu departament o que estan treballant des del seu departament? I també, de quina manera els professionals treballen en la implementació d'aquests nous models d'examen per tenir-ho en compte?

Un tema important del que poc parlem habitualment i que té una motivació personal, però amb un impacte social importantíssim, és la gestió de l'ansietat i l'estrès a l'hora de fer front a les PAU, en el moment en què t'has d'examinar de les PAU. Aquesta nova etapa que obrim amb un nou model d'examen, també ho hauria de contemplar d'alguna manera.

No es tracta de reduir les dificultats dels estudis, ni molt menys, sinó de fomentar un ambient que contribueixi tant al desenvolupament emocional com a la motivació intrínseca, com a la resiliència, perquè puguin fer front, confiant els joves en si mateixos i atenent a la característica pròpia dels desenvolupaments dels adolescents que tots i totes, quan hem estat adolescents, hem tingut. I fer-ho, en comptes de posar l'accent exclusivament en els resultats acadèmics, com si aquest fos un punt final a la seva trajectòria universitària, quan és tot el contrari, és l'inici de la trajectòria universitària.

I no únicament tenir en compte aquesta gestió de l'ansietat o aquesta gestió de l'estrès des del punt de vista de la qualitat acadèmica, sinó també és important tenir-ho en compte amb tots els canvis i totes les possibles afectacions que afecten el benestar d'un alumnat en aquest moment.

És l'exemple que sempre expliquem: si, al final, tenim molt reconegut que un infant, un nen o una nena pateix un canvi importantíssim i una implicació en el moment en què passa de primària a secundària, si hi ha una modificació de centre, succeeix exactament el mateix quan un jove passa d'un centre de secundària a una universitat. I no es tracta de victimitzar ningú, ni d'infantilitzar ningú, ni de bloquejar aquesta situació; al contrari, es tracta de que en siguem conscients i de quina manera sent conscients podem tenir en compte aquestes implicacions que evidentment existeixen. En aquest sentit, consellera, quines accions es poden portar a terme per minimitzar al màxim l'impacte dels canvis en aquesta preparació de l'alumnat, en l'estratègia docent dels centres respecte a les noves PAU?

Tanmateix, consellera, el plantejament per nosaltres més important sempre és el següent: si volem aconseguir universitats d'excel·lència, si a la vegada apostem per la inclusió i per l'adaptació de qualsevol persona perquè pugui assumir els continguts acadèmics i educatius obligatoris que demana la possibilitat de cursar estudis universitaris, quina implicació poden tenir les proves PAU en aquest aspecte? Quins són els beneficis que ens apropen a aquest model de societat del coneixement del que tantes vegades hem parlat en aquesta cambra?

Finalment –i no per això menys important, ni molt menys–, ens agradaria traslladar un missatge, no fer-li cap pregunta concretament, però sí traslladar un missatge que segurament serà compartit per part de vostè mateixa i del Govern de la Generalitat, i és un missatge d'optimisme a totes les persones que estan a punt d'iniciar el procés de preinscripció de les proves d'accés a les universitats.

Tots els canvis sempre poden portar pors i reticències i en som molt conscients, però si es demostra que els canvis són a millor, que això únicament ens ho dona el temps, val la pena continuar endavant i no deixar-se res ni a ningú pel camí.

El més important és desitjar molta sort i molts encerts a totes les persones que teniu l'oportunitat de presentar-vos a les PAU del 2025. Sort i encerts, sí; però sobretot molta confiança, confiança en el treball que heu pogut desenvolupar i demostrar fins ara.

No hi ha canvis, no hi ha modificacions de llei, no hi ha adaptacions de llei que puguin aturar l'empenta que una persona té quan vol dedicar la seva formació a allò que l'apassiona i allò al que vol dedicar el seu projecte de vida.

Gaudiu tot el que pugueu d'aquest procés i del camí per formar-se i per millorar, perquè aquest procés, de fet, mai s'atura.

Molta sort, molts encerts i moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara de l'honorable consellera de Recerca i Universitats, la senyora Núria Montserrat Pulido.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputades, diputats, diputat González... Agraïm aquesta oportunitat per poder donar resposta a les preguntes que ens planteja sobre les proves d'accés a la universitat, les PAU, que són tan rellevants i importants per al futur dels nostres estudiants i el nostre sistema universitari.

Les PAU tenen l'objectiu d'ordenar l'estudiantat de manera objectiva per facilitar, com sempre diem, l'admissió als graus universitaris. Superar les PAU és un requisit necessari per als estudiants que posseeixen el títol de batxillerat o equivalent i volen accedir als estudis.

Sens dubte, parlem d'un moment clau en la transició cap a aquesta educació superior. Les PAU, que enguany es faran els dies 11, 12 i 13 de juny en convocatòria

ordinària i els dies 3, 4 i 5 de setembre en l'extraordinària, les organitzem des del Consell Interuniversitari de Catalunya mitjançant l'Oficina d'Accés a la Universitat, i es fan en coordinació amb representants de cadascuna de les universitats públiques catalanes, el Departament d'Educació i Formació Professional i el professorat especialista d'universitats i de batxillerat.

Aquests darrers participen en l'elaboració dels exàmens, tant en el propi moment de l'elaboració, com també en la seva revisió i en el moment de les pròpies proves, també com a elements..., i individus correctors i vigilants.

Ens agrada dir que aquest procés està avalat per més de trenta-cinc anys d'experiència. Històricament, des de l'any 1970, ens agrada també recordar que hi ha hagut cinc lleis d'educació. A aquestes lleis, a més, hem de sumar totes les normatives de desplegament que han concretat la seva aplicació i, al seu torn, han anat modificant l'organització, l'estructura i el currículum de totes les etapes, inclòs el batxillerat i, evidentment, les PAU, que sempre s'han adaptat a aquestes lleis i han assumit nombrosos canvis al llarg de tots aquests anys. Parlem de la llei general d'educació, de l'any 1970; la llei d'ordenació general del sistema educatiu, de l'any 1990; la llei orgànica d'educació, la LOE, del 2006; la llei orgànica per a la millora de la qualitat educativa, que no es va implementar mai, i la llei orgànica que modifica la LOE, la LOMLOE.

La LOMLOE va entrar en vigor l'any 2021, i a Catalunya s'està aplicant de manera progressiva. Es va introduir l'any 2022, en el curs 2022-2023, i el seu desplegament complet s'ha fet durant aquest curs 2024-2025. En aquests dos últims anys, el batxillerat s'ha adequat a la LOMLOE i ha introduït modificacions en els continguts i les metodologies d'ensenyament, i ha apostat per aquest enfocament que vostè comentava, més competencial.

I això també s'ha reflectit en els exàmens de les PAU, on també es busca aquesta avaluació més competencial, que fomenti el raonament crític i la capacitat de síntesi. L'11 de juny de l'any passat es va publicar el Reial decret 534/2024, pel qual es regulaven els requisits d'accés als ensenyaments universitaris oficials de grau, les característiques bàsiques de la prova d'accés i la normativa bàsica dels procediments i la seva admissió. Aquest reial decret estableix un marc normatiu per a l'accés als ensenyaments universitaris oficials de grau amb aquest objectiu d'adaptar el procés d'admissió a les necessitats actuals i garantir un accés més equitatiu i competencial als estudis superiors. Així, l'alumnat que farà les PAU 25 és la segona promoció que ha cursat el batxillerat segons els continguts, sabers i competències que marca la LOMLOE. En resum, i com sempre diem, les proves de les PAU 25 s'adapten a aquesta llei.

Vostè preguntava: quins són els principals canvis de metodologia?, què comporten aquesta normativa i aquest reial decret? El reial decret implica una sèrie de modificacions en el disseny dels exàmens amb aquest objectiu de fer-los coherents amb el model educatiu basat en competències i adequar-los als canvis en el batxillerat, per preparar, doncs, millor l'alumnat per al seu futur. De fet –i no ens cansarem de repetir-ho–, l'estructura general de les PAU no canvia, i tampoc el sentit de la prova en ella mateixa.

Quins són els canvis en la metodologia? A grans trets, s'han fet adaptacions que són: la reducció de l'opcionalitat, que no vol dir que desaparegui; la competencialitat, és a dir, la LOMLOE no busca donar a l'alumnat només una formació i uns coneixements concrets, sinó que també vol proporcionar als estudiants maduresa intel·lectual i humana; també la tipologia de les preguntes, amb un mínim del setanta per cent de les preguntes que a cada examen ha de ser de tipus obert o semiconstruït, i, pel que fa als criteris de correcció, ara també es valorarà l'expressió, la redacció i la coherència. Les PAU 25 també inclouen totes les matèries de modalitat de segon curs de batxillerat, amb la incorporació de moviments culturals i artístics, cor i tècnica vocal, dibuix tècnic aplicat a les arts plàstiques i el disseny i tècniques d'expressió gràficoplastiques.

Vostè també preguntava: quines accions s'han dut a terme per minimitzar l'impacte dels canvis?, quin calendari s'ha seguit? Tenint en compte l'escenari actual, l'11 de juliol vam enviar una circular als centres de batxillerat per informar-los de les dates en les que realitzarem les proves PAU 25, de les principals novetats que comportava aquesta adaptació al decret de juny. Durant els mesos de juliol, agost i setembre, el professorat que elabora els enunciats va treballar en els seus models, tenint en compte les competències que per a cada matèria estableix el currículum, i també les indicacions que suposava l'adaptació al nou reial decret. Es van avançar les reunions informatives anuals que es fan amb els professors de totes les escoles de Catalunya, –hi van participar més de setze mil professors– i es van començar, aquestes reunions, el dia 30 de setembre. Durant les següents setmanes, es van presentar els models que s'havien treballat prèviament i es van recollir els possibles suggeriments de professorat per a cadascuna d'aquestes matèries. A partir del 15 d'octubre de 2024, vam començar a actualitzar la informació al Canal Universitats i es van publicar, doncs, els nous models d'examen i criteris de correcció.

A dia d'avui, i com cada any, s'estan fent les sessions informatives amb tots els centres de batxillerat i els centres de cicle formatiu de grau superior, que sumen gairebé nou-cents centres, per informar de les novetats, el calendari de la matrícula, publicació de resultats i la revisió. Així mateix, ara estem en el procés d'elaboració i revisió dels enunciats. En la preparació dels exàmens de les PAU i els models de correcció participen gairebé dos-cents professors i professores.

En definitiva, en tot aquest procés seguim el calendari establert per garantir que les PAU 25 es desenvolupen amb tota normalitat.

Volem recordar que aquest divendres 14 i fins al dia 26 de febrer s'obre el període de prematrícula per als alumnes que estiguin cursant segon de batxillerat en aquest curs 24-25, amb l'objectiu de presentar-se a la convocatòria ordinària de les PAU 25. De fet, tots aquests tràmits es realitzen a través del portal d'accés a la universitat.

Volem recordar que el procés de matrícula per a alumnat de segon de batxillerat consta de dues fases diferenciades: la prematrícula, que és el primer pas per accedir a la universitat, i la fase de matrícula, on es confirmen i es defineixen definitivament les matèries. És imprescindible, volem recordar, que els estudiants compleixin aquest primer tràmit, ja que sense la prematrícula no es podrà formalitzar la matrícula definitiva durant el mes de maig per presentar-se a les PAU.

Com hem dit, la preparació de les PAU és un moment clau en la transició cap a la universitat, i som plenament conscients del neguit que això pot generar. Cada any aquestes proves desperten inquietud en els estudiants, les famílies i el professorat, ja que representen aquest últim pas, que vostè també comentava, abans d'encaminar el seu futur acadèmic.

Des del departament hem treballat intensament i amb la màxima celeritat per adaptar els exàmens i els criteris de correcció a aquesta nova normativa, així com per, també, difondre totes les novetats de la prova. Tot aquest procés s'ha dut a terme amb els actors del sistema, amb aquest objectiu clar de garantir una preparació que estigui alineada amb el batxillerat i assegurar que els estudiants puguin afrontar les PAU en les millors condicions possibles.

Les PAU són aquesta peça fonamental del nostre sistema universitari, i el Govern de Catalunya continuarà vetllant perquè siguin un instrument just, que garanteixi la màxima igualtat d'oportunitats per a tots els estudiants que s'hi presentin.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, consellera. Entenc que no hi ha rèplica del diputat... (*Pausa.*)

Per tant, passariem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància, una interpellació presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per exposar-la té la paraula, en primer lloc, la diputada Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda a tots i totes. Conselleres... També donar la benvinguda en l'hemicicle a la representació de la Fedaia que ens acompanya en aquest punt.

Consellera, les darreres dades de l'Idescat del 2024 són alarmants: 442.300 infants a Catalunya es troben en risc de pobresa o exclusió social. Això vol dir que un de cada... infants viu en aquesta situació, i ens convertim en un dels països amb la taxa de pobresa infantil més elevada d'Europa. Mentrestant, el cost de la criança s'ha disparat en un quinze per cent; arriba a 938 euros al mes per fill o filla. Aquest increment desbocat ofega moltíssimes famílies, que han de decidir destinar més de la meitat de la seva renda a cobrir les despeses més bàsiques, el que fa pràcticament impossible assolir uns estàndards mínims de benestar. Segons l'últim informe de Save the Children, moltes famílies es veuen obligades a renunciar a aliments bàsics com la carn o el peix, així com a serveis essencials com el dentista, l'oculista, o fer front a les despeses de l'escola infantil. Les conseqüències són devastadores: desnutrició, problemes de salut i un baix rendiment acadèmic, i s'hipoteca així el futur de tota una generació.

I, mentre tot això passa, les ajudes destinades a les famílies en situació de pobresa, com és l'ingrés mínim vital o la renda garantida de ciutadania, no arriben a tota la població que ho necessita. La burocràcia, el desconeixement i fins i tot l'estigma social dificulten l'accés a aquestes prestacions, i es limita, evidentment, la seva cobertura.

Consellera, sabem i som conscients que hi han dues modificacions legislatives en marxa en aquest Parlament, però creiem que no és suficient: només amb aquestes iniciatives no podem donar resposta a aquesta realitat flagrant. Els infants estan vivint una situació inadmissible, i creiem que no poden esperar més.

Catalunya continua sent un, diguem-ne, dels vint països europeus que tenen una prestació universal per fill a càrrec o de criança..., continuem sent un dels set que no la tenen, no?, diguem-ne que estem a la cua d'Europa. I nosaltres, consellera, creiem que cal anar cap a aquesta prestació universal per fill a càrrec o per la criança i que lo que no pot ser és que..., l'única prestació que hi havia es va eliminar el 2011 i des de llavors no s'ha tornat a impulsar cap altra mesura equivalent.

Consellera, no creu vostè que ha arribat el moment de poder batallar per poder implementar una prestació per a la infància com ja tenen aquests vint països europeus? Li avancem, consellera, que nosaltres, Esquerra Republicana, en totes les cambres que hi som batallarem, i ens agradaria saber, consellera, si vostè i el seu grup, tant aquí com a les altres cambres, ens acompanyaran en aquesta reivindicació, en aquesta petició.

Som conscients que les prestacions socials per si soles no són les úniques solucions per poder combatre aquesta pobresa infantil, però la falta d'inversió pública i els problemes en el disseny d'aquestes prestacions no ajuden a revertir un problema que és ja estructural. I per això, més enllà de les ajudes econòmiques i de suport a les famílies, volem saber, consellera, quines són les mesures que té vostè previstes o té previstes el seu departament per poder garantir la igualtat d'oportunitats de tots els infants que es troben en situació de vulnerabilitat.

També, consellera, durant aquesta legislatura no hem tingut notícies sobre quin és el model de política d'infància que defensa el Govern, i ens preocupa, diguem-ne,

aquesta manca de rumb. En el Govern republicà vam deixar enllestida l'estratègia de lluita contra la pobresa infantil amb mesures concretes, detallades any per any i àmbit per àmbit, identificant quines són les intervencions que tenen impacte positiu, per tal de mitigar aquesta pobresa infantil. Però, consellera, volem saber què se n'està fent, d'aquesta estratègia: s'està implementant?, tenen intenció de fer-ho o està guardada en un calaix?

Durant el 2024, i sota la governança republicana, es van complir compromisos importants que marcava aquesta estratègia, com ara el traspàs de l'ingrés mínim vital, la gratuïtat de l'I2 o el blindatge del pacte contra la segregació escolar, la millora de les ajudes individuals de menjador, l'aprovació del pacte nacional de salut mental, els convenis amb entitats per poder..., per fer la cessió d'habitatges i la continuïtat de programes com «Garantim» o «Reallotgem», entre moltes altres accions que detallava el document.

Però la meua pregunta, consellera, és de cara al 2025. Compliran vostès amb els objectius de l'estratègia? Garantiran la gratuïtat de l'I2? Implementaran el pla de xoc contra l'abandonament escolar? Vetllaran correctament per aquest traspàs de l'ingrés mínim vital i l'harmonització amb la renda garantida de ciutadania, amb aquesta perspectiva d'infància? Universalitzaran el lleure educatiu? Aquestes són les preguntes que nosaltres plantejem. Creiem que són clares, són directes i són urgents. I volem i necessitem respostes.

Per un altre costat, consellera, volíem parlar de la institucionalització d'un nombre molt important d'infants i adolescents al nostre país. Les darreres dades de la DGAIA revelen que a finals del 2024 més de dinou mil infants i adolescents tenien un expedient obert al sistema d'atenció a la infància. Aquestes xifres ens obliguen a reflexionar.

La Unió Europea ja fa temps que insta els països membres a prioritzar la prevenció i l'atenció comunitària i a reduir aquesta institucionalització de la infància. Els infants tenen el dret de créixer en família, i la institucionalització no pot ser la primera opció, sinó que ha de ser l'última. No pot ser que menors de sis anys es trobin sota protecció de la infància en centres, perquè això no és possible i ens calen altres polítiques, però polítiques molt clares i concises, consellera.

I per això nosaltres li volem preguntar: quines mesures pensen implementar per poder agilitzar el tràmit d'acolliment i facilitar el procés d'accés a les famílies acollidores?, com preveu fomentar aquest increment del nombre de famílies acollidores?, garantirà el compliment del pla de xoc per la infància a l'acolliment per poder evitar que els infants de zero a sis anys creixin en un centre residencial?

I, finalment, consellera, també vull posar en relleu un altre tema que afecta greument, com vostè també ha dit aquest matí, els infants. Sabem que existeix una gran impunitat pel que fa als delictes sexuals a la infància i adolescència. Sabem que només entre dos i tres de cada cent casos arriben a una sentència condemnatòria. I un dels nostres objectius que teníem a govern era poder aconseguir el descens d'aquesta impunitat. A més, sabem que aquesta violència contra la infància i la violència produeix uns efectes de revictimització, sobretot en el procés penal, i per tant és essencial poder reduir els efectes que tenen sobre aquests infants i, per tant, poder, diguem-ne, estar al costat de les víctimes.

I per poder paliar totes aquestes gravíssimes situacions, consellera, com vostè també ha dit, el Govern republicà va impulsar i desplegar el model Barnahus, un model que funciona i que agraïm que hagi també aquest matí posat en valor i que ja ha desplegat catorze centres, tal com estava previst. Però, consellera, l'atenció i la reparació s'estan fent als centres Barnahus, però l'objectiu no ha de ser aquest: l'objectiu ha de ser arribar a zero víctimes.

I per això, consellera, a nosaltres ens agradaria saber què té el Govern previst en clau de prevenció dels delictes, per poder prevenir els delictes sexuals a la infància; quina és la sensibilització que s'ha de fer als infants, i no només als infants, sinó a

l'entorn, a la família i a tots els espais que intervenen en la infància, per poder fer front a aquest tema.

Consellera, esperem les respostes a les preguntes que li hem plantejat, perquè la infància i la situació en què es troba la infància a Catalunya no poden esperar més.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Per respondre té la paraula l'honorable senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Diputada, diputats, gràcies per estar aquí amb nosaltres per parlar d'infància, un tema que ens preocupa, just un dia abans que es publiquin les noves dades de pobresa infantil, que no són satisfactòries, com podíem avançar. I gràcies a les entitats també que han vingut avui aquí al Parlament.

Diputada, compartim en gran mesura la preocupació per algunes de les xifres que tenim sobre la taula referents a la situació de la infància a Catalunya, sobretot de les persones de baixos ingressos i, en concret, de la pobresa infantil. A Catalunya, un de cada tres infants viu en llars en situació o en risc de pobresa. No ens podem permetre que un país ric com Catalunya tingui aquestes xifres de pobresa infantil tan elevades i que són de les més elevades de la Unió Europea.

Aquest Govern treballa per fer front a aquesta realitat i donar una solució des del minut zero. Treballa en diferents àmbits, molts d'ells els ha esmentat la diputada, i dels quals ja s'havia estat fent una feina prèvia de l'anterior Govern, cosa que no tenim cap problema per donar-hi valor, com he fet aquest matí amb el model Barnahus.

Una de les primeres decisions que vam fer va ser impulsar la condonació de deutes derivats dels pagaments indeguts de la renda garantida de ciutadania, uns pagaments indeguts que s'havien acumulat degut a un model deficient del disseny de la prestació i del model de gestió, i que finalment va ser, doncs, fa just unes setmanes validat aquí al Parlament. Aquesta condonació de deutes va, diguéssim, estalviar un patiment enorme a més de 25.000 persones, 25.000 famílies, moltes d'elles amb fills a càrrec, i intentar fer front a aquests pagaments indeguts hagués estat una doble condemna a l'exclusió i una doble condemna a la més gran pobresa infantil. Aprofito per donar les gràcies a tots els grups parlamentaris que van votar a favor d'aquest decret llei, perquè crec que quan demà veiem aquestes xifres de pobresa infantil, crec que tots hauríem de recordar el patiment que entre tots hem estalviat a aquestes famílies.

Però també hem treballat des del moment zero per reforçar les prestacions socials. Hem treballat de valent per posar sobre la taula, liderada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, una proposició de llei de reforma de la renda garantida de ciutadania, per aprofitar també per fer-la més compatible amb l'ingrés mínim vital, però per fer-la també més àgil, més eficient, ampliar la cobertura i fer-la, diguéssim, una prestació d'avantguarda a nivell europeu.

La reforma en curs preveu que s'ampliï el nombre de persones i famílies que podrien optar a tenir aquesta prestació i que arribi fins a 65.000 famílies més. La inversió que faria el Departament de Drets Socials augmentaria d'uns 500 milions a 880 milions d'euros anuals amb aquesta reforma.

I hem introduït o proposem millores com la flexibilització dels requisits, la creació d'un complement a la infància i altres qüestions, també.

Però una de les mesures claus també és la compatibilitat amb la feina i el reforç dels itineraris d'inclusió. Les prestacions socials han de ser un veritable..., una veritable plataforma d'impuls per a les trajectòries vitals, socials i laborals perquè aquestes persones, doncs, agafin aquesta plataforma per créixer i millorar les seves condicions de vida. Som conscients que les quantitats de la renda garantida i de l'ingrés mínim vital no són suficients, cobreixen uns mínims però no són suficients per tenir una vida amb comoditats. I és important que donem el missatge que són una

plataforma d'impuls i que confiem en les persones i els hi donem els suports perquè no es quedin amb aquesta situació, sinó que evolucionin i millorin.

Estem immersos també en l'adopció de l'ingrés mínim vital que ens ha de permetre compatibilitzar-ho amb la renda garantida, ser més eficients i arribar a més persones. L'ingrés mínim vital té un complement per a la infància que es diu Capi, amb uns llindars de renda i patrimoni molt generosos: una família de dos adults i dos menors que en el conjunt de la llar cobrin menys de 3.100 euros al mes, que és una quantitat molt elevada, podria accedir a l'ingrés mínim vital, aquest complement a la infància.

Llavors, diputada, tant de bo tinguéssim sobre la taula una prestació universal per criança. Avui en dia no ho tenim, en part degut a les restriccions pressupostàries, que no ens enganyarem a ningú que seria una prestació, un cost pressupostari bastant clar, bastant alt. Però tenim una prestació que se li assembla molt, que és l'ingrés mínim vital complement a la infància. Llavors, aquest Govern està decidit a implementar-ho, agilitzar aquesta facilitat, que la gent, doncs, pugui tenir aquesta prestació que ja podria estar tenint.

És per això cabdal, també, que agilitzem la reforma de la renda garantida per crear aquesta finestreta única que ens permetrà ser més àgils i fer que arribi més ràpidament a la gent.

També estem en plena revisió de l'estratègia de la lluita contra la pobresa. Estem tenint reunions bilaterals amb diferents departaments –Salut, Educació, Habitatge, Treball–, i també fent la feina a dins del Departament de Drets Socials. Durant el mes d'abril, puc anunciar que convocarem la comissió interdepartamental i el comitè assessor per continuar aquesta tasca d'avaluació i veure quines polítiques i mesures podem prioritzar dins el marc d'aquesta estratègia.

També aquesta setmana hem anunciat la creació d'un comitè d'experts d'innovació social al Departament de Drets Socials i Inclusió, amb un subgrup especialitzat per a infància i joventut, que també col·laboraran amb l'avaluació i la priorització de les mesures.

Però tampoc ens podem enganyar: aquesta avaluació de l'estratègia, aquesta priorització de mesures, doncs, té la dificultat afegida de no comptar amb uns pressupostos. Com ha dit la consellera Romero en moltes ocasions, no deixarem de fer res, doncs, que haguem de fer, i esperem tenir el suport dels grups parlamentaris que han donat suport a la investidura. Però no podem amagar que ens dificulta molt la feina per impulsar aquesta estratègia, prioritzar aquestes mesures, doncs, no tenir avui en dia uns pressupostos a la taula.

En el model Barnahus, com bé he dit aquest matí, posem en valor la tasca del Govern anterior. És un model que funciona bé, les xifres ho estan posant a la taula. El que hem de fer és consolidar-ho i reforçar-ho, fer que un model d'èxit que s'ha posat en marxa des d'una òptica de pilotatge, doncs, esdevingui una veritable i consolidada xarxa i model d'atenció a les persones i als infants que han patit aquestes situacions, desplegant mesures com les que apuntava també la diputada: difusió i formació als diferents professionals que estan en contacte amb la infància perquè coneguin el model, sàpiguen com accedir-hi i en facin un bon ús, i també difonent a la resta de la població la importància d'aquest model, que marca un abans i un després amb la manca d'impunitat. No hi haurà impunitat amb els casos de violències sexuals; els perseguirem, i el model Barnahus ens ajuda a dir-ho ben clar i ben alt. I això també no ens..., no podem obviar que tindrà un component preventiu, i esperem que arribem a aquesta situació d'èxit que deia la diputada, que no hi hagin casos de violència sexual.

I, sobre el tema de la desinstitucionalització, va ser una de les altres prioritats, sobretot enfocades en aquelles situacions més dramàtiques, que són la institucionalització dels infants de zero a sis anys. Avui en dia a Catalunya hi ha 280 menors de sis anys en centres, que no estan en famílies d'acollida. Aquesta és una realitat dramàtica; molts d'ells són bebès, tenen menys d'un any.

Hem tingut converses amb les entitats que donen suport a les famílies acollidores, amb les mateixes famílies, per adreçar les seves principals preocupacions i fer que tot l'acompanyament a aquestes famílies sigui el millor possible, amb l'esperança de que hi hagin més famílies que s'engresquin a fer aquesta tasca, que, d'altra banda, és tan enriquidora i tan transformadora a nivell personal per a les famílies i, òbviament, per a la vida que canvien dels infants.

Hem posat en marxa tot un conjunt de mesures per agilitzar els informes de valoració, contractem vint-i-set professionals nous destinats a fer que l'Administració sigui més àgil, i moltes altres mesures per acompanyar aquestes famílies.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. I per fer la rèplica té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Consellera, crec que amb la seva intervenció encara em fa més, diguem-ne..., reafirma aquesta necessitat d'una prestació universal per fill a càrrec. El que no pot ser és que la despesa de la criança suposi aquest percentatge que jo abans he esmentat per a les famílies. I malauradament, ens agradi o no, si la prestació no és universal, continuarem tenint la mateixa situació que tenim ara.

És cert, l'ingrés mínim vital és un ajut, però no és la solució. La renda garantida de ciutadania, també, però no és la solució per poder donar resposta a aquesta necessitat que tenen els infants, però també les famílies, no?

I per això nosaltres, consellera, tornem a insistir a posar-ho damunt de la taula i al debat parlamentari. Catalunya necessita i es mereix una prestació universal per fill a càrrec. Perquè la situació de la natalitat també és la que és; les famílies també, quan es planifiquen per tenir els infants, veuen els seus ingressos i veuen la impossibilitat de poder donar cobertura a les necessitats més bàsiques, com ens ha dit l'informe de Save the Children aquesta setmana, no?

Vostè també ens ha dit que revisarà l'estratègia. Consellera, l'estratègia està aprovada! La va aprovar el Govern, a més a més la va aprovar amb un conjunt d'entitats i, a més a més, amb un gran consens. Llavors, consellera, a nosaltres ens agradaria saber què és lo que volen revisar exactament de l'estratègia contra la pobresa infantil.

Respecte també al tema de la desinstitucionalització. A nosaltres ens preocupa –sabem que a vostè també, perquè ens ho ha dit en diverses ocasions–..., però, consellera, com és que no hi ha una continuïtat del pla pilot per a les famílies professionals? Era un pla pilot per poder després convertir-se en un programa estable per poder donar resposta a aquests infants tan petits, no?, que no estiguin en un centre, sinó amb una família professionalitzada, no?

Vostè també ens ha parlat de: «Necessitem pressupost, necessitem recursos.» Miri, consellera, jo a la meua darrera intervenció li vaig dir «A mi m'agradaria», ja des de la part més vocacional de treballadora social, «que la consellera del meu Govern pogués defensar davant d'Economia quants milers de milions necessita per tenir uns serveis socials de qualitat i unes polítiques socials de qualitat que realment ens puguin permetre tenir aquest estat de benestar de qualitat que crec que necessitem i ens mereixem», consellera.

També vostè ha parlat de la modificació de la renda garantida de ciutadania que ha entrat aquí al Parlament. Nosaltres tindrem espai per poder-ho debatre, per poder-ho parlar i per, també, entre tots una mica millorar la seva cobertura i que arribi a moltes altres persones, però, consellera, no totes les persones que tenen fills poden accedir a la renda garantida de ciutadania o a l'ingrés mínim vital, i per això, nosaltres creiem que no només cal aquesta prestació universal, sinó que calen polítiques, calen recursos i calen serveis, i la situació en què ens trobem ara és que no sabem exactament quins serveis hi ha arreu del país en clau d'infància i

adolescència. I aquesta també és una de les qüestions que posarem, evidentment, en la propera ocasió.

I com deia molt bé –i vostè també ho ha dit en alguna de les seves intervencions, la inversió en infància no és despesa, consellera, és inversió en el present i en el futur. I per això, consellera, nosaltres li demanem que, com a consellera de Drets Socials i Inclusió i, en aquest cas, Infància, pugui posar damunt de la taula aquesta inversió que necessitem per a aquest present i futur.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I per respondre té ara la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Molt bé. Moltes gràcies, diputada. Doncs bé, com deia al principi, compartim molts dels objectius i molts dels desitjos, però és veritat que aquest Govern està abocat a passar dels drets de paper als drets efectius centrats en la gestió i centrats en mesures concretes que podem posar en marxa de manera immediata.

La realitat d'avui a Catalunya és que no tenim els pressupostos òptims ni per a una prestació universal per criança ni per finançar tot el que hi havia a l'estratègia contra la pobresa. I per això el que estem fent és un exercici de realitat, de baixar a dir com prioritzem, quines qüestions posem en marxa de manera urgent i immediata i quines necessitem abordar amb més temps.

Però us convido a tenir aquesta reflexió de manera conjunta. Nosaltres avancem i posem xifres sobre la taula, les posem contínuament. És veritat que ho fem més aviat en privat, en el marc del Govern, però sens dubte aquesta és la realitat on crec que ens podríem trobar i podríem, doncs, entre els diferents grups, acordar expansions de crèdit i decrets que facin que els recursos vagin a donar una resposta a les persones que més ho necessiten.

La prestació universal, lògicament, és un objectiu a tenir en el mitjà-llarg termini, però és que avui en dia tenim una prestació que s'hi assembla molt, que ja hi podem accedir i que concentra els recursos en el quaranta per cent més pobre. Potser no és universal, però es concentra en les capes que necessiten més i que pateixen més en el dia a dia aquesta sensació de no arribar a final de mes o potser arribar molt just i no poder permetre's moltes qüestions. Llavors estem centrats en aquesta qüestió, sens dubte.

I com deia també, el nostre compromís és central i tenim un elevat grau de compromís amb totes les famílies acollidores. És una de les prioritats de tot el nostre departament. Però és veritat que el pilot que vostè esmenta és un pilotatge que es va posar en marxa amb els fons Next Generation, amb un pilotatge que tenia l'objectiu de tenir fins a setze famílies, només es van aconseguir quatre famílies i el cost per família era bastant desproporcionat.

Llavors, tenim un altre model que ja està consolidat, que dona recursos a les famílies acollidores amb infants amb especials necessitats, que donen prestacions que poden arribar fins als 2.400 euros al mes per fill. És un bon model que es pot establir.

Llavors, el que vam fer és donar una continuïtat a aquestes quatre famílies que estaven fent una transició a aquest nou model, però no impulsant, diguéssim, l'escalat d'aquest pilotatge, perquè no era cost-efectiu i tenim altres solucions de política pública més cost-efectives. Llavors, el compromís és ple, però el volem fer des del rigor, des de buscar solucions efectives i, doncs, tenint tot l'abast de diferents polítiques en ment.

I no puc estar més d'acord amb el que diu la diputada, que nosaltres no fem despesa social, fem inversió social. Si les polítiques estan ben dissenyades i avaluades, les polítiques socials tenen un elevat grau de retorn, no només humà, sinó també econòmic. I la inversió en la infància és, sens dubte, la millor prova d'aquesta inversió social. Hi ha una àmplia evidència científica que ho corrobora.

Llavors, el compromís d'aquest Govern envers la infància és ple i estem abocats a trobar i posar en marxa de manera urgent totes aquelles mesures per lluitar contra la pobresa infantil i per donar un suport no només a les persones en risc de pobresa, però les següents capes de la població, que també, doncs, tenen moltes dificultats per assumir els costos de la criança.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Govern sobre la garantia dels drets i la inclusió socials

300-00074/15

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la garantia dels drets i la inclusió socials. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, president. Honorable consellera Martínez Bravo. Diputats, diputades, representants de la Fundació Caviga. Avui presentem aquesta interpellació. Posa el focus en aquest reconeixement, gaudiment de determinats drets, els quals, malauradament, no sempre es veuen, doncs, complerts.

Parlem especialment i ens centrarem en un primer pas en l'atenció de persones, adults, infants en situació de discapacitat, dependència, vulnerabilitat. Per a nosaltres és un tema cabdal, i es va veient a les iniciatives que anem presentant des de la Comissió de Drets Socials i Inclusió. Per aquest motiu els faig saber que aquest to d'aquesta interpellació és una mirada crítica, però també constructiva, per trobar ponts comuns en benefici, doncs, de la ciutadania.

Parlem de drets, senyora consellera, de drets amb majúscula; drets que volem que siguin reconeguts i gaudits, però amb la persona beneficiària sempre en vida, no haver de comptar de forma sumatòria, exponencial, un nombre de persones fallides abans de rebre aquells drets que entenen reconeguts.

Tindrem més temps de parlar de tot plegat al llarg d'aquesta legislatura, però, com li he dit, ens volem centrar en l'estat del sistema de dependència i discapacitat i d'aquests drets que se'n deriven; dues columnes vertebrals de l'estat del benestar. A Catalunya hi ha, gairebé segons dades de l'Idescat, 700.000 persones amb una discapacitat reconeguda, i 111.000 amb més d'un setanta-cinc per cent de grau.

Senyora consellera, des del propi Departament de Drets Socials i Inclusió se'ns informa públicament que han presentat un paquet de mesures per millorar la gestió d'aquest procés de reconeixement de la dependència i la discapacitat amb l'objectiu de reduir temps d'espera; sol·licituds de valoració de dependència que van en augment –una situació esperable–, una xifra gairebé que s'ha duplicat en l'última dècada; discapacitat també, han passat de, per exemple, vuitanta mil el 2014 a gairebé 150.000 el 2023, però és un augment que no ens ve de nou ni per sorpresa, és anunciat. És una corba pròpia de moltes societats com un fenomen sociològic estructural propi de l'envelliment.

El seu pla amb encert en pla, però hem de dir que també insuficient, posa l'accent a simplificar, a digitalitzar processos, millorar condicions, els equips professionals i ens diu una dotació de 2,3 milions d'euros per a discapacitat i dependència.

Enumeren mesures com que ja no cal aportar informes mèdics del sistema públic de salut a través del visor Salut + Social –que ja està en funcionament–, formularis en línia més simples i de càrrega automàtica, un nou simulador de la valoració de la dependència; càrrega automàtica d'acords PIA, una nova calculadora intel·ligent,

reforç d'equips de millora de les condicions laborals –en això hi incidiré– dels professionals, introducció del triatge previ; unes mesures que podrien ser benvingudes, que podrien escurçar –i ho han transmès així als mitjans de comunicació– uns tres mesos de llista d'espera al present any.

Però necessitem més, senyora consellera. Per què? Li direm per què. Entre d'altres, perquè des del nostre partit, des del Partit Popular, doncs, hem adreçat pregunta escrita i el Govern ens ha respost: data 21 de novembre del 2024, la llista d'espera per a les valoracions de discapacitat és de 16,16 mesos de mitjana a Catalunya, és a dir, cinc-cents dies; dades de la dependència, lleugerament una mica millors, però impròpies d'una regió desenvolupada d'Europa –el termini mitjà d'espera, 326 dies.

El propi expresident de la Generalitat, senyor Pere Aragonès, va reconèixer que aquestes xifres eren una autèntica vergonya, una veritat com un temple. Cada dia moren unes trenta persones esperant resposta a la sol·licitud de dependència. Per quan, i en què es concreten també exactament, senyora consellera, les millores de les condicions laborals? Seran recollides en qualsevol paquet de mesures urgents extraordinàries, per exemple, a nivell pressupostari?

Perquè des del Partit Popular afegim un altre focus de la precarietat laboral i de salaris, precisament, del sector de la discapacitat sota el conveni de residències, centres de dia i llars per a l'atenció de persones amb discapacitat, i, especialment, al sector de la discapacitat intel·lectual a Catalunya. I és que als professionals dels centres especials de treball els està generant molt malestar i incertesa que puguin quedar al marge d'aquella possible equiparació salarial, tenint en compte que hi ha una part de treballadors que es troben dins els anomenats «serveis delegats» d'aquesta cartera de serveis socials actuals, que depenen de fons socials garantits, i després aquells professionals dels CETs –centres especials de treball–, en aquest cas, dins del Departament d'Empresa i Treball, la Direcció General d'Economia Social i Solidària i Cooperativisme.

En conseqüència, molts departaments diferents, moltes vies de finançament, però estan compartint un conveni col·lectiu únic, el de tallers per a persones amb discapacitat intel·lectual a Catalunya. Ho haurem de revisar, ho haurem de revisar i bé.

I quan parlem de nous perfils professionals, quina titulació, quina disciplina? Volem saber-ho. Perquè l'especificitat d'aquestes disciplines no pot obviar-se, no pot substituir-se o optar per tasques encomanades a executar-se, per exemple, per un cos de gestió, un cos de titulació superior d'abast ampli. Són tasques que requereixen d'una alta especialització i competència professional.

Han anunciat, per tant, aquest paquet de mesures, però hi ha situacions –i perdoni que li ho digui així– que precisen una anàlisi més acurada, potser fins i tot plans de xoc: Vallès Occidental està acumulant vint-i-nou mesos de llista d'espera –és la vostra resposta–; Barcelonès, vint-i-tres mesos; Baix Llobregat, vint-i-dos; Segrià, vint-i-un mesos; Bages, vint-i-un; Segarra, vint; Berguedà, vint. Tres mesos és insuficient.

Per altre costat, assenyalo que hem fet també propostes que versen sobre la inexistència de serveis al Pirineu. Ja ho sabíem, no? Però ens preocupa precisament que cent mil catalans hagin mort esperant la dependència, des del 2007. Els drets, hem dit, senyora consellera, són per als vius, no a l'espera de que les persones morin sense que hagin estat, doncs, perceptores i gaudir d'aquell dret.

Podríem estendre'ns més, però també resta pendent, doncs, aquest desplegament de l'autonomia, del treball comunitari, del desplegament de l'assistent personal i d'una plena aplicació del codi d'accessibilitat.

I anar acabant aquest retrocés que estem tenint a Catalunya pel que fa a la inserció laboral de les persones amb discapacitat, ja que, hi ha una baixada important tant en la taxa d'activitat com en la taxa d'ocupació de les persones amb discapacitat intel·lectual, i ens calen mesures urgents. A més a més, amb un notable impacte de gènere, perquè el seixanta-cinc per cent de les dones amb discapacitat no treballa.

Posar l'accent, per això ho hem dit, en drets, ja no únicament drets socials, sinó drets, en tot el seu abast més ampli. Perquè, precisament, es tracta del respecte als drets de totes les persones que pateixen encara avui en dia discriminacions, assetjament escolar, laboral... Ens ho diuen molts col·lectius, com, per exemple, els que tenen patologies de creixement.

Un govern que té també aquesta missió principal, i l'ha de fer més visual, d'erradicar aquest rebuig i deixar enrere etiquetats que portem arrossegant com a societat des de fa molts anys: pedagogia des de la primera infància; avançar en un ús d'un llenguatge més inclusiu; normalitzar la presència en espais culturals, artístics, arts escèniques, mitjans de comunicació, esports...; accés al mercat de treball i habitatge; una supressió de la totalitat de barreres arquitectòniques, tant físiques com mentals.

Per anar acabant, aquesta interpellació present és perquè li puguin donar una volta al que li han plantejat, als temes que ens ocupen, i puguin actuar també des d'aquesta arrel del problema i no quedar-nos en capes de superficialitat.

Som conscients que se'ls gira molta feina, però han d'anar i volem que vagin concretant aquesta temporalitat de les seves propostes, de les seves polítiques i de les seves actuacions. Desitgem que d'aquesta moció puguin sortir concrecions i el que considerem més necessari per tirar endavant, per una millora i un avanç com a societat i per Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I a continuació, per respondre la interpellació, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió, la senyora Mónica Martínez Bravo. (*Remor de veus.*) Prego al públic i als diputats que són entre el públic que mantinguin silenci, si us plau. Té la paraula la consellera.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Diputada, li agraeixo, sens dubte, el to constructiu, que sempre, doncs, és una bona notícia, no? Jo crec que el tema de la dependència i la discapacitat, hi havia un article al diari que deia que era l'oasi enmig de la polarització política, on es podria trobar un espai amb amplis consensos. I tant de bo, doncs, pugui ser així en aquesta cambra, i també en el tema d'infància i altres drets socials, perquè el país, sens dubte, ho necessita.

Tenim un repte majúscul amb l'envelliment i també amb l'augment del diagnòstic de la discapacitat. Avui en dia hi ha 1,5 milions de persones a Catalunya majors de seixanta-cinc anys i el 2050 en serem 1 milió més. La discapacitat, com deia, doncs, també hi ha un augment dels casos bastant elevat en les últimes dècades.

Els dos fenòmens són fruit d'alguns dels principals avenços de la humanitat: l'increment de l'esperança de vida, per una banda, i també el reconeixement dels drets de les persones amb discapacitat, que ens està permetent diagnosticar de manera més eficaç les persones que tenen aquesta discapacitat per donar-los els suports. I davant aquest repte tan majúscul, hi ha dos opcions, hi ha dos opcions ben marcades i ben diferents: una és no fer res o mantenir els nivells de cobertura com estan fins ara; un model de deteriorament dels serveis públics i qui s'ho pugui pagar ja tindrà un bon envelliment o una bona atenció a la discapacitat. I un segon model, que és el d'aquest Govern: és el del reforç de l'estat del benestar, el de fomentar la igualtat d'oportunitats i de fer que el bon tracte i la dignitat de vida a la fase de l'envelliment o en els casos amb discapacitat siguin per a tothom i no només per a qui s'ho pugui permetre.

I en aquest model ens trobaran, i sens dubte, doncs, oberts a trobar acords i compromisos. I aquests àmbits també són molt importants. Són claus per al Departament de Drets Socials, perquè il·lustren la transversalitat del que és el Departament de Drets Socials, que, per a moltes persones o per la tradició de venir de models de beneficència o dir-se «benestar social», semblava adreçat a unes minories de la societat.

Però no és així; és un model..., és un departament amb vocació universal. I ha de ser així, perquè tots nosaltres, amb sort, arribarem a la fase de l'envelliment i tots nosaltres podem desenvolupar en qualsevol moment una discapacitat sobrevinguda.

Què hem fet en aquest Govern en els últims sis mesos? Des del minut zero hem estat centrats en millores de la gestió i per respondre prioritàriament algunes de les qüestions que la diputada ha posat a la taula. No ens enganyem, i reconeixem –i ho hem fet des del primer moment– que el temps que es triga en les valoracions de discapacitat i dependència no són acceptables i no estan al nivell del que és un país com Catalunya. Estem totalment d'acord en aquest punt. Però el que hem fet és posar en marxa un pla de xoc extremadament detallat i extremadament tècnic. Llavors, amb el que no estem d'acord és amb el que vostè ha esmentat de superficialitat, perquè el que hem fet és posar prioritat màxima en els processos de valoració de discapacitat i dependència i dir que el primer que necessitem és un model de transformació digital i tecnològic, perquè el millor disseny i les millors eines digitals estiguin al servei de la ciutadania i al servei, en concret, de les valoracions de discapacitat i dependència.

Tenim un model basat en paper; tenim encara a dia d'avui un model basat en paper o amb eines digitals que reemplacen el paper per coses que s'assemblen en l'àmbit digital a un paper. Llavors, no tenim estructures en base a dades i interoperabilitats i és això en el que estem centrats. Però en moltes altres coses: amb aquesta transformació digital també ve una transformació dels processos; dels processos, perquè també necessitem que estiguin a la frontera del que és la millor gestió possible. Hem posat sobre la taula que estem, doncs, a punt de posar sobre la taula, millor dit, un nou decret de valoracions que permeti que hi hagi passarelles automàtiques entre diagnòstics i valoracions de discapacitat, com, per exemple, passa amb la..., o ha facilitat la llei ELA.

I vostè diu que tres mesos és insuficient. Tres mesos és el que, doncs, vam esmentar en aquell moment, una reducció de tres mesos en relació amb el que estem fent ara. Però el nostre objectiu és anar més enllà, vull dir, aquest és el primer compromís, que creiem que és factible reduir en un termini proper, però, sens dubte, seria desitjable que encara escurcem molt més els terminis.

I una de les altres línies de treball que crec que està donant molts bons fruits és la connexió amb el món local. Vostè ha esmentat algunes zones que tenen dificultats per fer la part que els toca, als ens locals, de les valoracions de dependència, que és el PIA. I aquest Govern té el mandat de col·laborar molt estretament amb el món local i ho estem fent per donar els suports adients i donar-los els suports necessaris. També posarem sobre la taula, en poques setmanes, un pla temporal per reforçar els equips per, diguéssim, fer net de tota aquesta bossa acumulada de valoracions pendents.

I sens dubte, un dels objectius també, ara no només parlant de les valoracions de dependència i discapacitats sinó de tots els àmbits de l'atenció a les persones amb dependència i discapacitat, és l'equiparació salarial; avançar cap a reivindicar que les condicions laborals del sector social no poden ser tan dispars d'altres sectors. Això és clau per dignificar aquest sector, per reivindicar-lo, i hem de fer passes decidides cap a aquesta equiparació salarial i millora de les condicions laborals de les treballadores i els treballadors del sector social.

També hem posat en marxa la llei de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària, que també hi ha un ampli consens en aquesta cambra i que hem de tramitar de manera urgent. Ens donarà les eines adients per donar un millor servei a les persones en situació de dependència i discapacitat. I és la segona llei que el Govern impulsarà. I això, doncs, és el principal senyal del compromís.

Però durant el desplegament o durant el marge del tràmit parlamentari, el Govern no ha badat ni un segon i continua amb el desplegament efectiu de la integració social i sanitària. Aquest primer trimestre del 2025 aconseguirem una fita important, que és que l'atenció mèdica estarà integrada en els centres residencials de persones grans: hi haurà una coordinació entre els CAPs i les residències a tota Catalunya

perquè l'atenció mèdica es realitzi des dels CAPs. Això reverteix en una..., revertirà en una millora substancial de l'atenció mèdica de les persones en centres residencials i també en una millora de les condicions i de la seguretat de les treballadores que treballen en les residències, perquè els hi dona les eines per poder donar un bon servei a les persones que atenen.

Per acabar, com bé deia al principi, el compromís d'aquest Govern amb la millora de l'atenció a la discapacitat i dependència és ple. Hem posat en marxa mesures efectives i molt concretes, perquè la nostra aspiració és tornar posar Catalunya a l'avantguarda internacional dels millors serveis públics. I, sens dubte, la discapacitat i la dependència seran uns dels principals serveis que volem abordar.

Un exemple també d'aquest compromís és que el grup CETRA, de transformació digital, va posar sobre la taula deu tràmits prioritaris, deu tràmits ciutadans prioritaris per abordar aquesta transformació digital. D'aquests deu tràmits, cinc eren del Departament de Drets Socials i Inclusió, i dos d'aquests tràmits és la valoració de la discapacitat i la valoració de dependència. Això és un senyal de la importància del departament i la importància que el Govern dona a aquestes valoracions de discapacitat i dependència i a l'atenció d'aquestes persones.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, president. Consellera..., per la seva resposta. Ens ha agradat que exposés i digués públicament que no únicament és un departament adreçat a minories socials, sinó a l'abast de tota la societat, i el seu compromís amb l'equiparació salarial, que és clau per a aquesta dignificació i reconeixement d'aquests professionals. Però, com bé he dit, sabem les actuacions que s'estan duent a terme, però des del Partit Popular sí que hem fet preguntes, propostes, iniciatives i a continuació el Govern ha mogut fitxa; l'hi diré, perquè em recorda una mica, de quan estudiava psicologia, allò del condicionament clàssic de l'experiment de Pavlov: estímul, resposta, acció, reacció.

I ja no sé si és..., bé, conselleria a l'ombra, Govern a l'ombra, assessoria a l'ombra. I ho diré, doncs, per exemple, per aquestes convocatòries dels PUA, que vam registrar a finals de novembre, perquè no havien sortit en tot l'any, i just el 23 de desembre de 2024, *nochebuena*, el Govern anuncia el següent: que aprova la convocatòria dels ajuts PUA perquè persones amb discapacitat adquireixin aquells productes de suport, per atendre sol·licituds tant les del 2024 com les del 2025. Doncs benvinguts, però el que li dic: acció, reacció. Així que li anunciem que, aquesta convocatòria, nosaltres voldrem que surti anualment. Proposarem dates concretes, així com revisar-ne aquest catàleg i incloure-hi nous possibles ajuts.

Li diré altres dades. Sí que vostè ha fet referència..., és economista, domina molt el tema, jo potser seré més directa, més clara, però parlar de pressupost, d'inversió social, de despesa social..., un pressupost prorrogat el 2024 i, segons la darrera dada disponible, és del mes de novembre, i totes les xifres que anirà donant, dades acumulades de gener a novembre. El pressupost executat del Departament de Drets Socials va ser del 74,8 per cent, és a dir, comparativament, el pressupost d'Acció Exterior va executar un vuitanta-cinc per cent; Cultura, un 77,2 per cent, i Justícia, un vuitanta-u per cent. Per tant, Drets Socials va tindre una menor execució. Hem parlat de llistes d'espera..., eh?, etcètera, etcètera. Per tant, Salut va executar el 92,2 per cent.

Per tant, Drets Socials executa també alhora dues polítiques: protecció social i promoció social. L'execució el novembre de 2024 era d'un 74,5 en protecció social i del 61,9 en promoció social. Relacions Exteriors –ja no vull entrar en el tema de les ambaixades multimilionàries a l'exterior–..., mentre la gent amb dependència i amb un grau i amb discapacitats van fallint, però, política de Relacions Exteriors va

executar el vuitanta-set per cent –dades totalment objectives. I la dependència..., sí que s'ha referit, doncs, a les actuacions que s'estan fent al Govern, que va a la baixa, però no cal donar gat per llebre. El nombre de persones pendents d'accedir a una residència ara mateix: 18.783, però és que han renunciat a un ingrés 6.059. Per tant, drets socials, inclusió, presència a molts altres àmbits.

Han parlat de l'Agència Social Sanitària. Jo li vull dir: educació. Educació: alumnat amb NESE derivades de discapacitat intel·lectual, hores de vetlladors molt limitades, molt escasses, totalment insuficients. I ja no li dic escoles bressol de la Generalitat de Catalunya, de l'etapa de zero a dos anys, amb aquestes característiques, que ja no disposen d'aquestes figures de vetlladors, l'atenció amb freqüència, assistència, coordinació dels CDIAPs.

Per tant, entenc que s'està treballant –l'hi reconeixem. Li hem dit que tres mesos són insuficients, perquè estem partint de que hem localitzat al mapa de Catalunya on hi ha la major problemàtica: Vallès Occidental, vint-i-nou mesos; Barcelonès, vint-i-tres mesos. I això significa que està bé aquesta transformació digital i tecnològica –evidentment, és el futur–, però és que les valoracions requereixen un treball interdisciplinari i presencial dels professionals: metge, treballador social i psicòleg. Per tant, com a psicòleg, jo, amb un informe mèdic..., sí, és un diagnòstic, però s'ha de veure, s'ha d'atendre també la persona, i això significa –i no ho escatimarem– demanar més recursos materials i professionals.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Molt bé. Moltes gràcies, diputada. Intentaré ser breu, que ja estem a la recta final de la sessió, llarga, d'avui. Diputada, sobre això de l'assessoria a l'ombra, jo no la vull desil·lusionar, però, realment, jo, des del moment que vaig arribar al Govern, tinc la sensació de que moltes de les coses que estem fent són bastant òbvies. Vull dir, és obvi que tenir més d'un any de..., que el que es triga a fer la valoració de discapacitat i dependència, i quan veus com funciona, dius: «Això és una prioritat.» Doncs, home, vull dir... Prestacions, tenint la dificultat dels pagaments indeguts i veient que s'han d'automatitzar, doncs, home, és bastant obvi. Que tenir 280 nens menors de sis anys en centres en comptes de amb famílies, doncs, és bastant obvi que s'ha d'adreçar. Llavors, benvingudes siguin les propostes. Però em sap greu desil·lusionar-la, que no estem esperant les seves propostes per posar-nos a l'acció, perquè moltes de les coses que posem en marxa són bastant òbvies. Però celebro que hi hagi, doncs, una bona entesa i que puguem estar d'acord amb les mesures que posa en marxa aquest Govern.

Sobre l'execució del pressupost, és veritat, les xifres que ha donat posen de manifest que diferents departaments..., i, en concret, el Departament de Drets Socials acaba l'any no havent-se executat el pressupost que se li ha assignat. I això és una problemàtica important i greu. I és per això que una de les prioritats absolutes del Govern és la millora i la transformació de l'Administració. Perquè aquest concepte pot ser molt eteri, però, al final, millorar i tenir uns bons processos administratius, unes bones eines digitals és el que et fa ser més efectiu i poder fer que tot el pressupost estigui a disposició de la ciutadania amb la major agilitat possible.

I per acabar, diputada, potser aquesta setmana no sé si han escollit la millor setmana per parlar de la dependència i la discapacitat, perquè el Govern d'Espanya ha posat sobre la taula una proposta de la llei de dependència i discapacitat que en gran mesura tenia com a objectiu compensar les retallades que va posar en marxa el Govern Rajoy amb, per exemple, els dos anys de suspensió de prestacions o no poder compatibilitzar diferents prestacions.

Aquest Govern, doncs, amb tota la bona sintonia li dic que no necessitem lliçons d'estar al costat de les persones amb discapacitat i dependència, ho estem fent des del minut zero en aquesta etapa de govern, però el nostre partit té un ampli històric en defensar els drets de les persones amb discapacitat i dependència, i així ho seguirem fent.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i cinc minuts.